

Dziennik Urzędowy

L 287

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 56

29 października 2013

Spis treści

I Akty ustawodawcze

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1021/2013 z dnia 9 października 2013 r. zmieniające dyrektywy 1999/4/WE i 2000/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz dyrektywy Rady 2001/111/WE, 2001/113/WE i 2001/114/WE w odniesieniu do uprawnień, jakie mają zostać przekazane Komisji ⁽¹⁾ 1
- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1022/2013 z dnia 22 października 2013 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego) w odniesieniu do powierzenia Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególnych zadań zgodnie z rozporządzeniem Rady (UE) nr 1024/2013 5
- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, EURATOM) nr 1023/2013 z dnia 22 października 2013 r. zmieniające regulamin pracowniczy urzędników Unii Europejskiej i warunki zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej 15
- ★ Rozporządzenie Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzające Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi 63

Sprostowania

- ★ Sprostowanie do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z dnia 9 października 2013 r. ustanawiającego unijny kodeks celny (wersja przekształcona) (Dz.U. L 269 z 10.10.2013, s. 1) ... 90

Cena: 4 EUR

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

I

(Akty ustawodawcze)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 1021/2013

z dnia 9 października 2013 r.

zmieniające dyrektywy 1999/4/WE i 2000/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz dyrektywy Rady 2001/111/WE, 2001/113/WE i 2001/114/WE w odniesieniu do uprawnień, jakie mają zostać przekazane Komisji

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 43 ust. 2 i art. 114 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W dyrektywie 1999/4/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 lutego 1999 r. odnoszącej się do ekstraktów kawy i ekstraktów cykorii ⁽³⁾, dyrektywie 2000/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 czerwca 2000 r. odnoszącej się do wyrobów kakaoowych i czekoladowych przeznaczonych do spożycia przez ludzi ⁽⁴⁾, dyrektywie Rady 2001/111/WE z dnia 20 grudnia 2001 r. odnoszącej się do niektórych cukrów

przeznaczonych do spożycia przez ludzi ⁽⁵⁾, dyrektywie Rady 2001/113/WE z dnia 20 grudnia 2001 r. odnoszącej się do dżemów owocowych, galaretek i marmolady oraz słodzonego purée z kasztanów przeznaczonych do spożycia przez ludzi ⁽⁶⁾ oraz dyrektywie Rady 2001/114/WE z dnia 20 grudnia 2001 r. odnoszącej się do niektórych rodzajów częściowo lub całkowicie odwodnionego mleka konserwowanego przeznaczonego do spożycia przez ludzi ⁽⁷⁾ przekazuje się Komisji uprawnienia w celu wykonania niektórych przepisów tych dyrektyw. Uprawnienia te były wykonywane zgodnie z warunkami określonymi w decyzji Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającej warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽⁸⁾. W następstwie wejścia w życie Traktatu z Lizbony właściwe jest dostosowanie powyższego przekazania uprawnień do art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE).

(2) W szczególności w dyrektywach 2000/36/WE, 2001/111/WE, 2001/113/WE i 2001/114/WE przekazuje się Komisji uprawnienia do przyjęcia środków koniecznych do wdrożenia tych dyrektyw, związanych z dostosowaniem do postępu technicznego. W przypadku dyrektywy 2000/36/WE środki takie podlegają obecnie procedurze regulacyjnej połączonej z kontrolą, a w przypadku dyrektyw 2001/111/WE, 2001/113/WE i 2001/114/WE – procedurze regulacyjnej. W następstwie wejścia w życie Traktatu z Lizbony właściwe jest dostosowanie powyższego przekazania uprawnień do art. 290 TFUE, a zakres tych uprawnień należy poddać przeglądowi.

(3) Załączniki do dyrektyw 2000/36/WE, 2001/111/WE i 2001/113/WE zawierają elementy techniczne, które mogą wymagać dostosowania lub uaktualnienia w celu

⁽¹⁾ Dz.U. C 229 z 31.7.2012, s. 143.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 11 września 2013 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 26 września 2013 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 66 z 13.3.1999, s. 26.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 197 z 3.8.2000, s. 19.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 10 z 12.1.2002, s. 53.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 10 z 12.1.2002, s. 67.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 15 z 17.1.2002, s. 19.

⁽⁸⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23.

uwzględnienia zmian w stosownych normach międzynarodowych. Jednak w dyrektywach 2000/36/WE i 2001/111/WE nie przekazuje się Komisji odpowiednich uprawnień do niezwłocznego wprowadzenia zmian do załączników do tych dyrektyw w celu uwzględnienia takich zmian. Dlatego też, aby zapewnić spójne wdrożenie dyrektyw 2000/36/WE i 2001/111/WE, należy przekazać Komisji dodatkowe uprawnienia do zmiany części C i D załącznika I do dyrektywy 2000/36/WE i części B załącznika do dyrektywy 2001/111/WE w celu uwzględnienia zmian w stosownych normach międzynarodowych. Ponadto w dyrektywie 2001/113/WE przekazuje się Komisji uprawnienia do dostosowania tej dyrektywy do zmian w stosownych normach międzynarodowych zgodnie z procedurą regulacyjną. W następstwie wejścia w życie Traktatu z Lizbony właściwe jest dostosowanie powyższego przekazania uprawnień do art. 290 TFUE, a zakres tych uprawnień należy poddać przeglądowi.

(4) Zatem, w celu uwzględnienia postępu technicznego i zmian w stosownych normach międzynarodowych, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 TFUE w następującym zakresie: zmiana części C i D załącznika I do dyrektywy 2000/36/WE, zmiana części B załącznika do dyrektywy 2001/111/WE oraz zmiana załącznika II i części B załącznika III do dyrektywy 2001/113/WE. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednoczesne, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

(5) Po przyjęciu rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności⁽¹⁾, które ma zastosowanie do wszystkich etapów produkcji, przetwarzania i dystrybucji żywności i pasz na poziomie unijnym i krajowym, ogólne przepisy unijne dotyczące środków spożywczych mają bezpośrednie zastosowanie do produktów objętych zakresem dyrektyw 1999/4/WE, 2000/36/WE, 2001/111/WE, 2001/113/WE oraz 2001/114/WE. W związku z tym Komisja nie ma już uprawnień do dostosowania przepisów tych dyrektyw do ogólnych przepisów unijnych dotyczących środków spożywczych. Przepisy, w których przekazuje się takie uprawnienia, należy zatem skreślić.

(6) Niniejsze rozporządzenie ogranicza się do dostosowania przekazania uprawnień Komisji, obowiązującego na mocy dyrektyw 1999/4/WE, 2000/36/WE, 2001/111/WE, 2001/113/WE i 2001/114/WE, do art. 290 TFUE oraz, w stosownych przypadkach, do przeglądu zakresu tych uprawnień. Ponieważ cele tych

dyrektyw nadal nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie i mogą zatem być lepiej osiągnięte na poziomie Unii, Unia może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wychodzi poza to, co jest konieczne do osiągnięcia jego celów.

(7) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywy 1999/4/WE, 2000/36/WE, 2001/111/WE, 2001/113/WE i 2001/114/WE.

(8) Ponieważ zmiany w dyrektywach 1999/4/WE, 2000/36/WE, 2001/111/WE, 2001/113/WE oraz 2001/114/WE dotyczą jedynie uprawnień Komisji, nie ma konieczności transponowania ich przez państwa członkowskie,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Zmiany do dyrektywy 1999/4/WE

Skreśla się art. 4 i 5 dyrektywy 1999/4/WE.

Artykuł 2

Zmiany do dyrektywy 2000/36/WE

W dyrektywie 2000/36/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 5 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 5

W celu uwzględnienia postępu technicznego i zmian w stosownych normach międzynarodowych Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 6 w celu wprowadzenia zmian w częściach C i D załącznika I.”;

2) art. 6 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 6

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

⁽¹⁾ Dz.U. L 31 z 1.2.2002, s. 1.

2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 5, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 18 listopada 2013 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu pięciu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 5, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 5 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub gdy przed upływem tego terminu zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.”.

Artykuł 3

Zmiany do dyrektywy 2001/111/WE

W dyrektywie 2001/111/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 4 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 4

W celu uwzględnienia postępu technicznego i zmian w stosownych normach międzynarodowych Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 5 w celu wprowadzenia zmian w części B załącznika.”;

2) art. 5 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 5

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 4, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 18 listopada 2013 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu pięciu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 4, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 4 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub gdy przed upływem tego terminu zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.”.

Artykuł 4

Zmiany do dyrektywy 2001/113/WE

W dyrektywie 2001/113/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 5 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 5

W celu uwzględnienia postępu technicznego i zmian w stosownych normach międzynarodowych Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 6 w celu wprowadzenia zmian w załączniku II i części B załącznika III.”;

2) art. 6 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 6

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 5, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 18 listopada 2013 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu pięciu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 5, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 5 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub gdy przed upływem tego terminu zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.”.

Artykuł 5

Zmiany do dyrektywy 2001/114/WE

Skreśla się art. 5 i 6 dyrektywy 2001/114/WE.

Artykuł 6

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 9 października 2013 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

V. LEŠKEVIČIUS

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 1022/2013

z dnia 22 października 2013 r.

zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego) w odniesieniu do powierzenia Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególnych zadań zgodnie z rozporządzeniem Rady (UE) nr 1024/2013

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 29 czerwca 2012 r. szefowie państw lub rządów strefy euro wezwali Komisję do przedstawienia wniosków w sprawie ustanowienia jednolitego mechanizmu nadzorczego z udziałem Europejskiego Banku Centralnego (EBC). W swoich konkluzjach z dnia 29 czerwca 2012 r. Rada Europejska wezwała swojego przewodniczącego do opracowania, w ścisłej współpracy z przewodniczącym Komisji, przewodniczącym Eurogrupy i prezesem EBC, konkretnego harmonogramu działań na rzecz urzeczywistnienia prawdziwej unii gospodarczej i walutowej, obejmującego konkretne propozycje zachowania jedności i integralności wewnętrznego rynku usług finansowych.
- (2) Ustanowienie jednolitego mechanizmu nadzorczego jest pierwszym krokiem do utworzenia europejskiej unii bankowej, której podstawą będzie prawdziwy jednolity zbiór przepisów dotyczących usług finansowych, a także nowe ramy gwarantowania depozytów i działań naprawczych.

- (3) W celu ustanowienia jednolitego mechanizmu nadzorczego rozporządzenie Rady (UE) nr 1024/2013 ⁽⁴⁾ powierza EBC szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi w państwach członkowskich, których walutą jest euro i zezwala innym państwom członkowskim na ustanowienie ścisłej współpracy z EBC.
- (4) Powierzenie EBC zadań nadzorczych w sektorze bankowym w odniesieniu do niektórych państw członkowskich nie powinno w żaden sposób zakłócać funkcjonowania rynku wewnętrznego w dziedzinie usług finansowych. W związku z tym Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Bankowego) („EUNB”) ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 ⁽⁵⁾ powinien utrzymać pełnioną rolę i zachować wszystkie dotychczasowe uprawnienia i zadania: powinien on kontynuować opracowywanie jednolitego zbioru przepisów mającego zastosowanie do wszystkich państw członkowskich oraz przyczyniać się do jego spójnego wdrażania, a także zwiększania konwergencji praktyk nadzorczych w całej Unii.
- (5) Kluczowe znaczenie ma istnienie w unii bankowej mechanizmów odpowiedzialności demokratycznej.
- (6) Wykonując powierzone mu zadania oraz z należyтым uwzględnieniem celu, jakim jest zapewnienie bezpieczeństwa i dobrej kondycji instytucji kredytowych, EUNB powinien w pełni uwzględniać różnorodność instytucji kredytowych oraz ich wielkość i model biznesowy, a także korzyści systemowe dla europejskiego sektora bankowego płynące z różnorodności.
- (7) Dla wspierania najlepszych praktyk nadzorczych na rynku wewnętrznym podstawowe znaczenie ma uzupełnienie jednolitego zbioru przepisów o europejski podręcznik nadzoru dotyczący nadzoru nad instytucjami finansowymi, opracowany przez EUNB po konsultacji i we współpracy z właściwymi organami. W podręczniku nadzoru należy wskazać najlepsze praktyki z całej Unii w zakresie metodologii i procesów nadzoru w celu zapewnienia przestrzegania podstawowych zasad międzynarodowych i unijnych. Podręcznik nie powinien przyjmować formy aktów prawnie wiążących ani ograniczać nadzoru uznaniowego. Powinien on obejmować wszystkie sprawy objęte zakresem kompetencji EUNB, w tym ochronę konsumenta i przeciwdziałanie praniu pieniędzy. Powinien określać wskaźniki i metodologie oceny ryzyka, wczesnego ostrzeżenia oraz kryteria

⁽¹⁾ Dz.U. C 30 z 1.2.2013, s. 6.

⁽²⁾ Dz.U. C 11 z 15.1.2013, s. 34.

⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 12 września 2013 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 15 października 2013 r.

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzające Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi (Zob. s. 63 niniejszego Dziennika Urzędowego).

⁽⁵⁾ Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12.

- dotyczące działań nadzorczych. Z podręcznika powinny korzystać właściwe organy. Korzystanie z podręcznika należy uznać za istotny element w ocenie konwergencji w zakresie praktyk nadzorczych i we wzajemnych ocenach, o których mowa w rozporządzeniu (UE) nr 1093/2010.
- (8) EUNB powinien mieć możliwość zażądania informacji od instytucji finansowych zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1093/2010 w odniesieniu do wszelkich informacji, do których te instytucje finansowe mają dostęp zgodnie z prawem, w tym informacji będących w posiadaniu osób wynagradzanych przez te instytucje finansowe za prowadzenie stosownej działalności, audytów prowadzonych na rzecz tych instytucji finansowych przez audytorów zewnętrznych i kopii określonych dokumentów, ksiąg i zapisów.
- (9) Kierowane przez EUNB wnioski o informacje powinny być należycie uzasadnione i umotywowane. Zastrzeżenia co do zgodności konkretnych wniosków o informacje z rozporządzeniem (UE) nr 1093/2010 powinny być zgłaszane zgodnie z odpowiednimi procedurami. Wnieście takiego zastrzeżenia przez adresata wniosku o informacje nie powinno go zwalniać z obowiązku dostarczenia żądanej informacji. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej powinien być właściwy do stwierdzenia, zgodnie z procedurami określonymi w Traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, czy dany wniosek EUNB o informacje jest zgodny z tym rozporządzeniem.
- (10) Należy zagwarantować funkcjonowanie rynku wewnętrznego i spójność Unii, a co za tym idzie należy starannie rozważyć zagadnienia dotyczące ustaleń w zakresie zarządzania i głosowania w EUNB, a także zagwarantować równe traktowanie państw członkowskich uczestniczących w jednolitym mechanizmie nadzorczym, ustanowionym rozporządzeniem (UE) nr 1024/2013 i innych państw członkowskich.
- (11) Ponieważ EUNB, w którego pracach uczestniczą na równych prawach wszystkie państwa członkowskie, został utworzony w celu opracowania jednolitego zbioru przepisów oraz przyczynienia się do ich spójnego stosowania, a także poprawy spójności praktyk nadzorczych w obrębie Unii, a także ze względu na wiodącą rolę EBC w jednolitym mechanizmie nadzorczym, EUNB powinien dysponować odpowiednimi instrumentami umożliwiającymi mu efektywne wykonywanie powierzonych zadań dotyczących integralności rynku wewnętrznego.
- (12) W związku z zadaniami nadzorczymi powierzonymi EBC na mocy rozporządzenia (UE) nr 1024/2013 EUNB powinien mieć możliwość wykonywania swoich zadań również w odniesieniu do EBC w taki sam sposób, jak w odniesieniu do pozostałych właściwych organów. Należy w szczególności odpowiednio dostosować istniejące mechanizmy rozstrzygania sporów i podejmowania działań w sytuacjach nadzwyczajnych, aby utrzymać ich skuteczność.
- (13) Aby EUNB był w stanie wykonywać w sytuacjach nadzwyczajnych zadania z zakresu wspierania i koordynacji, powinien on być w pełni informowany o wszelkich istotnych zmianach, a także zapraszany do udziału w charakterze obserwatora we wszelkich istotnych spotkaniach przez odpowiednie właściwe organy, włącznie z prawem do zabierania głosu lub wnoszenia jakiegokolwiek innego wkładu.
- (14) Aby zapewnić odpowiednie uwzględnienie interesów wszystkich państw członkowskich oraz umożliwić prawidłowe funkcjonowanie EUNB w celu utrzymania i pogłębienia rynku wewnętrznego usług finansowych, należy dostosować ustalenia w zakresie głosowania w jego Radzie Organów Nadzoru.
- (15) Decyzje dotyczące naruszenia prawa Unii i rozstrzygania sporów powinny być rozpatrywane przez niezależny zespół złożony z posiadających prawo głosu członków Rady Organów Nadzoru, niebędących w sytuacji konfliktu interesów, wyznaczonych przez Radę Organów Nadzoru. Decyzje zaproponowane Radzie Organów Nadzoru przez zespół powinny być przyjmowane zwykłą większością głosów członków Rady Organów Nadzoru posiadających prawo głosu, w tym zwykłą większością głosów jej członków z właściwych organów państw członkowskich uczestniczących w jednolitym mechanizmie nadzorczym („uczestniczące państwa członkowskie”) i zwykłą większością głosów członków z właściwych organów państw członkowskich, które nie są uczestniczącymi państwami członkowskimi („nieuczestniczące państwa członkowskie”).
- (16) Decyzje dotyczące działań w sytuacjach nadzwyczajnych powinny być przyjmowane zwykłą większością głosów Rady Organów Nadzoru, w tym zwykłą większością głosów jej członków z właściwych organów uczestniczących państw członkowskich i zwykłą większością głosów członków z właściwych organów nieuczestniczących państw członkowskich.
- (17) Decyzje dotyczące aktów określonych w art. 10–16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 oraz środki i decyzje przyjmowane na mocy art. 9 ust. 5 akapit trzeci oraz przepisów rozdziału VI tego rozporządzenia powinny być przyjmowane kwalifikowaną większością głosów członków Rady Organów Nadzoru, w tym co najmniej zwykłą większością głosów członków z właściwych organów uczestniczących państw członkowskich i zwykłą większością głosów członków właściwych organów z nieuczestniczących państw członkowskich.
- (18) EUNB powinien opracować regulamin prac zespołu zapewniający jego niezależność i obiektywizm.
- (19) Skład Zarządu powinien być wyważony i zapewniać odpowiednią reprezentację nieuczestniczących państw członkowskich.

- (20) Mianując członków organów wewnętrznych i komitetów EUNB, należy zapewnić równowagę geograficzną wśród państw członkowskich.
- (21) Aby zapewnić prawidłowe funkcjonowanie EUNB i odpowiednią reprezentację wszystkich państw członkowskich, należy monitorować ustalenia w zakresie głosowania, składu Zarządu oraz składu niezależnego zespołu. Po upływie określonego czasu i z uwzględnieniem nabytych doświadczeń oraz wydarzeń należy dokonać ich przeglądu.
- (22) Nie należy pośrednio ani bezpośrednio dyskryminować żadnego państwa członkowskiego ani grupy państw członkowskich jako miejsca świadczenia usług finansowych.
- (23) EUNB powinien dysponować odpowiednimi zasobami finansowymi i ludzkimi, aby właściwie wykonywać wszelkie dodatkowe zadania powierzone mu na mocy niniejszego rozporządzenia. Te dodatkowe zadania powinny zostać należycie uwzględnione w procedurze sporządzania, wykonania i kontroli jego budżetu, określonej w art. 63 i 64 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010. EUNB powinien zapewniać przestrzeganie najwyższych standardów efektywności.
- (24) Ponieważ cele niniejszego rozporządzenia, mianowicie zapewnienie wysokiego poziomu skuteczności i spójności regulacji ostrożnościowej i nadzoru ostrożnościowego we wszystkich państwach członkowskich, ochrona integralności, efektywności i prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego usług finansowych, oraz utrzymanie stabilności systemu finansowego, nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na rozmiary działania możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest niezbędne do osiągnięcia tych celów.
- (25) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (EU) nr 1093/2010,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (UE) nr 1093/2010 wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Urząd działa w ramach uprawnień przyznanych niniejszym rozporządzeniem i zgodnie z zakresem

dyrektywy 94/19/WE, dyrektywy 2002/87/WE, rozporządzenia (WE) nr 1781/2006, rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych (*), dyrektywy 2013/36/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi (**) oraz, w stopniu, w jakim akty te mają zastosowanie do instytucji kredytowych i finansowych oraz właściwych organów, które je nadzorują, zgodnie z zakresem stosownych części dyrektywy 2002/65/WE, dyrektywy 2005/60/WE, dyrektywy 2007/64/WE i dyrektywy 2009/110/WE, w tym wszystkich dyrektyw, rozporządzeń i decyzji wydanych na podstawie tych aktów oraz wszelkich przyszłych prawnie wiążących aktów unijnych powierzających zadania Urzędowi. Urząd działa również zgodnie z rozporządzeniem Rady (UE) nr 1024/2013 (***)

(*) Dz.U. L 176 z 27.3.2013, s. 1.

(**) Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 338.

(***) Rozporządzenie Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzające Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi (Dz.U. L 287, 29.10.2013, s. 63)”;

b) ust. 5 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„W związku z powyższymi celami Urząd przyczynia się do spójnego, efektywnego i skutecznego stosowania aktów, o których mowa w ust. 2, wspiera konwergencję praktyk nadzorczych, przedstawia opinie Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komisji oraz prowadzi analizy ekonomiczne rynków, dążąc do osiągnięcia wyznaczonego mu celu.”;

c) ust. 5 akapit czwarty otrzymuje brzmienie:

„Wykonując swoje zadania, Urząd działa niezależnie, obiektywnie i w sposób niedyskryminujący, mając na względzie interesy całej Unii.”;

2) art. 2 ust. 2 lit. f) otrzymuje brzmienie:

„f) właściwe organy lub organy nadzoru wymienione w aktach unijnych, o których mowa w art. 1 ust. 2 niniejszego rozporządzenia, w tym EBC w odniesieniu do zadań powierzonych mu rozporządzeniem (UE) nr 1024/2013, rozporządzeniem (UE) nr 1094/2010 i rozporządzeniem (UE) nr 1095/2010.”;

3) art. 3 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 3

Odpowiedzialność organów

Organy, o których mowa w art. 2 ust. 2 lit. a)–d), odpowiadają przed Parlamentem Europejskim i Radą. Europejski Bank Centralny odpowiada przed Parlamentem Europejskim i Radą w odniesieniu do wykonywania zadań nadzorczych powierzonych mu rozporządzeniem (UE) nr 1024/2013, zgodnie z tym rozporządzeniem.”;

4) art. 4 pkt 2) ppkt (i) otrzymuje brzmienie:

„(i) właściwe organy określone w art. 4 ust. 1 pkt 40 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, w tym Europejski Bank Centralny w odniesieniu do spraw dotyczących zadań powierzonych mu rozporządzeniem Rady (UE) nr 1024/2013, w dyrektywie 2007/64/WE, oraz organy o których mowa w dyrektywie 2009/110/WE;”;

5) w art. 8 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany

(i) lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) przyczyniać się do ustanowienia wspólnych standardów i praktyk regulacyjnych i nadzorczych wysokiej jakości, w szczególności przez przedstawianie opinii instytucjom Unii oraz przez opracowywanie wytycznych, zaleceń, projektów regulacyjnych i wykonawczych standardów technicznych, i innych środków opartych na aktach prawnych, o których mowa w art. 1 ust. 2;

aa) opracowywać i aktualizować – biorąc pod uwagę między innymi zmieniające się praktyki i modele biznesowe instytucji finansowych – europejski podręcznik nadzoru dotyczący nadzoru nad instytucjami finansowymi w całej Unii, który określa najlepsze praktyki nadzorcze w zakresie metodologii i procesów;”;

(ii) lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) ułatwiać delegowanie zadań i kompetencji pomiędzy właściwymi organami;”

(iii) lit. i) otrzymuje brzmienie:

„i) wspierać konsekwentne i spójne funkcjonowanie kolegiów organów nadzoru, monitorowanie, ocenianie i mierzenie ryzyka systemowego, opracowywanie i koordynowanie planów naprawczych, zapewniając wysoki poziom ochrony deponentów i inwestorów w całej Unii oraz opracowując metody prowadzenia postępowania naprawczego wobec upadających instytucji finansowych, a także oceny zapotrzebowania na odpowiednie instrumenty finansowe, z myślą o wspieraniu współpracy między właściwymi organami zaangażowanymi w zarządzanie kryzysowe dotyczące transgranicznych instytucji finansowych mogących potencjalnie wywołać ryzyko systemowe, zgodnie z art. 21–26;”;

(iv) lit. l) zostaje skreślona;

b) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„1a. Wykonując swoje zadania zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, Urząd:

a) w pełni wykorzystuje dostępne mu uprawnienia; oraz

b) z należyтым uwzględnieniem celu, jakim jest zapewnienie bezpieczeństwa i dobrej kondycji instytucji kredytowych, w pełni uwzględnia różnorodność instytucji kredytowych oraz ich wielkość i modele biznesowe.”;

c) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„2a. Wykonując zadania, o których mowa w ust. 1, oraz wykonując uprawnienia, o których mowa w ust. 2, Urząd należycie uwzględnia zasady lepszego stanowienia prawa, w tym wyniki analizy kosztów i korzyści przeprowadzonej zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.”;

6) w art. 9 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Urząd powołuje komisję ds. innowacji finansowych, stanowiącą jego nieodłączną część organizacyjną, w skład której wchodzi wszystkie odpowiednie właściwe organy nadzoru, w celu osiągnięcia skoordynowanego podejścia regulacyjnego i nadzorczego w stosunku do nowych lub innowacyjnych rodzajów działalności finansowej oraz udzielania porad, które Urząd przedstawia Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komisji.”;

b) ust. 5 akapit czwarty otrzymuje brzmienie:

„Urząd może również oceniać potrzebę zakazania lub ograniczenia pewnych typów działalności finansowej, a w razie potrzeby informować Komisję i właściwe organy, aby ułatwić przyjęcie wszelkich takich zakazów lub ograniczeń.”;

7) w art. 18 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadku niekorzystnego rozwoju sytuacji, który może poważnie zagrozić prawidłowemu funkcjonowaniu rynków finansowych i ich integralności lub stabilności całego systemu finansowego w Unii lub jego części, Urząd aktywnie ułatwia i w razie potrzeby koordynuje wszelkie działania podejmowane przez odpowiednie właściwe organy nadzoru.

Aby umożliwić Urzędowi takie ułatwienie i koordynowanie działań, jest on dokładnie informowany o wszelkich istotnych zmianach, a także zapraszany do udziału w charakterze obserwatora we wszelkich stosownych spotkaniach odpowiednich właściwych organów nadzoru.”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W przypadku przyjęcia przez Radę decyzji na mocy ust. 2 i w wyjątkowych okolicznościach, kiedy niezbędne są skoordynowane działania właściwych organów w związku z niekorzystnym rozwojem sytuacji, który może poważnie zagrozić prawidłowemu funkcjonowaniu rynków finansowych i ich integralności lub stabilności całego systemu finansowego w Unii lub jego części, Urząd może przyjąć indywidualne decyzje zobowiązujące właściwe organy do podjęcia niezbędnych działań zgodnie z aktami prawnymi, o których mowa w art. 1 ust. 2, w celu zaradzenia takiemu rozwojowi sytuacji przez zapewnienie spełniania przez instytucje finansowe i właściwe organy wymogów ustanowionych w tych aktach prawnych.”;

8) art. 19 ust. 1 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„1. Bez uszczerbku dla uprawnień określonych w art. 17, jeżeli właściwy organ nie zgadza się z procedurą lub treścią działania lub zaniechania działania przez inny właściwy organ w przypadkach określonych w aktach unijnych, o których mowa w art. 1 ust. 2, na wniosek co najmniej jednego zainteresowanego właściwego organu

Urząd może udzielić właściwym organom wsparcia w osiągnięciu porozumienia zgodnie z procedurą określoną w ust. 2-4 niniejszego artykułu.”;

9) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 20a

Konwergencja procesu przeglądu nadzorczego

W ramach swoich uprawnień Urząd wspiera konwergencję procesów przeglądu nadzorczego i oceny z dyrektywą 2013/36/UE, aby wprowadzić mocne standardy nadzorcze w Unii.”;

10) w art. 21 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W ramach swoich uprawnień Urząd wspiera efektywne, skuteczne i spójne funkcjonowanie kolegiów organów nadzoru, o których mowa w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013, dyrektywie 2013/36/UE, a także wspiera spójność stosowania prawa unijnego w kolegiach organów nadzoru. Mając na celu konwergencję najlepszych praktyk nadzorczych, Urząd wspiera wspólne plany nadzorcze i wspólne kontrole, a personel Urzędu może uczestniczyć w działaniach kolegiów organów nadzoru, w tym w kontrolach na miejscu, prowadzonych wspólnie przez co najmniej dwa właściwe organy.”;

b) ust. 2 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„2. Urząd odgrywa wiodącą rolę w zapewnianiu konsekwentnego funkcjonowania kolegiów organów nadzorczych w odniesieniu do transgranicznych instytucji finansowych w całej Unii, z uwzględnieniem ryzyka systemowego stwarzanego przez instytucje finansowe, o których mowa w art. 23, i w stosownych przypadkach zwołują posiedzenie kolegium.”;

11) w art. 22 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„1a. Co najmniej raz w roku Urząd rozważa zasadność przeprowadzenia ogólnounijnych ocen odporności instytucji finansowych zgodnie z art. 32 i informuje Parlament Europejski, Radę i Komisję o swoich wnioskach. W przypadku przeprowadzenia takich ogólnounijnych ocen Urząd, jeżeli uzna to za stosowne, ujawnia wyniki dotyczące poszczególnych uczestniczących instytucji finansowych.”;

12) art. 25 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Urząd przyczynia się do opracowywania i koordynowania skutecznych, spójnych i aktualnych planów działań naprawczych dla instytucji finansowych, jak również aktywnie uczestniczy w wykonaniu tych planów. W przypadkach przewidzianych w aktach unijnych, o których mowa w art. 1 ust. 2, Urząd wspiera również opracowanie procedur mających zastosowanie w sytuacjach nadzwyczajnych oraz środków zapobiegawczych służących zminimalizowaniu systemowych skutków wszelkich przypadków upadłości.”;

13) art. 27 ust. 2 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„2. Urząd dostarcza swoją ocenę w zakresie potrzeby systemu spójnych, solidnych i wiarygodnych mechanizmów finansowania obejmujących odpowiednie instrumenty finansowe powiązane z pakietem skoordynowanych uzgodnień w zakresie zarządzania w sytuacjach kryzysowych.”;

14) w art. 29 ust. 2 dodaje się akapit w brzmieniu:

„W celu budowania wspólnej kultury nadzoru Urząd opracowuje i aktualizuje – biorąc pod uwagę między innymi zmieniające się praktyki i modele biznesowe instytucji finansowych – europejski podręcznik nadzoru na temat nadzoru instytucji finansowych dla całej Unii. Europejski podręcznik nadzoru określa najlepsze praktyki nadzorcze w zakresie metodologii i procesów.”;

15) art. 30 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Na podstawie wzajemnej oceny Urząd może wydawać wytyczne i zalecenia zgodnie z art. 16. Zgodnie z art. 16 ust. 3 właściwe organy dokładają starań, aby zastosować się do tych wytycznych i zaleceń. Przy opracowywaniu projektów regulacyjnych lub wykonawczych standardów technicznych zgodnie z art. 10-15 Urząd bierze pod uwagę wynik wzajemnej oceny wraz z wszelkimi innymi informacjami uzyskanymi podczas wykonywania swoich zadań w celu zapewnienia konwergencji standardów i praktyk najwyższej jakości.

3a. Urząd przedkłada opinię Komisji, jeżeli wzajemna ocena lub inne informacje uzyskane podczas wykonywania jego zadań wykazują, że do zapewnienia dalszej harmonizacji norm ostrożnościowych niezbędna jest inicjatywa ustawodawcza.”;

16) W art. 31 akapit drugi wprowadza się następujące zmiany:

a) lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) określanie zakresu i sprawdzanie w odpowiednich przypadkach wiarygodności informacji, które powinny być udostępnione wszystkim zainteresowanym właściwym organom.”;

b) lit. d) e) i f) otrzymują brzmienie:

„d) niezwłoczne powiadamianie ERRS, Rady i Komisji o wszelkich potencjalnych sytuacjach nadzwyczajnych;

e) podejmowanie wszelkich odpowiednich działań w przypadku rozwoju sytuacji, który może zagrozić funkcjonowaniu rynków finansowych, celem koordynacji działań podejmowanych przez odpowiednie właściwe organy;

f) centralne gromadzenie informacji otrzymanych od właściwych organów zgodnie z art. 21 i 35 będących wynikiem wypełniania przez instytucje ich regulacyjnych obowiązków. Urząd dzieli się tymi informacjami z pozostałymi zainteresowanym właściwymi organami.”;

17) w art. 32 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Urząd inicjuje i koordynuje, we współpracy z ERRS, ogólnounijne oceny odporności instytucji finansowych na niekorzystne zmiany na rynku. W tym celu opracowuje on:

a) wspólną metodologię oceny wpływu scenariuszy gospodarczych na sytuację finansową instytucji;

b) wspólne podejścia w zakresie informowania o wynikach tych ocen odporności instytucji finansowych;

c) wspólną metodologię oceny wpływu określonych produktów lub procesów dystrybucji na daną instytucję; oraz

d) wspólną metodologię wyceny aktywów niezbędną do przeprowadzania testów warunków skrajnych.”;

b) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„3a. W celu przeprowadzenia ogólnounijnych ocen odporności instytucji finansowych na mocy niniejszego artykułu Urząd może zwrócić się do tych instytucji finansowych o informacje zgodnie z art. 35 i na warunkach przewidzianych w tym artykule. Może on również wymagać od właściwych organów przeprowadzenia szczególnych przeglądów. Urząd może wymagać od właściwych organów przeprowadzenia bezpośrednich inspekcji oraz może w nich uczestniczyć zgodnie z art. 21 i na warunkach przewidzianych w tym artykule w celu zapewnienia porównywalności i wiarygodności metod, praktyk i wyników.

3b. Urząd może zwrócić się do właściwych organów, aby poddały informacje, które mają zostać przekazane przez instytucje finansowe na mocy ust. 3a, niezależnej kontroli”;

18) w art. 35 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1, 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„1. Na wniosek Urzędu właściwe organy przekazują Urzędowi, w określonych formatach, wszelkie informacje niezbędne do wykonywania zadań nałożonych na Urząd niniejszym rozporządzeniem, pod warunkiem że mają one na mocy prawa dostęp do odpowiednich informacji. Informacje te muszą być dokładne, spójne, kompletne i terminowe.

2. Urząd może również zwrócić się o przekazywanie informacji w regularnych odstępach czasu i w określonych formatach lub przy użyciu porównywalnych wzorców zatwierdzonych przez Urząd. W miarę możliwości we wnioskach o informacje wykorzystuje się wspólne formaty sprawozdawcze.

3. Na podstawie należycie uzasadnionego wniosku właściwego organu Urząd przekazuje mu wszelkie niezbędne informacje umożliwiające właściwemu organowi wypełnianie swoich zadań, przy zachowaniu obowiązku zachowania tajemnicy służbowej określonym w prawodawstwie sektorowym i w art. 70 niniejszego rozporządzenia.”

b) w ust. 6 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„6. W przypadku gdy kompletne lub dokładne informacje nie są dostępne lub nie są udostępniane w sposób

terminowy na mocy ust. 1 lub 5, Urząd może zwrócić się o informacje w drodze należycie uzasadnionego i umotywowanego wniosku bezpośrednio do:

- a) stosownych instytucji finansowych;
- b) spółek holdingowych lub oddziałów odnośnych instytucji finansowych;
- c) nieregulowanych podmiotów operacyjnych w grupie lub konglomeracie finansowym, istotnych dla działalności finansowej odnośnych instytucji finansowych.

Adresaci takiego wniosku udzielają Urzędowi szybko i bez zbędnej zwłoki jasnych, dokładnych, i kompletnych informacji.”;

c) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„7a. Jeżeli adresaci wniosku wystosowanego na mocy ust. 6 nie dostarczą szybko jasnych, dokładnych i kompletnych informacji, Urząd informuje Europejski Bank Centralny, w stosownym przypadku, oraz właściwe organy w zainteresowanych państwach członkowskich, które zgodnie z prawem krajowym współpracują z Urzędem w celu zapewnienia pełnego dostępu do informacji i do wszelkich dokumentów, ksiąg lub zapisów, do których adresaci mają dostęp na mocy prawa, w celu sprawdzenia informacji.”;

19) w art. 36 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 4 akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„Jeżeli Urząd nie podejmuje działań w związku z zaleceniem, informuje on Radę i ERRS o powodach takiego zaniechania. ERRS informuje o tym Parlament Europejski zgodnie z art. 19 ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 1092/2010.”;

b) w ust. 5 akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„Informując Radę i ERRS o działaniach podjętych w odpowiedzi na zalecenie ERSB zgodnie z art. 17 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1092/2010, właściwy organ należycie uwzględnia opinie Rady Organów Nadzoru oraz odpowiednio informuje Komisję.”;

20) w art. 37 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Bankowa Grupa Interesariuszy zbiera się z własnej inicjatywy w razie zaistnienia konieczności, jednak nie rzadziej niż co najmniej cztery razy w roku.”;

b) ust. 4 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„4. Urząd dostarcza Bankowej Grupie Interesariuszy wszystkie niezbędne informacje, z zastrzeżeniem zachowania tajemnicy służbowej zgodnie z art. 70, i zapewnia jej odpowiednią pomoc sekretariatu. Członkom Bankowej Grupy Interesariuszy reprezentującym organizacje typu non profit – z wyjątkiem przedstawicieli z branży – zapewnia się odpowiedni zwrot kosztów. Taki zwrot kosztów jest co najmniej równy stawkom zwrotu kosztów przysługującego urzędnikom zgodnie z tytułem V, rozdział 1, sekcja 2 regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej i warunków zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej, ustanowionych rozporządzeniem Rady (EWG, Euratom, EWWiS) nr 259/68 (*). Bankowa Grupa Interesariuszy może utworzyć grupy robocze do spraw technicznych. Kadencja członków Bankowej Grupy Interesariuszy wynosi dwa i pół roku, a po tym okresie przeprowadza się nową procedurę wyboru.

(* Dz.U. L 56 z 4.3.1968, s. 1.”;

21) w art. 40 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) jeden przedstawiciel mianowany przez radę nadzorczą Europejskiego Banku Centralnego, któremu nie przysługuje prawo głosu;”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4a. W obradach niezwiązanych z poszczególnymi instytucjami finansowymi, jak określono w art. 44 ust. 4, przedstawicielowi mianowanemu przez radę nadzorczą Europejskiego Banku Centralnego może towarzyszyć przedstawiciel Europejskiego Banku Centralnego posiadający wiedzę fachową na temat zadań związanych z bankowością centralną.”;

22) w art. 41 ust. 2, 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„1a. Do celów art. 17 Rada Organów Nadzoru zwołuje niezależny zespół, w skład którego wchodzi Przewodniczący Rady Organów Nadzoru i sześciu innych członków niebędących przedstawicielami właściwego organu, któremu zarzuca się naruszenie prawa Unii, i niemających żadnego interesu w sprawie ani bezpośrednich związków z zainteresowanym właściwym organem.

Każdy członek niezależnego zespołu ma jeden głos.

Niezależny zespół przyjmuje decyzję, gdy co najmniej czterech jego członków głosuje za jej przyjęciem

2. Do celów art. 19 Rada Organów Nadzoru zwołuje niezależny zespół, w skład którego wchodzi Przewodniczący Rady Organów Nadzoru i sześciu innych członków, którzy nie są przedstawicielami właściwych organów będących stroną sporu i nie mają żadnego interesu w sporze ani bezpośrednich związków z zainteresowanymi właściwymi organami.

Każdy członek niezależnego zespołu ma jeden głos.

Niezależny zespół przyjmuje decyzję, gdy co najmniej czterech jego członków głosuje za jej przyjęciem.

3. Niezależne zespoły, o których mowa w niniejszym artykule proponują decyzje zgodnie z art. 17 lub 19 do ostatecznego przyjęcia przez Radę Organów Nadzoru.

4. Rada Organów Nadzoru przyjmuje regulamin prac niezależnych zespołów, o którym mowa w niniejszym artykule.”;

23) w art. 42 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„Ustępy pierwszy i drugi pozostają bez uszczerbku dla zadań powierzonych Europejskiemu Bankowi Centralnemu na mocy rozporządzenia (UE) nr 1024/2013].”;

24) w art. 44 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Decyzje Rady Organów Nadzoru podejmowane są zwykłą większością głosów jej członków. Każdy członek ma jeden głos.

W odniesieniu do aktów określonych w art. 10–16 oraz środków i decyzji przyjmowanych na mocy art. 9 ust. 5 akapit trzeci oraz przepisów rozdziału VI i na zasadzie odstępstwa od przepisów akapitu pierwszego niniejszego ustępu Rada Organów Nadzoru podejmuje decyzje kwalifikowaną większością głosów swoich członków, jak określono w art. 16 ust. 4 Traktatu o Unii Europejskiej oraz w art. 3 Protokołu nr 36 w sprawie postanowień przejściowych, przy czym większość ta obejmuje co najmniej zwykłą większość głosów jej członków z właściwych organów państw członkowskich, które są uczestniczącymi państwami członkowskimi, w rozumieniu art. 2 pkt 1 rozporządzenia (UE) nr 1024/2013 („uczestniczące państwa członkowskie”), i zwykłą większość głosów jej członków z właściwych organów państw członkowskich, które nie są uczestniczącymi państwami członkowskimi, w rozumieniu art. 2 pkt 1 rozporządzenia (UE) nr 1024/2013 („nieuczestniczące państwa członkowskie”).

W odniesieniu do decyzji zgodnie z art. 17 i 19, decyzję zaproponowaną przez zespół przyjmuje się zwykłą większością głosów członków Rady Organów Nadzoru posiadających prawo głosu, w tym zwykłą większością głosów jej członków z właściwych organów uczestniczących państw członkowskich, i zwykłą większością głosów jej członków z właściwych organów nieuczestniczących państw członkowskich.

Na zasadzie odstępstwa od akapitu trzeciego, od dnia, od którego cztery lub mniejsza liczba członków posiadających prawo głosu pochodzi z właściwych organów nieuczestniczących państw członkowskich, decyzję zaproponowaną przez zespół przyjmuje się zwykłą większością głosów członków Rady Organów Nadzoru posiadających prawo głosu, która obejmuje co najmniej jeden głos członków z właściwych organów nieuczestniczących państw członkowskich.

Każdy członek posiadający prawo głosu ma jeden głos.

W odniesieniu do składu zespołu zgodnie z art. 41 ust. 2, Rada Organów Nadzoru dąży do uzyskania konsensusu. W braku konsensusu decyzje Rady Organów Nadzoru są podejmowane większością trzech czwartych głosów jej członków posiadających prawo głosu. Każdy członek posiadający prawo głosu ma jeden głos.

W odniesieniu do decyzji przyjmowanych na mocy art. 18 ust. 3 i 4 oraz na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego niniejszego ustępu, Rada Organów Nadzoru podejmuje decyzje zwykłą większością głosów jej członków posiadających prawo głosu, w tym zwykłą większością głosów jej członków z właściwych organów uczestniczących państw członkowskich i zwykłą większością głosów jej członków z właściwych organów nieuczestniczących państw członkowskich.”;

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Członkowie bez prawa głosu i obserwatorzy, z wyjątkiem przewodniczącego, dyrektora wykonawczego i przedstawiciela Europejskiego Banku Centralnego mianowanego przez jego radę nadzorczą, nie uczestniczą w obradach Rady Organów Nadzoru poświęconych poszczególnym instytucjom finansowym, chyba że art. 75 ust. 3 lub akty, o których mowa w art. 1 ust. 2, stanowią inaczej.”;

c) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4a. Przewodniczący Urzędu może w każdej chwili zarządzić głosowanie. Bez uszczerbku dla tego uprawnienia i dla skuteczności procedur decyzyjnych Urzędu podczas podejmowania decyzji Rada Organów Nadzoru Urzędu dąży do osiągnięcia konsensusu.”;

25) art. 45 ust. 1 akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„Kadencja członków wybranych przez Radę Organów Nadzoru wynosi dwa i pół roku. Kadencja może zostać odnowiona jednokrotnie. Skład Zarządu jest wyważony i proporcjonalny oraz odzwierciedla całą Unię. W skład Zarządu wchodzi co najmniej dwóch przedstawicieli nieuczestniczących państw członkowskich. Kadencje zachodzą na siebie i mają zastosowanie odpowiednie ustalenia dotyczące rotacji.”;

26) w art. 47 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Zarząd przyjmuje plan polityki kadrowej oraz, zgodnie z art. 68 ust. 2, niezbędne przepisy wykonawcze do regulaminu pracowniczego.”;

27) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 49a

Wydatki

Przewodniczący podaje do wiadomości publicznej informacje o odbytych spotkaniach i przyjętych zaproszeniach. Wydatki są jawnie rejestrowane zgodnie z regulaminem pracowniczym.”;

28) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 52a

Wydatki

Dyrektor wykonawczy podaje do wiadomości publicznej informacje o odbytych spotkaniach i przyjętych zaproszeniach. Wydatki są jawnie rejestrowane zgodnie z regulaminem pracowniczym.”;

29) w art. 63 skreśla się ust. 7;

30) art. 81 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W odniesieniu do bezpośredniego nadzoru nad instytucjami lub infrastrukturami o zasięgu ogólnoeuropejskim i z uwzględnieniem zmian rynkowych, stabilności rynku wewnętrznego oraz spójności całej Unii Komisja sporządza roczne sprawozdanie w sprawie zasadności powierzenia Urzędowi dalszych obowiązków nadzorczych w tej dziedzinie.”;

31) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 81a

Przegląd ustaleń dotyczących głosowania

Od dnia, w którym liczba nieuczestniczących państw członkowskich osiągnie cztery, Komisja dokonuje przeglądu działania ustaleń dotyczących głosowania opisanych

w art. 41 i 44 i składa Parlamentowi Europejskiemu, Radzie Europejskiej i Radzie sprawozdanie na ten temat, uwzględniając wszelkie doświadczenia nabyte w trakcie stosowania niniejszego rozporządzenia.”.

Artykuł 2

Bez uszczerbku dla art. 81 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, do dnia 31 grudnia 2015 r. Komisja opublikuje sprawozdanie dotyczące stosowania przepisów niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do:

a) składu Zarządu; oraz

b) składu niezależnych zespołów, o których mowa w art. 41 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, przygotowujących decyzje do celów art. 17 i 19 tego rozporządzenia.

Sprawozdanie będzie uwzględniać w szczególności wszelkie wydarzenia w szeregu uczestniczących państw członkowskich, i będzie zawierać analizę, czy w świetle tych wydarzeń konieczne są dalsze dostosowania tych przepisów w celu zapewnienia, by decyzje Urzędu były podejmowane w interesie utrzymania i wzmocnienia rynku wewnętrznego usług finansowych.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 22 października 2013 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
M. SCHULZ
Przewodniczący

W imieniu Rady
V. LEŠKEVIČIUS
Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE, EURATOM) NR 1023/2013**z dnia 22 października 2013 r.****zmieniające regulamin pracowniczy urzędników Unii Europejskiej i warunki zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 336,

uwzględniając Protokół w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 12,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej, przedłożony po konsultacji z Komitetem ds. Regulaminu Pracowniczego,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Trybunału Sprawiedliwości ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Trybunału Obrachunkowego ⁽²⁾,stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Unia Europejska wraz z ponad 50 jej instytucjami i agencjami powinna nadal posiadać wysokiej jakości europejską administrację publiczną, tak aby móc osiągać swoje cele, realizować swoje strategie polityczne i działania, a także wykonywać swoje zadania na najwyższym możliwym poziomie zgodnie z Traktatami, w celu sprostanania wyzwaniom, zarówno wewnętrznym, jak i zewnętrznym, które czekają ją w przyszłości, oraz służenia obywatelom Unii.
- (2) W związku z tym konieczne jest zapewnienie uregulowań ramowych pozwalających na przyciągnięcie, zatrudnienie i zatrzymanie wysoko wykwalifikowanych

pracowników władających wieloma językami, niezależnych i reprezentujących najwyższe standardy zawodowe, wybieranych spośród obywateli państw członkowskich przy zastosowaniu zasady jak najszerszego zasięgu geograficznego i przy należytych uwzględnieniu równowagi płci, oraz umożliwienie takim pracownikom wykonywania obowiązków w sposób jak najbardziej skuteczny i efektywny. W związku z tym należy przezwyciężyć obecne trudności, jakich doświadczają instytucje unijne przy naborze urzędników lub pracowników pochodzących z niektórych państw członkowskich.

- (3) Zważywszy na liczbę pracowników europejskiej służby publicznej w stosunku do celów Unii i liczby jej ludności, zmniejszenie liczby pracowników unijnych instytucji i agencji nie powinno wpływać negatywnie na wypełnianie przez nie swych zadań oraz na wykonywanie obowiązków i funkcji zgodnie z zobowiązaniami i uprawnieniami przewidzianymi w Traktatach. W związku z tym konieczna jest przejrzystość w zakresie kosztów związanych z personelem ponoszonych przez każdą instytucję i agencję w odniesieniu do wszystkich kategorii zatrudnionych przez nie pracowników.
- (4) Od europejskiej służby publicznej oczekuje się, aby utrzymywała najwyższe standardy etyki zawodowej oraz aby pozostawała zawsze niezależna. W związku z tym należy doprecyzować przepisy tytułu II regulaminu pracowniczego ⁽⁴⁾, który zawiera uregulowania ramowe dotyczące praw i obowiązków. Urzędnicy lub byli urzędnicy, którzy nie wywiązują się z tych obowiązków, powinni podlegać odpowiedzialności dyscyplinarnej.
- (5) Wartością europejskiej służby cywilnej jest również jej różnorodność kulturalna i językowa, którą można zapewnić jedynie wtedy, gdy zagwarantowana zostanie właściwa równowaga pod względem obywatelstwa urzędników. Procedury rekrutacji i mianowania powinny zapewniać zatrudnianie pracowników reprezentujących jak najszerszy zasięg geograficzny, wśród których będą obywatele wszystkich państw członkowskich Unii Europejskiej, jednak bez rezerwowania stanowisk dla obywateli jakiegokolwiek konkretnego państwa członkowskiego. W tym celu oraz aby zaradzić ewentualnemu znaczącemu brakowi równowagi pod względem obywatelstwa urzędników, nieuzasadnionemu obiektywnymi kryteriami, każda instytucja powinna otrzymać możliwość przyjęcia uzasadnionych i odpowiednich środków. Takie środki nie mogą w żadnym przypadku prowadzić do przyjęcia innych kryteriów rekrutacji, niż kryteria oparte na kompetencjach. Komisja powinna przedkładać Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z wdrażania odpowiednich środków przez instytucje.

⁽¹⁾ Opinia z dnia 22 marca 2012 r. (nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Dz.U. C 205 z 12.7.2012, s. 1.

⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 2 lipca 2013 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 10 października 2013 r.

⁽⁴⁾ Regulamin pracowniczy urzędników Unii Europejskiej, określony rozporządzeniem Rady (EWG, Euratom, EWWiS) nr 259/68 (Dz.U. L 56 z 4.3.1968, s. 1).

- (6) W celu zapewnienia zatrudniania pracowników reprezentujących jak najszerszy zasięg geograficzny instytucje powinny dokładać starań, aby wspierać wielojęzyczne i wielokulturowe kształcenie dzieci swoich pracowników. Wkład Unii w finansowanie szkół europejskich, określany przez władzę budżetową zgodnie z odpowiednimi przepisami, powinien być pokrywany z budżetu Unii. W przypadku gdy niezbędne jest to w interesie funkcjonowania instytucji, Komisja powinna mieć możliwość zwrócenia się do właściwych organów o ponowne rozważenie lokalizacji nowej szkoły europejskiej.
- (7) Szerszym celem powinna być optymalizacja procesu zarządzania zasobami ludzkimi w europejskiej służbie publicznej charakteryzującej się najwyższą fachowością, kompetencjami, niezależnością, lojalnością, bezstronnością oraz stabilnością, a także różnorodnością kulturową i językową oraz atrakcyjnymi warunkami zatrudnienia.
- (8) Urzędnicy powinni odbywać dziewięciomiesięczny okres próbny. Podejmując decyzję o powołaniu urzędnika, organ powołujący powinien uwzględnić sprawozdanie z okresu próbnego sporządzone na koniec tego okresu oraz podejście osoby odbywającej okres próbny do jej obowiązków wynikających z regulaminu pracowniczego. Należy umożliwić sporządzenie w dowolnym czasie sprawozdania dotyczącego osoby odbywającej okres próbny, jeżeli praca tej osoby w sposób oczywisty nie będzie spełniać wymagań. W pozostałych przypadkach sprawozdanie powinno być sporządzane dopiero pod koniec okresu próbnego.
- (9) Aby zagwarantować równoległy rozwój siły nabywczej wynagrodzeń urzędników i innych pracowników Unii Europejskiej oraz siły nabywczej wynagrodzeń krajowych urzędników służby cywilnej zatrudnionych w administracji centralnej państw członkowskich, istotne jest zachowanie zasady wieloletniego mechanizmu aktualizowania wysokości płacy, nazywanego „metoda”, poprzez zapewnienie jego stosowania do końca 2023 r. oraz dokonanie jego przeglądu na początku 2022 r., przy jednoczesnym uwzględnieniu mechanizmu umożliwiającego tymczasowe przedłużenie okresu stosowania metody. Ponadto, aby zaradzić trudnościom w stosowaniu metody, jakie występowały w przeszłości, należy przewidzieć metodę umożliwiającą coroczne automatyczne aktualizowanie wysokości wszystkich wynagrodzeń, emerytur oraz dodatków, obejmującą automatyczną klauzulę kryzysową. W tym celu odpowiednie kwoty wymienione w regulaminie pracowniczym urzędników i warunkach zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej powinny być rozumiane jako kwoty referencyjne, które będą podlegać regularnej i automatycznej aktualizacji. Te zaktualizowane kwoty powinny być w celach informacyjnych publikowane przez Komisję w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* seria C. Ten mechanizm aktualizacji powinien również być wykorzystywany we wszystkich innych sytuacjach, w których taka aktualizacja jest przewidziana.
- (10) Ważną kwestią jest zapewnienie jakości danych statystycznych stosowanych przy aktualizacji wysokości wynagrodzeń i emerytur. Zgodnie z zasadą bezstronności krajowe urzędy statystyczne lub inne właściwe organy państw członkowskich powinny gromadzić dane na szczeblu krajowym i przesyłać je do Eurostatu.
- (11) Potencjalne korzyści dla urzędników i innych pracowników Unii Europejskiej wynikające z zastosowania metody powinny być zrównoważone poprzez ponowne wprowadzenie systemu „składki”. Podobnie jak w przypadku metody, stosowanie tej składki solidarnościowej może być tymczasowo przedłużone. Uzasadnione wydaje się podwyższenie składki solidarnościowej w porównaniu z poziomem składki specjalnej mającej zastosowanie w latach 2004–2012, a także wprowadzenie bardziej progresywnej stawki. Ma to na celu uwzględnienie szczególnie trudnych warunków gospodarczych i społecznych w Unii oraz ich wpływu na finanse publiczne w całej Unii. Potrzeba konsolidacji finansów publicznych w Unii, w tym również w perspektywie krótkoterminowej, wymaga sprawnego i szczególnego wysiłku solidarnościowego ze strony pracowników instytucji unijnych. Taka składka solidarnościowa powinna zatem mieć zastosowanie do wszystkich urzędników i innych pracowników Unii od dnia 1 stycznia 2014 r.
- (12) W konkluzjach z dnia 8 lutego 2013 r. w sprawie wieloletnich ram finansowych Rada Europejska wskazała, że potrzeba konsolidacji finansów publicznych w krótkiej, średniej i długiej perspektywie wymaga szczególnych wysiłków ze strony każdej administracji publicznej i jej pracowników, aby poprawić wydajność i efektywność oraz dostosować się do zmieniającej się sytuacji gospodarczej. Postulat ten był w istocie powtórzeniem celu określonego we wniosku Komisji z 2011 r. dotyczącym zmiany regulaminu pracowniczego urzędników i warunków zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej, w którym to wniosku dążono do zapewnienia oszczędności i uznano, że wyzwania, przed jakimi stoi obecnie Unia Europejska, wymagają szczególnego wysiłku ze strony każdej administracji publicznej oraz każdego ich pracownika, w celu poprawy wydajności oraz dostosowaniu się do zmieniających się warunków gospodarczych i społecznych w Europie. Rada Europejska wezwała ponadto – w ramach reformy regulaminu pracowniczego – do korekty wynagrodzeń i emerytur wszystkich pracowników instytucji unijnych poprzez zawieszenie stosowania metody aktualizacji wynagrodzeń na dwa lata oraz do ponownego wprowadzenia nowej składki solidarnościowej w ramach reformy metody aktualizacji wynagrodzeń.
- (13) W świetle tych konkluzji oraz aby zareagować na przyszłe ograniczenia budżetowe, a także okazać solidarność ze strony europejskiej służby cywilnej w obliczu radykalnych środków przyjętych przez państwa członkowskie w wyniku bezprecedensowego kryzysu finansowego i szczególnie trudnych warunków społecznych i gospodarczych w państwach członkowskich i w całej Unii, należy przewidzieć zawieszenie stosowania metody na dwa lata w odniesieniu do wszystkich wynagrodzeń, emerytur i dodatków przysługujących urzędnikom oraz zastosować składkę solidarnościową mimo takiego zawieszenia.

- (14) Zmiany demograficzne i zmieniająca się struktura wiekowa ludności wymagają podniesienia wieku emerytalnego, jednak pod warunkiem wprowadzenia środków przejściowych w odniesieniu do urzędników i innych pracowników Unii Europejskiej będących już w trakcie służby. Zastosowanie tych środków przejściowych jest konieczne, aby zapewnić poszanowanie praw nabytych przez urzędników będących już w trakcie służby, którzy uiszczali składki na rzecz umownego funduszu emerytalnego dla urzędników Unii Europejskiej. Ponadto należy zwiększyć elastyczność wieku emerytalnego, ułatwiając pracownikom dobrowolne kontynuowanie pracy do 67 roku życia i umożliwiając im – w wyjątkowych przypadkach i na szczególnych warunkach – kontynuowanie pracy do 70 roku życia.
- (15) Ponieważ system emerytalno-rentowy Unii Europejskiej znajduje się w równowadze aktuarialnej, a równowaga ta musi zostać utrzymana w perspektywie krótko- i długoterminowej, pracownicy zatrudnieni przed dniem 1 stycznia 2014 r. powinni otrzymać rekompensatę z tytułu wpłaconych przez nich składek emerytalnych w postaci środków przejściowych, na przykład dostosowanej stopy przyrostu świadczeń emerytalnych za lata służby przepracowane po osiągnięciu wieku emerytalnego (zachęta ustalona w Barcelonie), oraz poprzez zastosowanie połowy obniżki w przypadku przejścia na wcześniejszą emeryturę po ukończeniu 60 roku życia, lecz przed osiągnięciem ustawowego wieku emerytalnego.
- (16) Zgodnie z powszechną praktyką aktuarialną przy ustalaniu poziomu stóp procentowych i wzrostu wynagrodzeń należy uwzględnić wcześniejsze obserwacje poczynione w okresie 20–40 lat w celu zapewnienia odpowiedniej równowagi systemów emerytalno-rentowych. W związku z tym należy wydłużyć zastosowanie średnich krocących w odniesieniu do stóp procentowych i wzrostu wynagrodzeń do 30 lat, przy zapewnieniu okresu przejściowego trwającego siedem lat.
- (17) Rada zwróciła się do Komisji o przygotowanie analizy art. 5 ust. 4, załącznika I sekcji A oraz art. 45 ust. 1 regulaminu pracowniczego i przedstawienie odpowiednich wniosków w celu ustanowienia wyraźnego związku między zakresem odpowiedzialności a grupą zaszerogowania oraz w celu zapewnienia większego nacisku na kwestie związane z poziomem odpowiedzialności przy porównywaniu zasług w kontekście awansu.
- (18) Zgodnie z powyższym postulatem otrzymanie awansu do wyższej grupy zaszerogowania powinno być uzależnione od osobistego zaangażowania, od zwiększania umiejętności i podnoszenia kwalifikacji, a także od wykonywania obowiązków, których znaczenie uzasadnia przeniesienie urzędnika do wyższej grupy zaszerogowania.
- (19) Ścieżka kariery w ramach grup funkcyjnych AD i AST powinna zostać zrestrukturyzowana w taki sposób, aby najwyższe grupy zaszerogowania były zarezerwowane dla ograniczonej liczby urzędników posiadających najszerzy zakres odpowiedzialności. Administratorzy mogą zatem awansować jedynie do grupy zaszerogowania AD 12, chyba że zostaną mianowani na konkretne stanowisko powyżej tej grupy zaszerogowania, zaś grupy zaszerogowania AD 13 i AD 14 powinny być zarezerwowane dla tych pracowników, których role wiążą się ze znaczącym zakresem odpowiedzialności. Podobnie, urzędnicy należący do grupy zaszerogowania AST 9 mogą awansować do grupy zaszerogowania AST 10 jedynie zgodnie z procedurą określoną w art. 4 i art. 29 ust. 1 regulaminu pracowniczego.
- (20) W celu jeszcze lepszego dostosowania struktur kariery zawodowej w ramach obecnych obszarów pracy pracowników AST do różnych poziomów odpowiedzialności i w ramach niezbędnego wkładu w ograniczanie wydatków administracyjnych należy wprowadzić nową grupę funkcyjną AST/SC obejmującą sekretarzy i pracowników biurowych. Wynagrodzenie oraz wartość wskaźników awansu powinny służyć zapewnieniu odpowiedniej korelacji między zakresem odpowiedzialności a poziomem wynagrodzenia. Dzięki temu możliwe będzie utrzymanie stabilnej i wszechstronnej europejskiej służby publicznej. Komisja powinna ocenić skalę i skutki wprowadzenia tej nowej grupy funkcyjnej i przedstawić sprawozdanie na ten temat, ze szczególnym uwzględnieniem sytuacji kobiet, tak aby zapewnić utrzymanie stabilnej i wszechstronnej europejskiej służby publicznej.
- (21) Utrzymuje się minimalny okres dwóch lat pracy w danej grupie zaszerogowania przed awansem urzędnika do następnej wyższej grupy zaszerogowania, aby umożliwić szybszy awans wyróżniającym się pracownikom. Każda instytucja powinna zapewnić, aby jej wewnętrzna polityka kadrowa wykorzystywała możliwości przewidziane w regulaminie pracowniczym w celu umożliwienia odpowiedniej kariery zawodowej urzędnikom o wysokim potencjale i wyróżniających się wynikami w pracy.
- (22) Wymiar czasu pracy obowiązujący w instytucjach powinien zostać dostosowany do wymiaru czasu pracy obowiązującego w niektórych państwach członkowskich Unii Europejskiej, aby zrekompensować redukcję personelu w instytucjach. Dostosowanie to powinno uwzględniać wymiar czasu pracy mający zastosowanie w służbach publicznych państw członkowskich. Wprowadzenie minimalnej liczby godzin w ramach tygodniowego czasu pracy zapewni, aby pracownicy zatrudnieni przez instytucje byli w stanie sprostać obciążeniu pracą związanemu z realizowaniem celów polityki Unii Europejskiej, harmonizując jednocześnie warunki pracy w instytucjach w interesie solidarności w ramach unijnej służby publicznej.
- (23) Uzgodnienia dotyczące elastycznego czasu pracy stanowią istotny element nowoczesnej i wydajnej administracji publicznej; zapewniają one warunki pracy przyjazne dla rodziny oraz umożliwiają osiągnięcie odpowiedniej równowagi płci w ramach instytucji. W związku z tym w regulaminie pracowniczym należy wprowadzić wyraźne odniesienie do tych uzgodnień.

- (24) Zasady dotyczące czasu podróży w związku z urlopem oraz rocznego zwrotu kosztów podróży między miejscem zatrudnienia a miejscem pochodzenia powinny zostać unowocześnione, zrjonalizowane i powiązane z przyznaniem statusu ekspatrianta w celu uproszczenia ich stosowania i poprawy ich przejrzystości. W szczególności należy zastąpić czas podróży w związku z urlopem corocznym urlopem z tytułu miejsca pochodzenia i ograniczyć go do maksymalnie dwóch i pół dnia.
- (25) Podobnie należy uprościć zasady zwrotu kosztów przeprowadzki, aby ułatwić ich stosowanie zarówno w przypadku administracji, jak i pracowników, których to dotyczy. W tym celu należy wprowadzić pułapy kosztów uwzględniające sytuację rodzinną danego urzędnika lub pracownika oraz średni koszt przeprowadzki i związanego z nią ubezpieczenia.
- (26) Niektórzy pracownicy muszą często odbywać podróże służbowe do innych głównych miejsc pracy ich instytucji. Tego rodzaju sytuacje nie są obecnie w należyty sposób uwzględnione w zasadach dotyczących podróży służbowych. W związku z tym należy je dostosować, aby w takich przypadkach umożliwić zwrot kosztów zakwaterowania w oparciu o kwotę zryczałtowaną.
- (27) Należy unowocześnić warunki pracy pracowników zatrudnionych w państwach trzecich i zrjonalizować je pod względem kosztów, uzyskując oszczędności. Należy też dostosować uprawnienia do urlopu corocznego a także wprowadzić przepisy przewidujące możliwość uwzględnienia szerszego zakresu parametrów przy określaniu dodatku ze względu na warunki życia, bez wpływu na ogólny cel zakładający uzyskanie oszczędności. Należy dokonać przeglądu warunków przyznawania dodatku na zakwaterowanie, aby lepiej uwzględnić warunki lokalne oraz zmniejszyć obciążenie administracyjne.
- (28) Należy zapewnić bardziej elastyczne uregulowania ramowe dotyczące zatrudniania personelu kontraktowego. Instytucjom unijnym należy w związku z tym zapewnić możliwość zatrudniania personelu kontraktowego na maksymalny okres sześciu lat, aby personel ten mógł wykonywać zadania pod nadzorem urzędników lub personelu tymczasowego. Ponadto, mimo iż przeważająca większość urzędników będzie w dalszym ciągu zatrudniana na podstawie konkursów otwartych, instytucje powinny zostać upoważnione do organizowania konkursów wewnętrznych, w których w wyjątkowych przypadkach i na szczególnych warunkach będą mogli uczestniczyć również członkowie personelu kontraktowego.
- (29) Należy wprowadzić ustalenia przejściowe, aby umożliwić stopniowe wdrażanie nowych przepisów i środków, przy jednoczesnym poszanowaniu praw nabytych i uzasadnionych oczekiwań pracowników zatrudnionych przed wejściem w życie niniejszych zmian w regulaminie pracowniczym.
- (30) Podobnie jak inni pracownicy, do których zastosowanie ma regulamin pracowniczy, pracownicy agencji objęci są unijnym systemem emerytalno-rentowym. Agencje w pełni samofinansujące się płacą obecnie należne od pracodawcy składki na rzecz tego systemu. Aby zapewnić przejrzystość budżetową oraz bardziej zrównoważony podział obciążeń, agencje, które są częściowo finansowane z budżetu ogólnego Unii Europejskiej, powinny płacić część składek należnych od pracodawcy, która odpowiada stosunkowi między dochodami agencji bez dotacji z budżetu ogólnego Unii Europejskiej a jej całkowitymi dochodami. Ponieważ ten nowy przepis może wymagać dostosowania odpowiednich przepisów dotyczących opłat pobieranych przez agencje, powinien on mieć zastosowanie dopiero od dnia 1 stycznia 2016 r. W stosownych przypadkach Komisja powinna przedstawić wnioski dotyczące dostosowania tych przepisów.
- (31) W celu uproszczenia i zapewnienia spójności polityki kadrowej przepisy przyjęte przez Komisję w celu wykonania regulaminu pracowniczego powinny na zasadzie analogii mieć zastosowanie do agencji. Jednakże w celu zapewnienia, aby w razie konieczności możliwe było uwzględnienie szczególnej sytuacji agencji, powinny być one upoważnione do wystąpienia do Komisji z wnioskiem o zezwolenie na przyjęcie przepisów wykonawczych stanowiących odstępstwo od przepisów przyjętych przez Komisję lub na niestosowanie przepisów ustanowionych przez Komisję.
- (32) Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej powinien utworzyć rejestr zawierający wszystkie przyjęte przepisy służące wykonaniu regulaminu pracowniczego i zarządzać tym rejestrem. Rejestr ten, dostępny do wglądu dla wszystkich instytucji, agencji i państw członkowskich, pozwoli na zapewnienie przejrzystości i spójne stosowanie regulaminu pracowniczego.
- (33) W celu zharmonizowania i doprecyzowania zasad dotyczących przyjmowania przepisów wykonawczych oraz mając na uwadze ich wewnętrzny i administracyjny charakter, należy przekazać odpowiednie uprawnienia decyzyjne organowi powołującemu oraz organowi upoważnionemu do zawierania umów.
- (34) Z uwagi na dużą liczbę członków personelu tymczasowego w agencjach oraz potrzebę określenia spójnej polityki kadrowej należy utworzyć nową kategorię członków personelu tymczasowego i przyjąć szczególne zasady mające zastosowanie do tej kategorii.
- (35) Komisja powinna nadal monitorować sytuację budżetową wspólnego systemu ubezpieczenia chorobowego i podjąć wszelkie niezbędne kroki w przypadku braku równowagi strukturalnej tego systemu.

- (36) W myśl art. 15 Protokołu (nr 7) w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej niektóre dane urzędników i innych pracowników podlegają przekazaniu rządowi państw członkowskich.
- (37) Aby zrealizować cele ustanowione w regulaminie pracowniczym, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności w odniesieniu do niektórych aspektów dotyczących warunków pracy. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednocześnie, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie,

PRZYJMĄJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W regulaminie pracowniczym urzędników Unii Europejskiej wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 1d wprowadza się następujące zmiany:
 - a) w ust. 3 słowo „instytucje” zastępuje się słowami „organy powołujące instytucji”;
 - b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Do celów ust. 1 osoby niepełnosprawne to osoby o długotrwałym upośledzeniu fizycznym, umysłowym, intelektualnym lub sensorycznym, które w połączeniu z różnymi barierami może przeszkadzać im w pełnym i efektywnym uczestniczeniu w życiu społecznym na równi z innymi. Upośledzenie stwierdza się zgodnie z procedurą określoną w art. 33.

Osoba niepełnosprawna spełnia warunki określone w art. 28 lit. e), jeżeli może wykonywać istotne zadania związane z danym stanowiskiem po dokonaniu rozsądnych przystosowań.

„Rozsądne przystosowanie”, w odniesieniu do istotnych zadań związanych z danym stanowiskiem, oznacza zastosowanie w razie potrzeby odpowiednich środków, mających na celu umożliwienie osobie niepełnosprawnej dostępu do zatrudnienia, wykonywania zawodu, awansu lub udziału w szkoleniach, o ile środki takie nie stanowią nieproporcjonalnego obciążenia dla pracodawcy.

Zasada równego traktowania nie stanowi dla organów powołujących instytucji przeszkody w utrzymywaniu lub przyjmowaniu środków określających szczególne korzyści w celu ułatwienia osobom niepełnosprawnym wykonywania działalności zawodowej lub w celu zapobiegania niekorzystnym sytuacjom w ich karierze zawodowej bądź ich kompensowania.”;

- 2) w art. 1e ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Urzędnik ma w okresie aktywnego zatrudnienia dostęp do środków o charakterze socjalnym, w tym szczególnych środków umożliwiających godzenie życia zawodowego z życiem rodzinnym, przyjętych przez instytucje, oraz do usług świadczonych przez placówki o charakterze socjalnym, o których mowa w art. 9. Byli urzędnicy mogą mieć dostęp do ograniczonej liczby szczególnych środków o charakterze socjalnym.”;

- 3) w art. 5 wprowadza się następujące zmiany:

- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Stanowiska objęte regulaminem pracowniczym klasyfikuje się, zgodnie z charakterem i ważnością zadań, które się z nimi wiążą, jako grupę funkcyjną administratorów (zwaną dalej „AD”), grupę funkcyjną asystentów (zwaną dalej „AST”) oraz grupę funkcyjną sekretarzy i pracowników biurowych (zwaną dalej „AST/SC”).”;

- b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Grupa funkcyjna AD obejmuje dwanaście grup zaszerogowania personelu odpowiedzialnego za zadania w zakresie zarządzania, prac koncepcyjnych i analitycznych, językowych lub naukowych. Grupa funkcyjna AST obejmuje jedenaście grup zaszerogowania personelu odpowiedzialnego za zadania wykonawcze i techniczne. Grupa funkcyjna AST/SC obejmuje sześć grup zaszerogowania personelu odpowiedzialnego za zadania biurowe i sekretarskie.”;

- c) w ust. 3 lit a) po słowach „dla grupy funkcyjnej AST” dodaje się słowa „i grupy funkcyjnej AST/SC”;

- d) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Tabela zawierająca kategorie stanowisk znajduje się w załączniku I sekcja A. Na podstawie tej tabeli organ powołujący każdej instytucji, po konsultacji z Komitetem Pracowniczym, może bardziej szczegółowo określić obowiązki i uprawnienia związane z każdą kategorią stanowiska.”;

4) art. 6 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 6

1. Wykaz stanowisk, dodany do części budżetu dotyczącej każdej instytucji, wskazuje liczbę stanowisk każdej grupy zaszerogowania i grupy funkcyjnej.

2. Bez uszczerbku dla zasady awansu w oparciu o zasługi określonej w art. 45, w wykazie tym zapewnia się, aby dla każdej instytucji liczba wolnych stanowisk w każdej grupie zaszerogowania ujętej w wykazie stanowisk z dnia 1 stycznia każdego roku odpowiadała liczbie urzędników niższej grupy zaszerogowania aktywnie zatrudnionych w dniu 1 stycznia roku poprzedzającego, pomnożonej przez wskaźniki określone dla tego szczebla w załączniku I sekcja B. Wskaźniki te stosuje się w odniesieniu do średniej za okres 5 lat, począwszy od dnia 1 stycznia 2014 r.

3. Wskaźniki określone w załączniku I sekcja B są objęte sprawozdaniem, o którym mowa w art. 113.

4. Wdrażanie przepisów dotyczących grupy funkcyjnej AST/SC i przepisów przejściowych określonych w art. 31 załącznika XIII, z uwzględnieniem rozwoju zapotrzebowania na personel wykonujący zadania sekretarskie i biurowe we wszystkich instytucjach oraz rozwoju sytuacji w zakresie etatów stałych i czasowych w grupach funkcyjnych AST i AST/SC, jest objęte sprawozdaniem, o którym mowa w art. 113.”;

5) w art. 9 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Bez uszczerbku dla ust. 1a w każdej instytucji powołuje się:

- Komitet Pracowniczy, który może być w miarę potrzeb podzielony na sekcje według różnych miejsc zatrudnienia,
- jeden Wspólny Komitet lub większą liczbę Wspólnych Komitetów, odpowiednio do liczby urzędników w miejscach zatrudnienia,
- jedną Komisję Dyscyplinarną lub większą liczbę Komisji Dyscyplinarnych, odpowiednio do liczby urzędników w miejscach zatrudnienia,
- jeden Wspólny Komitet Doradczy ds. braku kwalifikacji zawodowych lub większą liczbę takich komitetów, odpowiednio do liczby urzędników w miejscach zatrudnienia,
- w razie potrzeby, Komitet ds. Ocen;
- Komitet ds. Inwalidztwa,

które wykonują funkcje powierzone im w niniejszym regulaminie pracowniczym.”;

b) ust. 1a otrzymuje brzmienie:

„1a. W celu stosowania niektórych przepisów niniejszego regulaminu pracowniczego dla dwóch lub większej liczby instytucji może być ustanowiony połączony Wspólny Komitet. Pozostałe komitety, o których mowa w ust. 1, oraz Komisja Dyscyplinarna mogą być ustanowione jako wspólne organy przez dwie lub większą liczbę agencji.”;

c) w ust. 2 po akapicie pierwszym dodaje się akapit w brzmieniu:

„Agencje mogą odstąpić od stosowania przepisów art. 1 załącznika II dotyczącego członkostwa w Komitetach Pracowniczych w celu odzwierciedlenia składu ich personelu. Agencje mogą zdecydować o niewyznaczeniu zastępców we Wspólnym Komitecie lub we Wspólnych Komitetach przewidzianych w art. 2 załącznika II.”;

6) w art. 10 akapit pierwszy zdanie drugie słowo „instytucji” zastępuje się słowami „organów powołujących każdej instytucji”;

7) art. 11 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 11

Urzędnik przy wykonywaniu swoich obowiązków i w swoim postępowaniu musi kierować się wyłącznie interesem Unii. Nie może on zwracać się o instrukcje ani przyjmować instrukcji od jakiegokolwiek rządu, organu, organizacji lub osoby spoza instytucji, w której pracuje. Urzędnik musi pełnić swoje obowiązki w sposób obiektywny, bezstronny oraz w poszanowaniu obowiązku zachowania lojalności wobec Unii.

Urzędnik bez pozwolenia organu powołującego nie może przyjmować od jakiegokolwiek rządu lub z jakiegokolwiek źródła spoza instytucji, do której należy, jakichkolwiek tytułów, odznaczeń, przywilejów, prezentów lub jakiegokolwiek rodzaju wynagrodzeń, z wyjątkiem przysługujących mu za prace wykonywane przed jego powołaniem albo w trakcie urlopu okolicznościowego w celu odbycia służby wojskowej lub innego rodzaju służby państwowej, o ile pozostają one w związku z tymi pracami.

Przed rekrutacją urzędnika organ powołujący sprawdza, czy kandydat posiada jakiegokolwiek interesy osobiste, które mogłyby wpłynąć na jego niezależność, lub czy znajduje się w jakiegokolwiek innej sytuacji powodującej konflikt interesów. W tym celu kandydat informuje, na specjalnym formularzu, organ powołujący o wszelkich istniejących lub potencjalnych konfliktach interesów. W takich przypadkach organ powołujący bierze te informacje pod uwagę w swojej należytej uzasadnionej opinii. W razie konieczności organ powołujący podejmuje środki, o których mowa w art. 11a ust. 2.

Niniejszy artykuł stosuje się na zasadzie analogii do urzędników powracających z urlopu udzielonego z przyczyn osobistych.”;

8) art. 16 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 16

Po zakończeniu służby urzędnik jest nadal zobowiązany do uczciwego i rozważnego zachowania w odniesieniu do przyjmowania niektórych stanowisk lub korzyści.

Urzednicy zamierzający podjąć działalność zawodową, zarobkową lub niezarobkową, w okresie dwóch lat od zakończenia służby informują o tym instytucję na specjalnym formularzu. Jeżeli taka działalność jest związana z pracą, którą urzędnik wykonywał w ciągu ostatnich trzech lat służby, i mogłaby prowadzić do konfliktu z uzasadnionymi interesami instytucji, organ powołujący, uwzględniając interes służby, może zabronić urzędnikowi podjęcia tej działalności albo wydać pozwolenie na warunkach, jakie uzna za odpowiednie. Organ powołujący, po konsultacji ze Wspólnym Komitetem, powiadamia o swojej decyzji w ciągu 30 dni roboczych po otrzymaniu stosownej informacji. Jeżeli w powyższym terminie nie powiadomiono o decyzji, uznaje się to za udzielenie pozwolenia.

W przypadku byłych urzędników wyższego szczebla, o których mowa w przepisach wykonawczych, organ powołujący co do zasady zakazuje im działalności lobbingsowej lub reprezentacyjnej wobec pracowników swoich byłych instytucji dla swojej działalności gospodarczej, klientów lub pracodawców w odniesieniu do kwestii, za które byli odpowiedzialni w ostatnich trzech latach służby; zakaz taki obowiązuje przez 12 miesięcy od zakończenia służby.

Zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady (*) każda instytucja publikuje corocznie informacje na temat wykonywania akapitu trzeciego, zawierające wykaz ocenionych przypadków.

(*) Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1).”;

9) art. 18 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Wszystkie prawa do wszelkich prac pisemnych oraz innych prac wykonanych przez każdego urzędnika

w ramach wykonywania swych obowiązków przysługują Unii Europejskiej, w przypadku gdy dotyczą jej działalności, lub Europejskiej Wspólnocie Energii Atomowej, w przypadku gdy dotyczą działalności tej Wspólnoty. Unia lub, w stosownych przypadkach, Europejska Wspólnota Energii Atomowej mają prawo żądać przeniesienia praw autorskich do takich prac.”;

10) art. 19 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 19

Urzędnik nie może bez pozwolenia organu powołującego ujawnić na jakiegokolwiek podstawie w ramach jakiegokolwiek postępowania sądowego informacji uzyskanych przy wykonywaniu swoich obowiązków. Pozwolenia odmawia się jedynie w przypadku, gdy wymagają tego interesy Unii, a odmowa nie pociąga za sobą odpowiedzialności karnej urzędnika. Obowiązek ten istnieje także po zakończeniu służby przez urzędnika.

Przepisy akapitu pierwszego nie mają zastosowania wobec urzędnika lub byłego urzędnika składającego zeznania przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej lub Komisją Dyscyplinarną instytucji w sprawie dotyczące pracownika lub byłego pracownika Unii Europejskiej.”;

11) w art. 21a dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3. Urzędnik, który informuje swoich przełożonych o tym, że wydane mu polecenia uważa za niezgodne z przepisami lub mogące spowodować poważne trudności, nie ponosi z tego tytułu żadnych konsekwencji.”;

12) Dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 22c

Zgodnie z art. 24 i 90 każda instytucja ustanawia procedurę rozpatrywania skarg urzędników dotyczących sposobu, w jaki są traktowani po wypełnieniu lub w następstwie wypełnienia przez nich obowiązków wynikających z art. 22a lub art. 22b. Dana instytucja zapewnia, aby takie skargi były rozpatrywane w sposób poufny oraz, w przypadku gdy uzasadniają to okoliczności, przed upływem terminów określonych w art. 90.

Organ powołujący każdej instytucji określa przepisy wewnętrzne dotyczące między innymi:

— przekazywania urzędnikom, o których mowa w art. 22a ust. 1 lub art. 22b, informacji o rozpatrywaniu zgłaszanych przez nich spraw,

— ochrony uzasadnionych interesów tych urzędników i ich prywatności oraz

— procedury rozpatrywania skarg, o której mowa w akapicie pierwszym niniejszego artykułu.”;

13) w art. 26a słowa „każdą instytucję” zastępuje się słowami „każdy organ powołujący instytucji”;

14) art. 27 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 27

Przy naborze dąży się do pozyskania do służby urzędników spełniających najwyższe wymogi w zakresie kwalifikacji, wydajności i uczciwości, rekrutowanych spośród obywateli państw członkowskich Unii z uwzględnieniem jak najszerzego zasięgu geograficznego. Żadne stanowiska nie mogą być rezerwowane dla obywateli jakiegokolwiek konkretnego państwa członkowskiego.

Zasada równości obywateli Unii umożliwia każdej instytucji przyjmowanie odpowiednich środków w przypadku stwierdzenia znaczącej nierównowagi pod względem obywatelstwa urzędników, której nie uzasadniają obiektywne kryteria. Takie odpowiednie środki muszą być uzasadnione i nie mogą w żadnym przypadku prowadzić do przyjęcia innych kryteriów rekrutacji niż kryteria oparte na kompetencjach. Przed przyjęciem takich odpowiednich środków organ powołujący danej instytucji przyjmuje przepisy ogólne dotyczące wykonania niniejszego akapitu zgodnie z art. 110.

Po upływie trzyletniego okresu rozpoczynającego się w dniu 1 stycznia 2014 r. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z wykonania przepisów akapitu drugiego.

W celu ułatwienia naboru pracowników reprezentujących jak najszerzy zasięg geograficzny, instytucje dążą do wsparcia wielojęzycznego i wielokulturowego kształcenia dzieci swoich pracowników.”;

15) art. 29 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Przed obsadzeniem wolnego stanowiska w instytucji organ powołujący rozważa w pierwszej kolejności, czy:

a) stanowisko może zostać obsadzone w wyniku:

(i) przeniesienia lub

(ii) powołania zgodne z art. 45a, lub

(iii) awansu

w ramach instytucji;

b) otrzymano wnioski o przeniesienie od urzędników z tej samej grupy zaszerogowania w innych instytucjach, lub

c) w przypadku gdy obsadzenie wolnego stanowiska nie jest możliwe w wyniku rozwiązań wymienionych w lit. b) i c), rozważy, czy można uwzględnić listy odpowiednich kandydatów w rozumieniu art. 30, biorąc w stosownych przypadkach pod uwagę odnośne przepisy dotyczące odpowiednich kandydatów zawarte w załączniku III, lub

d) czy przeprowadzić w instytucji wewnętrzny konkurs otwarty wyłącznie dla urzędników i personelu tymczasowego zgodnie z art. 2 warunków zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej;

lub czy przeprowadzić procedurę konkursową w oparciu o kwalifikacje albo o testy, albo zarówno w oparciu o kwalifikacje, jak i testy. Załącznik III określa procedurę konkursową.

Procedura może być przeprowadzona także w celu stworzenia rezerwy dla przyszłego naboru.

Zachowując zasadę, że nabór zdecydowanej większości urzędników należy przeprowadzać w oparciu o konkursy otwarte, organ powołujący może podjąć decyzję, w drodze odstępstwa od lit. d) i wyłącznie w wyjątkowych przypadkach, o przeprowadzeniu konkursu wewnętrznego dla danej instytucji, który będzie otwarty również dla personelu kontraktowego określonego w art. 3a i 3b warunków zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej. Ta kategoria personelu kontraktowego podlega ograniczeniom w zakresie tej możliwości zgodnie z art. 82 ust. 7 warunków zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej oraz w zakresie szczególnych zadań, jakie może pełnić ta kategoria w charakterze personelu kontraktowego.”;

16) art. 30 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 30

W odniesieniu do każdego konkursu organ powołujący powołuje komisję konkursową. Komisja ta sporządza listę odpowiednich kandydatów.

Organ powołujący decyduje, których z tych kandydatów powołać na wolne stanowiska.

Kandydaci ci mają dostęp do odpowiednich informacji dotyczących odnośnych wolnych stanowisk ogłaszanych przez instytucje i agencje.”;

- 17) art. 31 ust. 2 akapit pierwszy zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Bez uszczerbku dla art. 29 ust. 2, nabór urzędników prowadzi się wyłącznie dla grup zaszerogowania: SC 1–SC 2, AST 1–AST 4 lub AD 5–AD 8.”;

- 18) w art. 32 akapit trzeci słowo „instytucję” zastępuje się słowami „organ powołujący każdej instytucji”;

- 19) art. 34 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 34

1. Przed powołaniem urzędnicy odbywają dziewięćmiesięczny okres próbny. Decyzję o powołaniu urzędnika podejmuje się w oparciu o sprawozdanie, o którym mowa w ust. 3, a także o dostępne organowi powołującemu informacje dotyczące postawy urzędnika odbywającego okres próbny w odniesieniu do przepisów tytułu II.

W przypadku gdy w okresie próbnym urzędnik nieprzerwanie przez okres przynajmniej jednego miesiąca nie może wykonywać obowiązków z powodu choroby, urlopu macierzyńskiego zgodnie z art. 58 lub z powodu wypadku, organ powołujący może odpowiednio przedłużyć jego okres próbny. Całkowity czas trwania okresu próbnego nie może w żadnym przypadku przekroczyć 15 miesięcy.

2. Sprawozdanie z okresu próbnego można sporządzić w dowolnym momencie przed zakończeniem tego okresu, w przypadku gdy praca urzędnika w oczywisty sposób nie spełnia wymagań.

Sprawozdanie to jest przekazywane osobie zainteresowanej, która ma prawo przedłożyć swoje uwagi na piśmie w terminie ośmiu dni roboczych. Bezpośredni przełożony urzędnika odbywającego okres próbny niezwłocznie przekazuje sprawozdanie wraz z uwagami organowi powołującemu, który w okresie trzech tygodni uzyskuje opinię Wspólnego Komitetu ds. Ocen co do działań, jakie należy podjąć. Organ powołujący może podjąć decyzję o zwolnieniu urzędnika odbywającego okres próbny przed zakończeniem tego okresu, z zachowaniem jednomiesięcznego okresu wypowiedzenia, lub o przeniesieniu go do innego wydziału na pozostały czas okresu próbnego.

3. Najpóźniej miesiąc przed końcem okresu próbnego sporządzane jest sprawozdanie w sprawie zdolności urzędnika odbywającego okres próbny do wykonywania obowiązków związanych z powierzonym mu stanowiskiem

oraz jego wydajności i postawy w ramach służby. Sprawozdanie to jest przekazywane zainteresowanemu, który ma prawo przedstawić na piśmie swoje uwagi w terminie ośmiu dni roboczych.

W przypadku gdy sprawozdanie zaleca zwolnienie lub, w wyjątkowej sytuacji, przedłużenie okresu próbnego zgodnie z ust. 1, bezpośredni przełożony urzędnika odbywającego okres próbny niezwłocznie przekazuje je wraz z uwagami organowi powołującemu, który w terminie trzech tygodni zasięga opinii Wspólnego Komitetu ds. Ocen co do działań, jakie należy podjąć.

Urzędnik odbywający okres próbny, którego praca lub postawa nie spełniały wymagań potrzebnych do jego powołania na dane stanowisko, zostaje zwolniony.

4. Urzędnik zwolniony w okresie próbnym otrzymuje odprawę w wysokości trzech miesięcznych wynagrodzeń podstawowych, jeżeli pełnił służbę przez okres dłuższy niż rok, dwóch miesięcznych wynagrodzeń podstawowych, jeżeli pełnił służbę przez co najmniej sześć miesięcy, oraz jednego miesięcznego wynagrodzenia podstawowego, jeżeli pełnił służbę przez okres krótszy niż sześć miesięcy, z wyjątkiem przypadku gdy może on niezwłocznie podjąć inną działalność zawodową.

5. Ust. 2, 3 i 4 nie mają zastosowania do urzędników, którzy złożą rezygnację przed zakończeniem okresu próbnego.”;

- 20) w art. 35 dodaje się literę w brzmieniu:

„g) urlop w interesie służby.”;

- 21) w art. 37 lit. b) tiret drugie słowo „instytucjami” zastępuje się słowami „organami powołującymi każdej instytucji”;

- 22) w art. 40 wprowadza się następujące zmiany:

- a) wprowadza się ustęp w brzmieniu:

„1a. Podczas urlopu z przyczyn osobistych nadal ma zastosowanie art. 12b. Pozwolenia zgodnie z art. 12b nie udziela się urzędnikowi, jeżeli zamierza podjąć działalność zawodową, zarobkową lub niezarobkową, która obejmuje działalność lobbingową lub reprezentacyjną wobec jego instytucji i która mogłaby prowadzić do zaistnienia lub możliwości zaistnienia konfliktu z uzasadnionymi interesami instytucji.”;

- b) w ust. 2 akapit drugie słowa „15 lat” zastępuje się słowami „12 lat”;

c) w ust. 2 akapit trzeci wprowadza się następujące zmiany:

(i) pkt (ii) otrzymuje brzmienie:

„(ii) dołączenia do małżonka, który również jest urzędnikiem lub innego rodzaju pracownikiem Unii, od którego w toku pełnienia obowiązków wymagano ustanowienia miejsca stałego zamieszkania w takiej odległości od miejsca zatrudnienia urzędnika składającego wniosek, że ustanowienie w tym miejscu ich wspólnego gospodarstwa domowego wiązałoby się z niedogodnościami w wypełnianiu obowiązków przez urzędnika składającego wniosek; lub”;

(ii) dodaje się punkt w brzmieniu:

„(iii) pomocy małżonkowi, wstępnemu, zstępnemu, bratu lub siostrze w przypadku poświadczonej przez lekarza poważnej choroby lub niepełnosprawności;”;

23) art. 42a otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 42a

Na każde dziecko urzędnikowi przysługuje do sześciu miesięcy urlopu wychowawczego bez prawa do wynagrodzenia podstawowego, który może być wykorzystany podczas pierwszych dwunastu lat po urodzeniu się lub przysposobieniu dziecka. Wymiar urlopu może być podwojony w przypadku rodziców samotnie wychowujących dziecko, zgodnie z ogólnymi przepisami wykonawczymi przyjętymi przez organ powołujący każdej instytucji, oraz w przypadku rodziców, których pozostające na utrzymaniu dzieci cierpią na poświadczoną przez lekarza instytucji niepełnosprawność lub poważną chorobę. Minimalny wykorzystywany każdorazowo okres urlopu nie może być krótszy niż miesiąc.

Podczas urlopu wychowawczego urzędnik nadal pozostaje objęty systemem zabezpieczenia społecznego; utrzymane jest nabywanie praw emerytalnych, dodatek na dziecko pozostające na utrzymaniu oraz dodatek edukacyjny. Urzędnik zachowuje swoje stanowisko i prawo do przeniesienia na wyższy stopień lub do wyższej grupy zaszerogowania. Urlopie ten może być wykorzystany w pełnym wymiarze czasu pracy lub w połowie pełnego wymiaru czasu pracy. W przypadku gdy urlopie wychowawczy jest wykorzystywany w połowie pełnego wymiaru czasu pracy, maksymalny okres określony w akapicie pierwszym podwaja się. Podczas urlopu wychowawczego urzędnikom przysługuje dodatek w wysokości 911,73 EUR miesięcznie lub 50 % takiej kwoty w przypadku urlopu w połowie pełnego wymiaru czasu pracy, jednakże urzędnik nie może podejmować żadnej innej pracy zarobkowej. Pełna składka na system zabezpieczenia społecznego przewidziana w art. 72 i 73 jest opłacana przez instytucję i obliczana na podstawie wynagrodzenia podstawowego

urzędnika. Jednakże w przypadku urlopu w połowie pełnego wymiaru czasu pracy przepis ten ma zastosowanie jedynie do różnicy między pełnym a proporcjonalnie pomniejszonym wynagrodzeniem podstawowym. Składka urzędnika pobierana od faktycznie otrzymywanej części wynagrodzenia podstawowego jest obliczana według takiej samej wartości procentowej jak w przypadku zatrudnienia w pełnym wymiarze czasu pracy.

W przypadku rodziców samotnie wychowujących dzieci oraz rodziców, których dzieci pozostające na utrzymaniu cierpią na poświadczoną przez lekarza niepełnosprawność lub poważną chorobę, o których mowa w akapicie pierwszym, oraz podczas pierwszych trzech miesięcy urlopu wychowawczego, gdy z takiego urlopu korzysta ojciec podczas urlopu macierzyńskiego lub którejkolwiek z rodziców bezpośrednio po urlopie macierzyńskim lub w trakcie urlopu z tytułu przysposobienia lub bezpośrednio po nim, dodatek wynosi 1 215,63 EUR miesięcznie lub 50 % tej kwoty, jeżeli urzędnik korzysta z urlopu w połowie pełnego wymiaru czasu pracy.

Urlopie wychowawczy może zostać przedłużony o kolejne sześć miesięcy z prawem do dodatku ograniczonego do 50 % kwoty, o której mowa w akapicie drugim. W przypadku rodziców samotnie wychowujących dzieci, o których mowa w akapicie pierwszym, urlopie wychowawczy może zostać przedłużony o kolejne dwanaście miesięcy z prawem do dodatku ograniczonego do 50 % kwoty, o której mowa w akapicie trzecim.

Kwoty, o których mowa w niniejszym artykule, są odpowiednio uaktualniane wraz z wynagrodzeniem.”;

24) w rozdziale 2 tytułu II dodaje się sekcję w brzmieniu:

„Sekcja 7

Urlopie w interesie służby

Artykuł 42c

Najwcześniej pięć lat przed osiągnięciem przez urzędnika wieku emerytalnego, organ powołujący może podjąć decyzję o odesłaniu urzędnika o co najmniej 10-letnim stażu pracy na urlopie w interesie służby w celach organizacyjnych związanych z nabyciem nowych umiejętności w instytucjach.

Ogólna liczba urzędników odesłanych w każdym roku na urlopie w interesie służby nie może przekraczać 5 % urzędników we wszystkich instytucjach, którzy przeszli na emeryturę w roku poprzednim. Obliczoną w ten sposób łączną liczbę należy przydzielić każdej instytucji w zależności od liczby jej urzędników na dzień 31 grudnia poprzedniego roku. Wynik takiego przydziału jest zaokrąglany w górę do najbliższej liczby całkowitej w każdej instytucji.

Taki urlopie nie stanowi środka dyscyplinarnego.

Czas trwania urlopu odpowiada co do zasady okresowi pozostającemu urzędnikowi do osiągnięcia wieku emerytalnego. W wyjątkowych przypadkach organ powołujący może jednak podjąć decyzję o zakończeniu urlopu i przywróceniu urzędnika do pracy.

Z chwilą osiągnięcia wieku emerytalnego urzędnik pozostający na urlopie w interesie służby przechodzi automatycznie na emeryturę.

Urlop w interesie służby podlega następującym zasadom:

- a) na stanowisko zajmowane przez urzędnika można powołać innego urzędnika;
- b) urzędnikowi przebywającemu na urlopie w interesie służby nie przysługuje prawo do przeniesienia na wyższy stopień ani do awansu do wyższej grupy zaszerogowania.

Urzędnik, który został odesłany na urlop w tym trybie, otrzymuje dodatek obliczany zgodnie z załącznikiem IV.

Na wniosek urzędnika od dodatku potrąca się składki na fundusz emerytalny obliczane na podstawie wysokości tego dodatku. W takim przypadku okres służby urzędnika pozostającego na urlopie w interesie służby jest uwzględniany do celów obliczenia lat służby objętej systemem emerytalno-rentowym w rozumieniu art. 2 załącznika VIII.

Dodatek nie podlega współczynnikowi korygującemu.”;

25) art. 43 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 43

Kwalifikacje, wydajność oraz postawa każdego urzędnika w ramach służby są przedmiotem sprawozdania rocznego przewidzianego przez organ powołujący każdej instytucji zgodnie z art. 110. W sprawozdaniu tym uwzględnia się, czy wyniki pracy danego urzędnika są zadowalające. Organ powołujący każdej instytucji przyjmuje przepisy uprawniające do złożenia odwołania w ramach procedury oceny, które należy wykonać przed wniesieniem skargi, o której mowa w art. 90 ust. 2.

Począwszy od grupy zaszerogowania AST 5, sprawozdanie może również zawierać opinię stwierdzającą, w oparciu o wyniki pracy urzędnika, czy jest on zdolny do pełnienia funkcji administratora.

Sprawozdanie przekazuje się urzędnikowi. Urzędnik jest uprawniony do zgłoszenia w odniesieniu do sprawozdania wszelkich uwag, jakie uzna za stosowne.”;

26) art. 44 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 44

Urzędnik pozostający dwa lata na tym samym stopniu swojej grupy zaszerogowania jest automatycznie przenoszony na następny stopień tej grupy, chyba że w sprawozdaniu rocznym, o którym mowa w art. 43, wyniki jego pracy oceniono jako niezadowalające. Urzędnik jest przenoszony na kolejny stopień grupy zaszerogowania nie później niż po czterech latach, chyba że zastosowanie ma procedura określona w art. 51 ust. 1.

Jeżeli urzędnik zostaje powołany na stanowisko kierownika wydziału, dyrektora lub dyrektora generalnego w tej samej grupie zaszerogowania oraz pod warunkiem że w okresie pierwszych dziewięciu miesięcy od powołania wyniki jego pracy były zadowalające w rozumieniu art. 43, przysługuje mu prawo do przeniesienia na wyższy stopień tej grupy zaszerogowania z mocą wsteczną od dnia powołania. To przeniesienie na wyższy stopień prowadzi do zwiększenia miesięcznego wynagrodzenia podstawowego w wysokości odpowiadającej wartości procentowej różnicy między pierwszym a drugim stopniem każdej grupy zaszerogowania. Jeżeli podwyżka jest mniejsza lub jeżeli w tym czasie urzędnik osiągnął ostatni stopień w danej grupie zaszerogowania, otrzymuje podwyżkę wynagrodzenia podstawowego zapewniającą wzrost tego wynagrodzenia o różnicę między pierwszym a drugim stopniem do czasu uzyskania następnego awansu.”;

27) w art. 45 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Awans następuje na podstawie decyzji organu powołującego z uwzględnieniem art. 6 ust. 2. Urzędnicy mogą awansować tylko wtedy, gdy zajmują stanowisko, które odpowiada jednej z kategorii stanowisk określonych w załączniku I sekcja A dla następnej wyższej grupy zaszerogowania, chyba że stosuje się procedurę określoną w art. 4 i 29 ust. 1. W wyniku awansu urzędnika powołuje się do kolejnej wyższej grupy zaszerogowania w ramach grupy funkcyjnej, do której należy. Awans obejmuje wyłącznie osoby wybrane spośród urzędników, którzy posiadają co najmniej dwuletni staż pracy w swojej grupie zaszerogowania, po porównaniu zasług urzędników kwalifikujących się do awansu. Porównując zasługi, organ powołujący uwzględnia w szczególności sprawozdania dotyczące urzędników, posługiwane się przez nich w ramach pełnionych obowiązków innymi językami, niż języki, których biegłą znajomość wykazali zgodnie z art. 28 lit. f), oraz zakres ich odpowiedzialności”;

- b) w ust. 2 zdanie pierwsze słowa „art. 55 Traktatu o Unii Europejskiej” zastępuje się słowami „art. 55 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej”;
- c) w ust. 2 zdanie drugie słowo „instytucje” zastępuje się słowami „organy powołujące instytucji”;
- 28) w art. 45a wprowadza się następujące zmiany:
- a) w ust. 2 akapit pierwszy słowa „ich sprawozdania okresowe” zastępuje się słowami „ich sprawozdania roczne”;
- b) w ust. 5 słowo „instytucje” zastępuje się słowami „organ powołujący każdej instytucji”;
- 29) w art. 48 akapit trzeci słowa „grupy funkcyjnej AST” zastępuje się słowami „grup funkcyjnych AST i AST/SC”;
- 30) w art. 50 akapit ósmy liczbę „55” zastępuje się liczbą „58”;
- 31) art. 51 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 51

1. Organ powołujący każdej instytucji określa procedury ustalania przypadków nienależytego wykonywania obowiązków, ich rozstrzygnięcia i zarządzenia im we właściwym terminie i w odpowiedni sposób.

Przyjmując przepisy wewnętrzne, organ powołujący każdej instytucji musi przestrzegać następujących wymogów:

- a) grupę zaszeregowania urzędnika, który w oparciu o trzy kolejne niezadowolające sprawozdania roczne, o których mowa w art. 43, nadal wykazuje brak postępów w zakresie kompetencji zawodowych, obniża się o jedną grupę. Jeżeli dwa kolejne sprawozdania roczne wciąż wykazują niezadowolające wyniki, urzędnika należy zwolnić;
- b) każdy wniosek o degradację lub zwolnienie urzędnika określa przyczyny leżące u jego podstaw oraz jest przekazywany zainteresowanemu urzędnikowi. Wniosek organu powołującego przekazuje się Wspólnemu Komitetowi Doradczemu przewidzianemu w art. 9 ust. 6.

2. Urzędnik ma prawo do otrzymania pełnych akt osobowych i do sporządzenia kopii wszystkich dokumentów dotyczących procedury. Urzędnik ma na przygotowanie obrony nie mniej niż 15 i nie więcej niż 30 dni od daty otrzymania wniosku. Urzędnika może wspomagać wybrana przez niego osoba. Urzędnik może zgłosić pisemne uwagi. Urzędnika wysłuchuje Wspólny Komitet Doradczy. Urzędnik może również powołać świadków.

3. Przed Wspólnym Komitetem Doradczym instytucję reprezentuje urzędnik wyznaczony w tym celu przez organ powołujący. Urzędnikowi temu przysługują takie same prawa jak zainteresowanemu urzędnikowi.

4. Uwzględniając wniosek złożony na mocy ust. 2 oraz wszelkie pisemne i ustne oświadczenia zainteresowanego urzędnika lub świadków Wspólny Komitet Doradczy wydaje większością głosów uzasadnioną opinię określającą środek, który uznaje za właściwy w oparciu o fakty stwierdzone na jego wniosek. Wspólny Komitet Doradczy przesyła tę opinię organowi powołującemu oraz zainteresowanemu urzędnikowi w terminie dwóch miesięcy od dnia, w którym wniesiono do niego sprawę. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu w sprawie decyzji Wspólnego Komitetu Doradczego, z wyjątkiem spraw proceduralnych oraz w przypadku gdy głosowanie nie doprowadzi do rozstrzygnięcia.

5. Urzędnik zwolniony ze stanowiska z powodu nienależytego wykonywania obowiązków jest uprawniony do otrzymywania przez czas określony w ust. 6 miesięcznej odprawy, która jest równa miesięcznemu wynagrodzeniu podstawowemu urzędnika grupy zaszeregowania AST 1 stopień pierwszy. Urzędnik jest również przez ten sam okres uprawniony do otrzymywania dodatków rodzinnych przewidzianych w art. 67. Zgodnie z art. 1 załącznika VII dodatek na gospodarstwo domowe wylicza się w oparciu o podstawowe wynagrodzenie miesięczne urzędnika w grupie zaszeregowania AST 1.

Odprawy nie wypłaca się, jeżeli urzędnik składa rezygnację po rozpoczęciu procedury, o której mowa w ust. 1 i 2, lub jeżeli jest on uprawniony do natychmiastowego uzyskania pełnej emerytury. Jeżeli na podstawie krajowego systemu zwalczania bezrobocia urzędnik jest uprawniony do otrzymywania zasiłku dla bezrobotnych, kwotę tego świadczenia należy odliczyć od powyższej odprawy.

6. Okres, w którym dokonuje się wypłat, o których mowa w ust. 5, wynosi:

- a) trzy miesiące, w przypadku gdy urzędnik przepracował w służbie mniej niż pięć lat w chwili podjęcia decyzji o zwolnieniu;
- b) sześć miesięcy, w przypadku gdy urzędnik przepracował w służbie co najmniej pięć lat, lecz mniej niż 10 lat;

- c) dziewięć miesięcy, w przypadku gdy urzędnik przepracował w służbie co najmniej 10 lat, lecz mniej niż 20 lat;
- d) dwanaście miesięcy, w przypadku gdy urzędnik przepracował w służbie przynajmniej 20 lat.

7. Urzędnik zdegradowany wskutek nienależytego wykonywania obowiązków może po upływie sześciu lat ubiegać się o wykreślenie ze swoich akt osobowych wszystkich odniesień do tego środka.

8. Urzędnicy są uprawnieni do zwrotu uzasadnionych kosztów poniesionych z własnej inicjatywy w toku procedury, w tym honorarium należnego obrońcy nienależącemu do instytucji, w przypadku gdy procedura przewidziana w niniejszym artykule nie zakończyła się jakkolwiek decyzją o zwolnieniu lub zdegradowaniu.”;

32) artykuł 52 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 52

Bez uszczerbku dla przepisów art. 50, urzędnik jest przenoszony w stan spoczynku:

- a) automatycznie w ostatnim dniu miesiąca, w którym ukończył 66 lat; lub
- b) na własną prośbę, w ostatnim dniu miesiąca, którego dotyczył wniosek, jeśli pracownik osiągnął wiek emerytalny lub w przypadku gdy jest między 58 rokiem życia a wiekiem emerytalnym i spełnia wymogi dotyczące natychmiastowego uzyskania emerytury zgodnie z art. 9 załącznika VIII. Art. 48 akapit drugi zdanie drugie stosuje się na zasadzie analogii.

Jednakże urzędnik może na własną prośbę oraz w przypadku gdy organ powołujący uzna to za uzasadnione w interesie służby, wykonywać pracę do ukończenia 67 lub, w drodze wyjątku, 70 lat, w którym to przypadku urzędnik automatycznie przechodzi w stan spoczynku ostatniego dnia miesiąca, w którym osiąga ten wiek.

Jeżeli organ powołujący podejmuje decyzję w sprawie zezwolenia urzędnikowi na pozostanie w służbie po ukończeniu 66 roku życia, zezwolenie to jest wydawane maksymalnie na okres jednego roku. Może ono zostać odwołane na wniosek urzędnika.”;

33) w art. 55 wprowadza się następujące zmiany:

- a) akapity otrzymują numery;

- b) akapit drugi zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Normalny tygodniowy czas pracy wynosi od 40 do 42 godzin, zaś dzienny czas pracy ustalany jest przez organ powołujący.”;

- c) w akapicie trzecim zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„Organ powołujący każdej instytucji określa szczegółowe zasady stosowania niniejszego ustępu po konsultacji z komitetem Pracowniczym.”;

- d) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4. Organ powołujący każdej instytucji może wprowadzić elastyczną organizację czasu pracy. W ramach takiej elastycznej organizacji czasu pracy nie można przyznawać pełnych dni roboczych urzędnikom grupy zaszerogowania AD/AST 9 lub wyższej. Taka organizacja czasu pracy nie ma zastosowania do urzędników, do których stosują się przepisy art. 44 akapit drugi. Urzędnicy ci zarządzają swoim czasem pracy w porozumieniu ze swoimi przełożonymi.”;

34) w art. 55a ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Zezwolenie takie przysługuje urzędnikowi w następujących przypadkach:

- a) w celu opieki nad dzieckiem poniżej 9 roku życia pozostającym na utrzymaniu;
- b) w celu opieki nad dzieckiem w wieku od 9 do 12 lat pozostającym na utrzymaniu, jeżeli skrócenie czasu pracy nie przekracza 20 % podstawowego wymiaru czasu pracy;
- c) w celu opieki nad dzieckiem pozostającym na utrzymaniu do ukończenia przez nie 14 roku życia, jeżeli urzędnik jest rodzicem samotnie wychowującym dziecko;
- d) w przypadkach poważnych trudności, w celu opieki nad dzieckiem pozostającym na utrzymaniu do ukończenia przez nie 14 roku życia, jeżeli skrócenie czasu pracy nie przekracza 5 % podstawowego wymiaru czasu pracy. W tym przypadku nie mają zastosowania pierwsze dwa ustępy art. 3 załącznika IVa. W przypadku gdy oboje rodzice są zatrudnieni w służbach Unii, tylko jedno z nich jest uprawnione do pracy w takim niepełnym wymiarze godzin;

- e) w celu opieki nad ciężko chorym lub niepełnosprawnym małżonkiem, wstępnym lub zstępnym, bratem lub siostrą;
- f) w celu udziału w dalszym kształceniu zawodowym; lub
- g) po ukończeniu 58 lat, przez ostatnie trzy lata przed osiągnięciem wieku emerytalnego.

W przypadku gdy wniosek o zezwolenie na pracę w niepełnym wymiarze czasu pracy składa się w celu udziału w dalszym kształceniu zawodowym lub w ciągu ostatnich trzech lat przed osiągnięciem wieku emerytalnego, jednak nie wcześniej niż przed ukończeniem 58 lat, organ powołujący może odmówić zezwolenia lub udzielić go w późniejszym terminie jedynie w okolicznościach wyjątkowych i z powodów nadrzędnych związanych ze służbą.

W przypadku gdy z takiego prawa do pracy w niepełnym wymiarze czasu pracy korzysta się w celu opieki nad ciężko chorym lub niepełnosprawnym małżonkiem, wstępnym, zstępnym, bratem lub siostrą lub w celu udziału w dalszym kształceniu zawodowym, całkowita długość okresu zatrudnienia w niepełnym wymiarze czasu pracy nie może przekroczyć pięciu lat w ciągu całego okresu zatrudnienia urzędnika.”;

- 35) art. 56 akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„Urzędnikom należącym do grupy zaszeregowania od SC 1 do SC 6 i grupy zaszeregowania od AST 1 do AST 4 przysługuje, zgodnie z załącznikiem VI, za pracę w godzinach nadliczbowych urlop wyrównawczy albo wynagrodzenie w przypadku gdy wymagania służby nie zezwalają na urlop wyrównawczy w ciągu dwóch miesięcy następujących po miesiącu, w którym godziny nadliczbowe zostały przepracowane.”;

- 36) art. 56a akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Po zasięgnięciu opinii Komitetu ds. Regulaminu Pracowniczego Komisja określa, w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 111 i 112, kategorie urzędników uprawnionych do takich dodatków, warunki ich przyznawania oraz stawki.”;

- 37) art. 56b akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Po zasięgnięciu opinii Komitetu ds. Regulaminu Pracowniczego Komisja określa, w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 111 i 112, kategorie urzędników uprawnionych do takich dodatków, warunki ich przyznawania oraz stawki.”;

- 38) art. 56c akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Po zasięgnięciu opinii Komitetu ds. Regulaminu Pracowniczego Komisja określa, w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 111 i 112 kategorie urzędników uprawnionych do takich specjalnych dodatków, warunki ich przyznawania oraz stawki.”;

- 39) w art. 57 akapit pierwszy słowo „instytucji” zastępuje się słowami „organów powołujących instytucji”;

- 40) art. 58 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 58

Oprócz urlopu przewidzianego w art. 57, kobietom ciężarnym przysługuje, po przedstawieniu zaświadczenia lekarskiego, 20 tygodni urlopu. Urlop ten rozpoczyna się nie wcześniej niż sześć tygodni przed przewidywaną datą porodu wskazaną w zaświadczeniu, a kończy się nie wcześniej niż 14 tygodni po dacie porodu. W przypadku ciąży mnogiej, porodu przedwczesnego lub narodzin dziecka niepełnosprawnego lub cierpiącego na ciężką chorobę urlop zostaje wydłużony do 24 tygodni. Na potrzeby niniejszego przepisu za poród przedwczesny uważa się poród mający miejsce przed końcem trzydziestego czwartego tygodnia ciąży.”;

- 41) art. 61 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 61

Wykazy dni świątecznych sporządza się w drodze porozumienia organów powołujących instytucji Unii po konsultacji z komitetem ds. regulaminu pracowniczego”;

- 42) art. 63 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 63

Wysokość wynagrodzenia jest wyrażona w euro. Wynagrodzenie jest wypłacane w walucie kraju, w którym urzędnik wykonuje swoje obowiązki, lub w euro.

Wynagrodzenie wypłacane w walucie innej niż euro obliczane jest na podstawie kursów wymiany stosowanych przy wykonywaniu budżetu ogólnego Unii Europejskiej na dzień 1 lipca danego roku.

Co roku kursy wymiany są uaktualniane z mocą wsteczną przy corocznej aktualizacji wysokości wynagrodzeń, o której mowa w art. 65.”;

43) art. 64 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 64

Wysokość wynagrodzenia urzędnika wyrażona w euro, po dokonaniu obowiązkowych potrąceń określonych w niniejszym regulaminie pracowniczym lub w jakichkolwiek przepisach wykonawczych do niego, jest korygowana według współczynnika, który, w zależności od warunków życia w różnych miejscach zatrudnienia, jest wyższy niż 100 %, niższy niż 100 % lub równy 100 %.

Współczynniki korygujące są określane lub wycofywane, a także aktualizowane co roku zgodnie z załącznikiem XI. W odniesieniu do aktualizacji wszystkie wartości są rozumiane jako wartości referencyjne. Komisja publikuje zaktualizowane wartości w celach informacyjnych w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* seria C w terminie dwóch tygodni po aktualizacji.

Żaden współczynnik korygujący nie ma zastosowania w Belgii ani Luksemburgu w związku ze szczególną rolą referencyjną, jaką odgrywają te miejsca zatrudnienia jako główne i pierwotne siedziby większości instytucji.”;

44) art. 65 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 65

1. Wynagrodzenie urzędników i innych pracowników Unii Europejskiej jest aktualizowane co roku przy uwzględnieniu polityki gospodarczej i społecznej Unii. W szczególności uwzględniane są wszelkie podwyżki wynagrodzeń w służbach publicznych państw członkowskich oraz potrzeby w zakresie naboru pracowników. Aktualizacja wynagrodzeń odbywa się zgodnie z załącznikiem XI. Aktualizacja ta ma miejsce przed końcem każdego roku w świetle sprawozdania Komisji opartego na danych statystycznych przygotowanych przez Urząd Statystyczny Unii Europejskiej w porozumieniu z krajowymi urzędami statystycznymi państw członkowskich. Dane statystyczne odzwierciedlają stan na dzień 1 lipca w każdym z państw członkowskich. Sprawozdanie to zawiera dane dotyczące wpływu wynagrodzeń i emerytur urzędników Unii na budżet. Jest ono przekazywane Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

Kwoty, o których mowa w art. 42a akapit drugi i trzeci, art. 66 i 69, art. 1 ust. 1, art. 2 ust. 1, art. 3 ust. 1 i 2, art. 4 ust. 1, art. 7 ust. 2, art. 8 ust. 2, art. 10 ust. 1 załącznika VII oraz art. 8 ust. 2 załącznika XIII oraz w dawnym art. 4a załącznika VII, które podlegają aktualizacji zgodnie z art. 18 ust. 1 załącznika XIII, kwoty, o których mowa w art. 24 ust. 3, art. 28a ust. 3 akapit drugi, art. 28a ust. 7, art. 93, 94, art. 96 ust. 3 akapit drugi oraz art. 96 ust. 7, art. 133, 134 i 136 warunków zatrudnienia innych

pracowników, kwoty, o których mowa w art. 1 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia Rady (EWWiS, EWG, Euratom) nr 300/76 (*) oraz współczynnik dla kwot, o których mowa w art. 4 rozporządzenia Rady (EWG, Euratom, EWWS) nr 260/68 (**), są aktualizowane co roku zgodnie z załącznikiem XI. Komisja publikuje w celach informacyjnych w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* serii C zaktualizowanych kwot w terminie dwóch tygodni po aktualizacji.

2. W przypadku znaczącej zmiany kosztów utrzymania, kwoty, o których mowa w ust. 1, oraz wskaźniki korygujące, o których mowa w art. 64, są aktualizowane zgodnie z załącznikiem XI. Komisja publikuje w celach informacyjnych w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* serii C zaktualizowanych kwot i wskaźników korygujących w terminie dwóch tygodni po aktualizacji.

3. Kwoty, o których mowa w ust. 1 i 2, oraz wskaźniki korygujące, o których mowa w art. 64, są rozumiane jako kwoty i wskaźniki korygujące, których rzeczywista wartość w danym momencie podlega aktualizacji bez interwencji w drodze innego aktu prawnego.

4. Bez uszczerbku dla art. 3 ust. 5 i 6 załącznika XI, w latach 2013 i 2014 nie zostanie dokonana żadna aktualizacja, o której mowa w ust. 1 i 2.

(*) Rozporządzenie Rady (EWWiS, EWG, Euratom) nr 300/76 z dnia 9 lutego 1976 r. określające kategorie urzędników uprawnionych do pobierania dodatków za pracę zmianową oraz stawki i warunki ich przyznawania (Dz.U. L 38 z 13.2.1976, s. 1).

(**) Rozporządzenie Rady (EWG, Euratom, EWWS) nr 260/68 z dnia 29 lutego 1968 ustanawiające warunki i procedurę stosowania podatku na rzecz Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 56 z 4.3.1968., s. 8. Polskie wydanie specjalne rozdział 01 Tom 91, s. 33).”;

45) w art. 66 wprowadza się następujące zmiany:

a) w akapicie pierwszym wprowadzenie otrzymuje brzmienie:

„Wysokość miesięcznych wynagrodzeń podstawowych określana jest dla każdej grupy zaszerogowania oraz stopnia w grupach funkcyjnych AD i AST zgodnie z następującą tabelą.”;

b) dodaje się akapit w brzmieniu:

„Wysokość miesięcznych wynagrodzeń podstawowych określana jest dla każdej grupy zaszerogowania oraz stopnia w grupie funkcyjnej AST/SC zgodnie z następującą tabelą:

Grupa zaszerogowania	Stopień				
	1	2	3	4	5
SC 6	4 349,59	4 532,36	4 722,82	4 854,21	4 921,28
SC 5	3 844,31	4 005,85	4 174,78	4 290,31	4 349,59
SC 4	3 397,73	3 540,50	3 689,28	3 791,92	3 844,31
SC 3	3 003,02	3 129,21	3 260,71	3 351,42	3 397,73
SC 2	2 654,17	2 765,70	2 881,92	2 962,10	3 003,02
SC 1	2 345,84	2 444,41	2 547,14	2 617,99	2 654,17”;

46) art. 66a otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 66a

1. W drodze odstępstwa od art. 3 ust. 1 rozporządzenia (EWG, Euratom, EWWiS) nr 260/68 oraz w celu uwzględnienia - bez uszczerbku dla art. 65 ust. 3 - metody aktualizacji wysokości wynagrodzeń i emerytur urzędników, od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2023 r. stosuje się środek tymczasowy dotyczący wynagrodzenia wypłacanego przez Unię pracownikom aktywnie zatrudnionym, zwany „składką solidarnościową”.

2. Stawka tej składki solidarnościowej, stosowana w odniesieniu do podstawy określonej w ust. 3, wynosi 6 %. Jednakże dla urzędników grupy zaszerogowania AD 15 stopień 2 i wyższej stawka ta wynosi 7 %.

3. a) Podstawą obliczenia składki solidarnościowej jest wynagrodzenie podstawowe przyjmowane do wyliczenia wynagrodzenia, pomniejszone o:

(i) składki na zabezpieczenie społeczne i system emerytalno-rentowy oraz podatek należny, przed potrąceniem składki solidarnościowej, i płacony przez urzędnika o tym samym stopniu i grupie zaszerogowania, nieposiadającego osób na utrzymaniu w rozumieniu art. 2 załącznika VII oraz

(ii) kwotę równą wynagrodzeniu podstawowemu urzędnika z grupy zaszerogowania AST 1 stopień 1.

b) Składniki, na podstawie których oblicza się wysokość składki solidarnościowej, są wyrażone w euro; stosowany jest do nich współczynnik korygujący 100.

4. Składka solidarnościowa jest potrącana co miesiąc u źródła; uzyskiwane kwoty stanowią dochód budżetu ogólnego Unii Europejskiej.”;

47) art. 67 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Wysokość dodatku na dziecko pozostające na utrzymaniu urzędnika może zostać podwojona na mocy szczególnej decyzji organu powołującego zawierającej uzasadnienie, wydanej na podstawie dokumentacji medycznej stwierdzającej, że dziecko jest niepełnosprawne lub cierpi na chorobę przewlekłą z którą wiąza się z duże wydatki dla urzędnika.”;

48) w art. 72 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 akapit pierwszy zdanie pierwsze i w ust. 1 akapit trzeci słowo „instytucje” zastępuje się słowami „organy powołujące instytucji”, z dostosowaniem form gramatycznych;

b) w ust. 2 słowa „do ukończenia 63 roku życia” zastępuje się słowami „do osiągnięcia wieku emerytalnego”;

c) w ust. 2a ppkt (i) oraz (ii) słowa „przed ukończeniem 63 lat” zastępuje się słowami „przed osiągnięciem wieku emerytalnego”;

d) w ust. 2b słowa „grupie zaszerogowania 1” zastępuje się słowami „grupie zaszerogowania AST 1”;

49) w art. 73 ust. 1 słowo „instytucji” zastępuje się słowami „organów powołujących instytucji”;

50) w art. 76a zdanie drugie słowo „instytucjami” zastępuje się słowami „organami powołującymi instytucji”;

51) art. 77 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 77

Urzędnik, który przepracował w służbie co najmniej dziesięć lat, nabywa uprawnienia emerytalne. Jednakże urzędnik nabywa uprawnienia emerytalne bez względu na staż

pracy, jeżeli osiągnął wiek emerytalny lub jeżeli nie jest możliwe przywrócenie go na stanowisko po okresie tymczasowego stanu spoczynku, lub w przypadku odwołania go ze stanowiska w interesie służby.

Maksymalna wysokość emerytury wynosi 70 % ostatniego wynagrodzenia podstawowego w ostatniej grupie zaszerogowania, do której urzędnik należał przez co najmniej rok. Za każdy rok służby uznany zgodnie z art. 3 załącznika VIII należy się urzędnikowi 1,80 % tego ostatniego wynagrodzenia podstawowego.

Jednakże w przypadku urzędników asystujących w pracy osobom zajmującym stanowisko przewidziane w Traktacie o Unii Europejskiej lub Traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, wybranemu przewodniczącemu jednej z instytucji lub jednego z organów Unii lub wybranemu przewodniczącemu jednej z frakcji politycznych w Parlamencie Europejskim uprawnienie do emerytury odpowiadające liczbie przepracowanych w tym charakterze lat uprawniających do emerytury obliczane jest na podstawie ostatniego wynagrodzenia podstawowego otrzymanego w tym czasie, jeśli jest ono wyższe od wynagrodzenia przyjętego za odniesienie do celów akapitu drugiego niniejszego artykułu.

Kwota emerytury nie może być mniejsza niż 4 % liczby określającej minimum utrzymania za każdy rok służby.

Prawo do emerytury nabywa się z ukończeniem 66 roku życia.

Wiek emerytalny jest weryfikowany co pięć lat, począwszy od dnia 1 stycznia 2014 r., na podstawie sprawozdania Komisji dla Parlamentu Europejskiego i Rady. W sprawozdaniu analizowane są w szczególności zmiany wieku emerytalnego pracowników służby publicznej w państwach członkowskich oraz zmiany średniej długości życia urzędników instytucji.

W stosownych przypadkach Komisja sporządza wniosek w sprawie zmiany wieku emerytalnego zgodnie z ustaleniami zawartymi w sprawozdaniu, zwracając szczególną uwagę na rozwój sytuacji w państwach członkowskich.”;

52) art. 78 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 78

Urzędnik jest uprawniony, na warunkach przewidzianych w art. 13–16 załącznika VIII, do otrzymania renty inwalidzkiej w przypadku całkowitej i trwałej niezdolności do pełnienia służby, uniemożliwiającej mu wykonywanie obowiązków związanych ze stanowiskiem w jego grupie funkcyjnej.

Art. 52 stosuje się na zasadzie analogii do osób otrzymujących rentę inwalidzką. Jeżeli osoba otrzymująca rentę inwalidzką przechodzi na emeryturę przed ukończeniem 66 roku życia, nie osiągając tym samym prawa do pełnej emerytury, stosuje się przepisy ogólne w sprawie emerytur.

Kwota emerytury jest obliczana na podstawie wynagrodzenia dla grupy i stopnia zaszerogowania urzędnika w momencie, kiedy został inwalidą.

Renta inwalidzka jest równa 70 % ostatniego wynagrodzenia podstawowego urzędnika. Nie może być jednak niższa niż wysokość minimum socjalnego.

Z renty inwalidzkiej potrąca się składki na fundusz emerytalny, obliczane na podstawie wysokości tej renty.

W przypadku gdy inwalidztwo zostało spowodowane wypadkiem w trakcie wykonywania obowiązków służbowych lub w związku z ich wykonywaniem, na skutek choroby zawodowej lub w wyniku aktu poświęcenia dokonanego w interesie publicznym lub w wyniku narażenia swojego życia dla ratowania innej osoby, renta inwalidzka wynosi nie mniej niż 120 % minimum socjalnego. Ponadto w takich przypadkach składki na fundusz emerytalny są w całości wypłacane z budżetu instytucji lub organu, o którym mowa w art. 1b.”;

53) art. 80 akapit szósty otrzymuje brzmienie:

„Uprawnienia przewidziane w akapicie pierwszym, drugim i trzecim przysługują w przypadku śmierci byłego urzędnika uprawnionego do otrzymywania świadczenia, o którym mowa w art. 50 regulaminu pracowniczego, art. 5 rozporządzenia Rady (EWG, Euratom, EWWiS) nr 259/68 (*) art. 3 rozporządzenia Rady (Euratom, EWWiS, EWG) nr 2530/72 (**) lub art. 3 rozporządzenia Rady (EWWiS, EWG, Euratom) nr 1543/73 (***) jak również w przypadku śmierci byłego urzędnika, który opuścił służbę przed osiągnięciem wieku emerytalnego i wystąpił z wnioskiem o odroczenie wypłaty emerytury do pierwszego dnia miesiąca kalendarzowego następującego po miesiącu, w którym osiągnął wiek emerytalny.

(*) Rozporządzenie Rady (EWG, Euratom, EWWiS) nr 259/68 z dnia 29 lutego 1968 r. ustanawiające regulamin pracowniczy i warunki zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich oraz wprowadzające środki mające czasowe zastosowanie do urzędników Komisji (Dz.U. L 56 z 4.3.1968, s. 1. Polskie specjalne wydanie: rozdział 01 Tom 02 s. 5).

(**) Rozporządzenie Rady (Euratom, EWWiS, EWG) nr 2530/72 z dnia 4 grudnia 1972 r. wprowadzające specjalne i czasowe środki mające zastosowanie do naboru urzędników Wspólnot Europejskich w związku z przystąpieniem nowych państw członkowskich oraz do zakończenia służby urzędników tych Wspólnot (Dz.U. L 272 z 5.12.1972, s. 1).

(***) Rozporządzenie Rady (EWWiS, EWG, Euratom) nr 1543/73 z dnia 4 czerwca 1973 r. wprowadzające specjalne środki mające czasowe zastosowanie do urzędników Wspólnot Europejskich wypłacane z funduszy przeznaczonych na badania i inwestycje (Dz.U. L 155 z 11.6.1973, s. 1).”;

54) w art. 81a ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) w lit. b) słowa „65 rok życia” zastępuje się słowami „66 rok życia”;

b) lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) w przypadku śmierci byłego urzędnika, który zakończył służbę przed osiągnięciem wieku emerytalnego i wystąpił z wnioskiem o odroczenie wypłaty emerytury do pierwszego dnia miesiąca kalendarzowego następującego po miesiącu, w którym osiągnął wiek emerytalny – kwoty emerytury, do której byłby uprawniony po osiągnięciu wieku emerytalnego, gdyby żył, z uwzględnieniem dodatków oraz potrąceń określonych w lit. b);”;

c) w lit. e) słowa „świadczenia zgodnie z art. 41 lub 50” zostają zastąpione słowami „świadczenia zgodnie z art. 41, 42c lub 50”;

55) art. 82 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W przypadku gdy aktualizacja wynagrodzeń ma miejsce zgodnie z art. 65 ust. 1, taka sama aktualizacja ma zastosowanie do emerytur.”;

56) w art. 83 ust. 1 uchyla się akapit drugi.;

57) w art. 83a ust. 2, 3, 4 i 5 otrzymują brzmienie:

„2. Agencje, które nie otrzymują dotacji z budżetu ogólnego Unii Europejskiej, wpłacają do tego budżetu pełną kwotę składek niezbędnych do sfinansowania systemu. Od dnia 1 stycznia 2016 r. agencje, które są częściowo finansowane z tego budżetu, wpłacają część składek pracodawców, która odpowiada różnicy pomiędzy dochodami agencji bez dotacji z budżetu ogólnego Unii Europejskiej a całkowitymi dochodami tej agencji.

3. Równowaga systemu emerytalno-rentowego jest zapewniona za pomocą wieku emerytalnego i stawki składek odprowadzanych do systemu emerytalno-rentowego. Przy okazji oszacowania aktuarialnego przeprowadzanego co pięć lat zgodnie z załącznikiem XII stawka składek na system emerytalno-rentowy jest aktualizowana, aby zapewnić równowagę systemu.

4. Każdego roku Komisja uaktualnia oszacowanie aktuarialne, o którym mowa w ust. 3, zgodnie z art. 1 ust. 2 załącznika XII. W przypadku gdy oszacowanie aktuarialne wykazuje występowanie luki rządu przynajmniej 0,25

punktu między stawką składki aktualnie stosowanej a stawką wymaganą do utrzymania równowagi, stawka jest aktualizowana zgodnie z zasadami określonymi w załączniku XII.

5. Kwoty referencyjne, o których mowa w art. 83 ust. 2, są aktualizowane do celów ust. 3 i 4 niniejszego artykułu. Komisja publikuje zaktualizowaną stawkę składek tytułem informacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* seria C w terminie dwóch tygodni po aktualizacji.”;

58) uchyla się tytuł VIII;

59) art. 110 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 110

1. Organ powołujący każdej instytucji przyjmuje ogólne przepisy wykonawcze do niniejszego regulaminu pracowniczego po zasięgnięciu opinii Komitetu Pracowniczego i Komitetu ds. Regulaminu Pracowniczego.

2. Przepisy wykonawcze przyjęte przez Komisję w celu wprowadzenia w życie przepisów niniejszego regulaminu pracowniczego, w tym ogólne przepisy wykonawcze, o których mowa w ust. 1, stosuje się na zasadzie analogii do agencji. W tym celu Komisja informuje agencje o wszelkich takich przepisach wykonawczych niezwłocznie po ich przyjęciu.

W agencjach takie przepisy wykonawcze wchodzi w życie dziewięć miesięcy po ich wejściu w życie w Komisji lub dziewięć miesięcy po dacie poinformowania agencji przez Komisję o przyjęciu odpowiednich przepisów wykonawczych w zależności od tego, która z tych dat jest późniejsza. Niezależnie od powyższych przepisów, agencja może także podjąć decyzję o wcześniejszym wejściu w życie takich przepisów wykonawczych.

Na zasadzie odstępstwa agencja może przed upływem okresu dziewięciu miesięcy, o którym mowa w akapicie drugim niniejszego ustępu, i po zasięgnięciu opinii Komitetu Pracowniczego, przedstawić Komisji do zatwierdzenia przepisy wykonawcze różniące się od przepisów wykonawczych przyjętych przez Komisję. Na tych samych warunkach agencja może złożyć do Komisji wniosek o wyrażenie zgody na niestosowanie niektórych z tych przepisów wykonawczych. W ostatnim przypadku Komisja może, zamiast zatwierdzić lub odrzucić wniosek, zażądać od agencji przedstawienia do zatwierdzenia przepisów wykonawczych różniących się od przepisów wykonawczych przyjętych przez Komisję.

Okres dziewięciu miesięcy, o którym mowa w akapicie drugim niniejszego ustępu, ulega zawieszeniu z dniem, w którym agencja przedłoży Komisji wniosek, do dnia, w którym Komisja przedstawi swoje stanowisko.

Agencja może również, po zasięgnięciu opinii Komitetu Pracowniczego, przedstawić Komisji do zatwierdzenia przepisy wykonawcze dotyczące kwestii innych niż kwestie dotyczące przepisów wykonawczych przyjętych przez Komisję.

Do celów przyjęcia przepisów wykonawczych agencje są reprezentowane przez zarząd lub równorzędny organ, o którym mowa w ustanawiającym je akcie Unii.

3. Do celów przyjęcia przepisów w drodze porozumienia między instytucjami agencji nie traktuje się jak instytucje. Jednakże Komisja zasięga opinii agencji przed przyjęciem tych przepisów.

4. Przepisy wprowadzające w życie niniejszy regulamin pracowniczy, w tym ogólne przepisy wykonawcze, o których mowa w ust. 1, oraz przepisy przyjęte w drodze porozumienia między organami powołującymi instytucji są podawane do wiadomości personelu.

5. Wydziały instytucji i agencji odpowiedzialne za sprawy administracyjne regularnie przeprowadzają wzajemne konsultacje dotyczące stosowania niniejszego regulaminu pracowniczego. Agencje są wspólnie reprezentowane w tych konsultacjach zgodnie z zasadami ustalonymi na mocy porozumienia między nimi.

6. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej zarządza rejestrem przepisów wykonawczych do niniejszego regulaminu pracowniczego przyjętych przez organ powołujący każdej instytucji oraz przepisów przyjętych przez agencje, o ile odbiegają one od przepisów przyjętych przez Komisję, zgodnie z procedurą przewidzianą w ust. 2, w tym wszelkich zmian tych przepisów. Instytucje i agencje mają bezpośredni dostęp do tego rejestru i pełne prawo do zmiany swoich własnych przepisów. Państwa członkowskie mają bezpośredni dostęp do rejestru. Ponadto co trzy lata Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące przepisów wykonawczych do niniejszego regulaminu pracowniczego przyjętych przez organ powołujący każdej instytucji.”;

60) dodaje się artykuły w brzmieniu:

„Artykuł 111

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych dotyczących niektórych aspektów warunków pracy,

niektórych aspektów wykonywania przepisów o wynagrodzeniach oraz systemu zabezpieczenia społecznego zgodnie z art. 112.

Artykuł 112

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 56a, 56b i 56c regulaminu pracowniczego, art. 13 ust. 3 załącznika VII i art. 9 załącznika XI oraz w art. 28a ust. 11 i art. 96 ust. 11 warunków zatrudnienia innych pracowników, powierza się Komisji na czas nieokreślony od dnia 1 stycznia 2014 r.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 56a, 56b i 56c regulaminu pracowniczego, art. 13 ust. 3 załącznika VII i art. 9 załącznika XI oraz w art. 28a ust. 11 i art. 96 ust. 11 warunków zatrudnienia innych pracowników może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 56a, 56b, 56c regulaminu pracowniczego, art. 13 ust. 3 załącznika VII lub art. 9 załącznika XI lub art. 28a ust. 11 lub art. 96 ust. 11 warunków zatrudnienia innych pracowników wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 113

Do dnia 31 grudnia 2020 r. Komisja przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie, w którym oceni funkcjonowanie niniejszego regulaminu pracowniczego.”;

61) w załączniku I wprowadza się następujące zmiany:

a) sekcja A otrzymuje brzmienie:

„A. **Kategorie stanowisk w każdej grupie funkcyjnej przewidzianej w art. 5 ust. 4**

1. Grupa funkcyjna AD

Dyrektor Generalny	AD 15 - AD 16
Dyrektor	AD 14 - AD 15
Radca lub stanowisko równoważne	AD 13- AD 14
Kierownik wydziału lub stanowisko równoważne	AD 9 - AD 14
Administrator	AD 5 - AD 12

2. Grupa funkcyjna AST

Starszy asystent Wykonywanie prac administracyjnych, technicznych lub szkoleniowych wymagających dużej samodzielności i ponoszenie znaczącej odpowiedzialności za zarządzanie personelem, realizację budżetu lub koordynację polityczną	AST 10 – AST 11
Asystent Wykonywanie prac administracyjnych, technicznych lub szkoleniowych wymagających pewnej samodzielności, w szczególności w odniesieniu do stosowania zasad i przepisów lub ogólnych instrukcji lub jako osobisty asystent członka instytucji, szefa gabinetu członka instytucji lub (zastępcy) dyrektora generalnego lub równorzędnego członka kadry kierowniczej wyższego szczebla	AST 1 – AST 9

3. Grupa funkcyjna AST/SC

Sekretarz/pracownik biurowy Wykonywanie prac biurowych i sekretarskich, zarządzanie biurem oraz inne równoważne zadania wymagające pewnej samodzielności (*)	SC 1 – SC 6
---	-------------

(*) Liczba stanowisk woźnych w Parlamencie Europejskim nie może przekraczać 85.”;

b) sekcja B otrzymuje brzmienie:

„B. **Mnożniki odniesienia równorzędności średniego okresu służby**

1. Mnożniki odniesienia równorzędności średniego okresu służby w grupach funkcyjnych AST i AD:

Grupa zaszerogowania	Asystenci	Administratorzy
13	—	15 %
12	—	15 %
11	—	25 %
10	20 %	25 %
9	8 %	25 %
8	25 %	33 %
7	25 %	36 %
6	25 %	36 %
5	25 %	36 %
4	33 %	—
3	33 %	—
2	33 %	—
1	33 %	—

2. Mnożniki odniesienia równorzędności średniego okresu służby w grupie funkcyjnej AST/SC:

Grupa zaszerogowania	Sekretarze/pracownicy biurowi
SC 6	—
SC 5	12 %
SC 4	15 %
SC 3	17 %
SC 2	20 %
SC 1	25 %”;

62) w załączniku II wprowadza się następujące zmiany:

a) w art. 1 akapit pierwszy zdanie drugie słowo „instytucja” zastępuje się słowami „organ powołujący każdej instytucji”;

b) w art. 1 akapit drugi zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„Jednakże organ powołujący każdej instytucji może zdecydować, że warunki wyboru należy ustalić zgodnie z preferencjami pracowników instytucji wyrażonymi w referendum.”;

- c) w art. 1 akapit czwarty słowa „obu grupie funkcyjnych” zastępuje się słowami „trzech grup funkcyjnych”;
 — poważna choroba wstępnego: do dwóch dni,
 — śmierć wstępnego: dwa dni,
- d) w art. 2 akapit drugi tiret pierwsze skreśla się słowa „akapit trzeci”;
 — zawarcie małżeństwa przez dziecko: dwa dni,
- 63) w artykule załącznika IV wprowadza się następujące zmiany:
 — narodziny dziecka: 10 dni, do wykorzystania w ciągu czternastu tygodni od dnia narodzin,
 — narodziny dziecka niepełnosprawnego lub poważnie chorego: 20 dni, do wykorzystania w ciągu czterech tygodni od dnia narodzin,
 — śmierć żony podczas urlopu macierzyńskiego: liczba dni odpowiadająca pozostałej części urlopu macierzyńskiego; jeśli zmarła żona nie jest urzędnikiem, pozostała część urlopu macierzyńskiego ustala się na zasadzie analogii przy zastosowaniu przepisów art. 58 regulamin pracowniczego,
 — poważna choroba dziecka: do dwóch dni,
- a) w ust. 1 akapit drugi słowa „63 rok życia” zastępuje się słowami „66 rok życia”;
 — bardzo poważna choroba dziecka, poświadczona przez lekarza, lub hospitalizacja dziecka w wieku do 12 lat: do pięciu dni,
 — śmierć dziecka: cztery dni,
- b) uchyla się ust. 1 akapit trzeci;
- c) w ostatnim wierszu tabeli w ust. 3 słowa „59 do 64” zastępuje się słowami „59 do 65”;
- d) w ust. 4 akapit czwarty słowa „63 roku życia” zastępuje się słowami „66 roku życia”;
 — przysposobienie dziecka: 20 tygodni, a w przypadku przysposobienia dziecka niepełnosprawnego - 24 tygodnie;
- 64) w załączniku IVa wprowadza się następujące zmiany:
 Na każde przysposobione dziecko przyznaje się prawo wyłącznie do jednego okresu urlopu okolicznościowego, który może zostać podzielony między rodziców adopcyjnych, jeśli oboje są urzędnikami. Urlop jest przyznawany wyłącznie wtedy, gdy małżonek urzędnika podejmuje działalność zarobkową co najmniej w wymiarze połowy pełnego czasu pracy. Jeśli małżonek pracuje poza instytucjami Unii i korzysta z porównywalnego urlopu, właściwa liczba dni zostaje odliczona od uprawnień urzędnika.
- a) w art. 1 akapit pierwszy słowa „art. 55a ust. 2 lit e)” zastępuje się słowami „art. 55a ust. 2 lit. g)”;
- b) w art. 4 akapit pierwszy słowa „urzędnicy w wieku powyżej 55 lat, którzy uzyskali pozwolenie na pracę w niepełnym wymiarze czasu pracy w oczekiwaniu na przejście w stan spoczynku” zastępuje się słowami „urzędnicy, którzy zgodnie z art. 55a ust. 2 lit. g) regulaminu pracowniczego uzyskali pozwolenie na pracę w wymiarze połowy pełnego czasu pracy”;
- 65) w załączniku V wprowadza się następujące zmiany:
 W razie konieczności organ powołujący może przyznać dodatkowy urlop okolicznościowy, w przypadku gdy przepisy krajowe państwa, w którym ma miejsce procedura adopcyjna i które nie jest państwem zatrudnienia urzędnika przysposabiającego dziecko, wymaga pozostania na miejscu jednego lub obojga rodziców adopcyjnych.
- a) art. 6 otrzymuje brzmienie:
 „Artykuł 6
 Oprócz urlopu corocznego urzędnikowi przysługuje, na jego wniosek, urlop okolicznościowy. Urlop okolicznościowy jest przyznawany w szczególności w poniższych przypadkach i w następującym wymiarze:
 — zawarcie małżeństwa przez urzędnika: cztery dni,
 — zmiana miejsca zamieszkania urzędnika: do dwóch dni,
 — poważna choroba współmałżonka: do trzech dni,
 — śmierć małżonka: cztery dni,
 Jeżeli z przyczyn podanych w pierwszym zdaniu tego tiret urzędnik nie ma prawa do skorzystania z pełnego urlopu okolicznościowego w wymiarze 20 lub 24 tygodni, zostaje mu przyznany urlop okolicznościowy w wymiarze 10 dni; ten dodatkowy urlop okolicznościowy zostaje przyznany tylko raz na każde przysposobione dziecko.

Instytucja może przyznać również urlop okolicznościowy w przypadku dalszego kształcenia zawodowego, w granicach określonych w programie dalszego kształcenia zawodowego określonym przez instytucję zgodnie z art. 24a regulaminu pracowniczego.

Urlop okolicznościowy może zostać ponadto przyznany wyjątkowo w przypadku pracy o wyjątkowym charakterze, wykraczającej poza zwyczajne obowiązki urzędnika. Taki urlop okolicznościowy zostaje przyznany najpóźniej w ciągu trzech miesięcy od podjęcia przez organ powołujący decyzji o wyjątkowym charakterze pracy urzędnika.

Do celów niniejszego artykułu konkubenta urzędnika traktuje się jak małżonka, w przypadku gdy spełnione są pierwsze trzy warunki zawarte w art. 1 ust. 2 lit. c) załącznika VII.

W przypadku gdy urlop okolicznościowy jest przyznany zgodnie z przepisami niniejszej sekcji, czas podróży do miejsca pochodzenia ustala się na mocy specjalnej decyzji uwzględniającej szczególne potrzeby.”;

b) art. 7 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 7

Urzednicy, którym przysługuje dodatek zagraniczny lub dodatek z tytułu zamieszkiwania za granicą, są uprawnieni do skorzystania co roku z dodatkowego urlopu w wymiarze dwóch i pół dnia, aby udać się do swojego państwa pochodzenia.

Akapit pierwszy ma zastosowanie do urzędników, których miejsce zatrudnienia znajduje się na terytorium państw członkowskich. W przypadku gdy miejsce zatrudnienia znajduje się poza tym terytorium, czas trwania urlopu na podróż do miejsca pochodzenia ustala się na mocy specjalnej decyzji, uwzględniającej szczególne potrzeby.”;

66) w załączniku VI wprowadza się następujące zmiany:

a) art. 1 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 1

Urzednikom w grupie zaszeregowania SC 1–SC 6 lub AST 1–AST 4 przysługuje, w granicach określonych w art. 56 regulaminu pracowniczego, za pracę w godzinach nadliczbowych urlop wyrównawczy lub wynagrodzenie w następującym wymiarze:

a) za każdą godzinę nadliczbową przysługuje urlop wyrównawczy w wymiarze półtorej godziny; jeżeli godziny nadliczbowe zostały przepracowane w godzinach od 22:00 do 7:00 lub w niedzielę bądź w święto, za każdą godzinę nadliczbową przysługuje urlop wyrównawczy w wymiarze dwóch godzin; przyznając urlop wyrównawczy za pracę w godzinach nadliczbowych, uwzględnia się potrzeby związane ze służbą oraz preferencje zainteresowanego urzędnika;

b) w przypadku gdy potrzeby związane ze służbą nie pozwalają na wykorzystanie urlopu wyrównawczego w ciągu dwóch miesięcy następujących po miesiącu, w którym godziny nadliczbowe zostały przepracowane, organ powołujący przyznaje wynagrodzenie za te godziny nadliczbowe, które nie zostały zrekompensowane, w wysokości 0,56 % miesięcznego wynagrodzenia podstawowego za każdą godzinę pracy w godzinach nadliczbowych zgodnie z zasadami określonymi w lit. a);

c) aby nabyć prawo do urlopu wyrównawczego lub wynagrodzenia za jedną godzinę przepracowaną w godzinach nadliczbowych, należy przepracować ponad 30 minut dłużej niż normalny czas pracy.”;

b) art. 3 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 3

Niezależnie od wcześniejszych przepisów niniejszego załącznika, wynagrodzenie za godziny nadliczbowe przepracowane w szczególnych warunkach przez niektóre grupy urzędników w grupie zaszeregowania SC 1–SC 6 oraz AST 1–AST 4 może zostać wypłacone w formie zryczałtowanego dodatku, którego wysokość oraz warunki uzyskania są ustalane przez organ powołujący po zasięgnięciu opinii Wspólnego Komitetu.”;

67) w załączniku VII wprowadza się następujące zmiany:

a) w art. 1 ust. 3 słowa „grupy zaszeregowania 3” zastępuje się słowami „grupy zaszeregowania AST 3”;

b) art. 3 ust. 1 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Uprawnienie do tego dodatku uzyskuje się pierwszego dnia miesiąca, w którym dziecko rozpoczyna naukę w szkole podstawowej, a wygasa ono wraz z końcem miesiąca, w którym dziecko kończy naukę, lub wraz z końcem miesiąca, w którym dziecko kończy 26 rok życia, w zależności od tego, co nastąpi wcześniej.”;

c) art. 7 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 7

1. Urzędnik uprawniony jest do zryczałtowanego świadczenia odpowiadającego kosztom podróży dla siebie, swojego małżonka oraz osób pozostających na jego utrzymaniu, które faktycznie zamieszkuje z nim w jednym gospodarstwie domowym:

- a) przy rozpoczęciu służby: z miejsca naboru do miejsca zatrudnienia;
- b) przy zakończeniu służby zgodnie z art. 47 regulaminu pracowniczego: z miejsca zatrudnienia do miejsca pochodzenia zgodnie z ust. 4 niniejszego artykułu;
- c) w przypadku przeniesienia związanego ze zmianą miejsca zatrudnienia.

W przypadku śmierci urzędnika żyjący małżonek oraz osoby pozostające na jego utrzymaniu uprawnione są do zryczałtowanego świadczenia na tych samych warunkach.

Koszty podróży dzieci, które w danym roku kalendarzowym nie ukończyły dwóch lat, nie podlegają zwrotowi.

2. Zryczałtowane świadczenie obliczane jest na podstawie dodatku według stawki kilometrowej dla odległości geograficznej między miejscami, o których mowa w ust. 1.

Dodatek za przebyte kilometry wynosi:

0 EUR/kilometr za odcinek	od 0 do 200 km
0,1895 EUR/kilometr za odcinek	od 201 do 1 000 km
0,3158 EUR/kilometr za odcinek	od 1 001 do 2 000 km
0,1895 EUR/kilometr za odcinek	od 2 001 do 3 000 km
0,0631 EUR/kilometr za odcinek	od 3 001 do 4 000 km
0,0305 EUR/kilometr za odcinek	od 4 001 do 10 000 km
0 EUR/kilometr za odcinek	dłuższy niż 10 000 km

Do dodatku za przebyte kilometry dodaje się poniższą dodatkową zryczałtowaną kwotę:

- 94,74 EUR, jeżeli odległość geograficzna między miejscami, o których mowa w ust. 1, zawiera się w przedziale 600–1 200 km,
- 189,46 EUR, jeżeli odległość geograficzna między miejscami, o których mowa w ust. 1, jest większa niż 1 200 km.

Wysokość powyższych stawek kilometrowych oraz dodatków ryczałtowych aktualizuje się każdego roku o tę samą wartość procentową co wynagrodzenie.

3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 2 koszty podróży, które dotyczą przeniesienia związanego ze zmianą miejsca zatrudnienia z miejsca na terytorium państw członkowskich Unii Europejskiej na miejsce poza tym terytorium lub przeniesienia związanego ze zmianą miejsca zatrudnienia poza tym terytorium są zwracane w formie zryczałtowanego świadczenia obliczonego na podstawie kosztu biletu lotniczego w klasie o jeden stopień wyższej niż klasa ekonomiczna.

4. Miejsce pochodzenia urzędnika jest określane w momencie rozpoczęcia służby, co do zasady przy uwzględnieniu miejsca jego naboru lub, na wyraźny i należycie uzasadniony wniosek, miejsca stanowiącego centrum jego interesów życiowych. Miejsce pochodzenia określone w ten sposób może zostać zmienione w drodze szczególnej decyzji organu powołującego w czasie, gdy urzędnik pozostaje w służbie lub przy zakończeniu przez niego służby. Podczas pozostawania urzędnika w służbie decyzja taka podejmowana jest jedynie wyjątkowo i po przedstawieniu przez urzędnika odpowiednich dokumentów na poparcie wniosku.

Zmiana ta nie może prowadzić do uznania za centrum interesów życiowych urzędnika miejsca znajdującego się poza terytorium państw członkowskich Unii, jak również poza granicami państw i terytoriów wymienionych w załączniku II do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz poza terytorium państw członkowskich Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu.”;

d) art. 8 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 8

1. W każdym roku kalendarzowym urzędnicy, którym przysługuje dodatek zagraniczny lub dodatek z tytułu zamieszkiwania za granicą, uprawnieni są do otrzymania zryczałtowanego świadczenia odpowiadającego kosztom odbytej przez nich podróży z miejsca zatrudnienia do miejsca pochodzenia określonego w art. 7, w ramach pułapów określonych w ust. 2, a jeżeli mają prawo do dodatku na gospodarstwo domowe, także kosztom podróży małżonka i osób pozostających na ich utrzymaniu w rozumieniu art. 2.

W przypadku gdy zarówno mąż, jak i żona są urzędnikami Unii Europejskiej, każde z nich ma prawo w odniesieniu do siebie, jak i do osób pozostających na ich utrzymaniu do zryczałtowanego świadczenia na pokrycie kosztów podróży, zgodnie z powyższymi warunkami; każda osoba pozostająca na utrzymaniu ma prawo wyłącznie do jednego świadczenia. Świadczenie przyznawane w odniesieniu do dzieci pozostających na utrzymaniu przyznaje się na wniosek męża lub żony na podstawie miejsca pochodzenia jednego z nich.

W przypadku gdy w danym roku urzędnik zawiera małżeństwo i tym samym nabywa prawa do dodatku na gospodarstwo domowe, koszty podróży należne ze względu na małżonka oblicza się proporcjonalnie w odniesieniu do okresu od daty zawarcia małżeństwa do końca danego roku.

Wszelkie zmiany w zakresie podstawy obliczeń, mogące powstać na skutek zaistniałych zmian w sytuacji rodzinnej urzędnika po dniu wypłaty określonych kwot, nie nakładają na zainteresowanego urzędnika obowiązku zwrotu otrzymanych świadczeń.

Koszty podróży dzieci, które w danym roku kalendarzowym nie ukończyły dwóch lat, nie podlegają zwrotowi.

2. Wysokość zryczałtowanego świadczenia ustala się na podstawie odległości geograficznej pomiędzy miejscem zatrudnienia urzędnika a miejscem pochodzenia wyrażonej w kilometrach.

W przypadku gdy miejsce pochodzenia określone w art. 7 znajduje się poza terytorium państw członkowskich Unii, jak również poza granicami państw i terytoriów wymienionych w załączniku II do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz poza terytorium państw członkowskich Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu, wysokość zryczałtowanego świadczenia ustala się na podstawie odległości geograficznej pomiędzy miejscem zatrudnienia urzędnika a stolicą państwa członkowskiego, którego obywatelstwo posiada, wyrażonej w kilometrach. Urzędnicy, których miejsce pochodzenia znajduje się poza terytorium państw członkowskich Unii, jak również poza granicami państw i terytoriów wymienionych w załączniku II do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz poza terytorium państw członkowskich Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu, nieposiadający obywatelstwa żadnego z państw członkowskich nie są uprawnieni do otrzymania świadczenia zryczałtowanego.

Dodatek za przebyte kilometry wynosi:

0 EUR/kilometr za odcinek	od 0 do 200 km
0,3790 EUR/kilometr za odcinek	od 201 do 1 000 km

0,6316 EUR/kilometr za odcinek	od 1 001 do 2 000 km
0,3790 EUR/kilometr za odcinek	od 2 001 do 3 000 km
0,1262 EUR/kilometr za odcinek	od 3 001 do 4 000 km
0,0609 EUR/kilometr za odcinek	od 4 001 do 10 000 km
0 EUR/kilometr za odcinek	dłuższy niż 10 000 km

Do dodatku za przebyte kilometry dodaje się niżej podaną dodatkową zryczałtowaną kwotę:

- 189,48 EUR, jeżeli odległość geograficzna między miejscem zatrudnienia a miejscem pochodzenia zawiera się w przedziale 600-1 200 km,
- 378,93 EUR, jeżeli odległość geograficzna między miejscem zatrudnienia a miejscem pochodzenia jest większa niż 1 200 km.

Wysokość powyższych stawek kilometrowych oraz dodatków ryczałtowych aktualizuje się każdego roku o tę samą wartość procentową co wynagrodzenie.

3. Urzędnikowi, którego służba kończy się w ciągu roku kalendarzowego z jakichkolwiek przyczyn innych niż śmierć lub który przebywa na urlopie z przyczyn osobistych przez część roku, przysługuje, jeżeli był aktywnie zatrudniony w służbie instytucji Unii przez okres krótszy niż dziewięć miesięcy danego roku, jedynie część świadczenia zryczałtowanego przewidzianego w ust. 1 i 2, w wysokości proporcjonalnej do okresu aktywnego zatrudnienia.

4. Ust. 1, 2 i 3 niniejszego artykułu mają zastosowanie do urzędników, których miejsce zatrudnienia znajduje się na terytoriach państw członkowskich. W każdym roku kalendarzowym urzędnicy, których miejsce zatrudnienia znajduje się poza terytorium państw członkowskich, są uprawnieni do otrzymania zryczałtowanego świadczenia z tytułu kosztów podróży do ich miejsca pochodzenia lub zwrotu kosztów podróży do innego miejsca, w wysokości nieprzekraczającej kosztów podróży do miejsca pochodzenia, za siebie, a jeżeli przysługuje im prawo do dodatku na gospodarstwo domowe, za małżonka i inne osoby pozostające na ich utrzymaniu w rozumieniu art. 2. Jednakże jeżeli małżonek oraz inne osoby pozostające na utrzymaniu, o których mowa w art. 2 ust. 2, nie mieszkają razem z urzędnikiem w miejscu jego zatrudnienia, są uprawnieni w każdym roku kalendarzowym

do otrzymania zwrotu kosztów podróży z miejsca pochodzenia do miejsca zatrudnienia lub do otrzymania zwrotu kosztów podróży do innego miejsca, nieprzekraczających kosztów wspomnianej wyżej podróży.

Zryczałtowane świadczenie oblicza się na podstawie kosztu biletu lotniczego w klasie ekonomicznej.;

e) art. 9 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 9

1. Urzędnikowi, który musi zmienić miejsce zamieszkania w celu spełnienia wymogu art. 20 regulaminu pracowniczego w momencie wstąpienia do służby lub w momencie późniejszej zmiany miejsca zatrudnienia i który nie uzyskał zwrotu tych samych kosztów z innego źródła, przysługuje zwrot kosztów związanych z przeprowadzką mebli oraz mienia osobistego, włącznie z kosztami ubezpieczenia od zwykłych ryzyk (w szczególności zniszczenia, kradzieży, pożaru) w granicach pułapów kosztowych.

Pułapy te uwzględniają sytuację rodzinną urzędnika w momencie przeprowadzki oraz średnie koszty przeprowadzki i powiązanych ubezpieczeń.

Organy powołujące każdej z instytucji przyjmują ogólne przepisy wykonawcze w celu wykonania niniejszego ustępu.

2. Po zakończeniu służby lub śmierci urzędnika wydatki poniesione w związku z przeprowadzką z miejsca zatrudnienia do miejsca pochodzenia zwracane są w granicach pułapów określonych w ust. 1. W przypadku gdy zmarły urzędnik był stanu wolnego, wydatki zwracane są jego następcom prawnym.

3. Przeprowadzka urzędnika powołanego musi nastąpić w terminie jednego roku od zakończenia przez urzędnika okresu próbnego. Po zakończeniu służby przeprowadzka następuje w okresie trzech lat, zgodnie z art. 6 ust. 4 akapit drugi. Wydatki związane z przeprowadzką zrealizowaną po upływie terminu określonego w niniejszym ustępie zwracane są jedynie w wyjątkowych okolicznościach oraz na mocy szczególnej decyzji organu powołującego.;

f) w art. 13 wprowadza się następujące zmiany:

(i) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Komisja dokonuje przeglądu stawek określonych w ust. 2 lit. a) co dwa lata. Przegląd ten odbywa się z uwzględnieniem sprawozdania w sprawie cen hoteli, restauracji oraz żywienia, oraz w oparciu o wskaźniki wzrostu takich cen. Dla potrzeb tego przeglądu Komisja stanowi w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 111 i 112 regulaminu pracowniczego.;

(ii) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4. W drodze odstępstwa od ust. 1, koszty zakwaterowania ponoszone przez urzędników podczas podróży służbowych do głównych miejsc pracy instytucji, o których mowa w protokole nr 6 do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, mogą zostać zwrócone w formie kwoty zryczałtowanej, która nie może przekroczyć maksymalnych pułapów ustalonych dla danego państwa członkowskiego.;

g) w art. 13a słowo „Każda instytucja” zastępuje się słowami „Organy powołujące każdej instytucji”;

h) w art. 17 wprowadza się następujące zmiany:

(i) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Wypłaty dokonuje się na rzecz każdego urzędnika w miejscu oraz w walucie państwa, w którym pełni on swoje obowiązki, lub, na wniosek urzędnika, w euro do banku na terytorium Unii Europejskiej.;

(ii) ust. 2 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Na warunkach określonych w przepisach ustalonych w drodze porozumienia przez organy powołujące każdej instytucji, po konsultacji z Komitetem ds. Regulaminu Pracowniczego, urzędnicy mogą wystąpić z wnioskiem o specjalny regularny przelew określonej kwoty wynagrodzenia.;

(iii) w ust. 3 zdanie pierwsze, po słowach „są dokonywane” dodaje się słowa „w walucie właściwego państwa członkowskiego”;

(iv) w ust. 4 zdanie pierwsze, po słowach „do innego państwa członkowskiego” dodaje się słowa „w walucie lokalnej.;

68) w załączniku VIII wprowadza się następujące zmiany:

a) w art. 3 lit. b) słowa „na mocy art. 41 i 50” zastępuje się słowami „na mocy art. 41, 42c i 50”;

b) art. 5 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 5

Niezależnie od przepisów art. 2 niniejszego załącznika, urzędnicy, którzy pełnią służbę po osiągnięciu wieku emerytalnego, mają prawo do zwiększenia uprawnień emerytalnych o 1,5 % wynagrodzenia podstawowego uwzględnionego do wyliczenia należnej im emerytury za każdy rok służby po osiągnięciu tego wieku, z zastrzeżeniem że ogólna kwota ich emerytury wraz ze zwiększeniem nie może przekraczać 70 % ostatniego wynagrodzenia podstawowego, zgodnie z art. 77 akapit drugi lub trzeci regulaminu pracowniczego, stosownie do przypadku.

Taka podwyżka przysługuje również w przypadku śmierci urzędnika, który był nadal zatrudniony po osiągnięciu wieku emerytalnego.”;

c) w art. 6 słowa „na pierwszym początkowy stopień grupy zaszerogowania 1” zastępuje się słowami „w pierwszym stopniu grupy zaszerogowania AST 1”;

d) art. 9 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 9

Urzędnik kończący służbę przed osiągnięciem wieku emerytalnego może złożyć wniosek, aby wypłata jego emerytury:

a) została odroczone do pierwszego dnia miesiąca kalendarzowego następującego po miesiącu, w którym osiągnie on wiek emerytalny; lub

b) nastąpiła niezwłocznie, pod warunkiem że ukończył on 58 rok życia. W tym przypadku wysokość emerytury ulega zmniejszeniu o kwotę wyliczoną na podstawie wieku tego urzędnika w momencie rozpoczęcia pobierania przez niego emerytury.

Emerytura zostaje zmniejszona o 3,5 % za każdy rok przed rokiem, w którym urzędnicy uzyskują uprawnienia do emerytury w rozumieniu art. 77 regulaminu pracowniczego. Jeżeli różnica między wiekiem,

w którym nabywa się uprawnienie do emerytury w rozumieniu art. 77 regulaminu pracowniczego, a wiekiem danej osoby w tym momencie przekracza równą liczbę lat, do obniżki dodaje się jeden dodatkowy rok.”;

e) w art. 11 ust. 2 akapit drugi słowo “instytucja” zastępuje się słowami „organ powołujący każdej instytucji”;

f) w art. 12 wprowadza się następujące zmiany:

(i) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Urzędnik, który kończy służbę przed osiągnięciem wieku emerytalnego z powodów innych niż śmierć lub inwalidztwo oraz który nie jest uprawniony do natychmiastowego lub opóźnionego wypłacenia emerytury, z chwilą odejścia ze służby:

a) w przypadku gdy przepracował w służbie mniej niż jeden rok i nie skorzystał z przepisów art. 11 ust. 2, jest uprawniony do wypłaty odprawy równej trzykrotności kwot odprowadzonych od jego wynagrodzenia podstawowego z tytułu płatności składek na system emerytalny, po odliczeniu wszelkich kwot zapłaconych z tytułu art. 42 i art. 112 warunków zatrudnienia innych pracowników;

b) w innych przypadkach jest uprawniony do świadczenia przewidzianego na mocy art. 11 ust. 1 lub do wypłaty ekwiwalentu aktuarialnego takiego świadczenia na rzecz wybranego prywatnego zakładu ubezpieczeń lub funduszu emerytalnego, pod warunkiem że taki zakład lub fundusz gwarantuje, aby:

(i) kapitał nie podlegał zwrotowi;

(ii) miesięczny dochód był wypłacany najwcześniej od 60 roku życia, a najpóźniej od 66 roku życia;

(iii) przewidziane były przepisy dotyczące rewersji lub rent rodzinnych;

(iv) pozwolenie na przejście do innego zakładu ubezpieczeń lub innego funduszu było wydawane tylko wtedy, gdy fundusz taki spełnia warunki określone w ppkt (i), (ii) oraz (iii).”;

(ii) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W drodze odstępstwa od ust. 1 lit b), urzędnicy poniżej wieku emerytalnego, którzy od chwili objęcia obowiązków, dla potrzeb ustanowienia lub utrzymania uprawnień do świadczeń emerytalnych, wpłacali składki na krajowy system emerytalny, prywatny system ubezpieczenia lub wybrany fundusz emerytalny, spełniające warunki określone w ust. 1, oraz którzy kończą służbę z powodów innych niż śmierć lub inwalidztwo i nie są uprawnieni do natychmiastowego lub opóźnionego wypłacenia emerytury, z chwilą odejścia ze służby są uprawnieni do odprawy równej ekwiwalentowi aktuarialnemu nabytych praw do emerytury w okresie pełnienia służby w instytucjach. W takich przypadkach wpłaty dokonane dla potrzeb ustanowienia lub utrzymania uprawnień do świadczeń emerytalnych na podstawie krajowego systemu emerytalnego zgodnie z art. 42 lub 112 warunków zatrudnienia innych pracowników odlicza się od odprawy.”;

g) w art. 15 słowa „Do czasu ukończenia przez byłego urzędnika pobierającego dodatek inwalidzki 63 roku życia,” zastępuje się słowami „Do czasu osiągnięcia przez byłego urzędnika pobierającego rentę inwalidzką wieku emerytalnego,”;

h) w art. 18a słowa „ukończeniem 63 roku życia” zastępuje się słowami „osiągnięciem wieku emerytalnego”, słowa „ukończy 63 rok życia” zastępuje się słowami „osiągnie wiek emerytalny” i słowa „ukończeniu przez niego 63 roku życia” zastępuje się słowami „osiągnięciu przez niego wieku emerytalnego”;

i) w art. 27 akapit drugi słowo „dostosowaniu” zastępuje się słowem „zaktualizowaniu”;

j) w art. 45 wprowadza się następujące zmiany:

(i) w akapicie trzecim słowa „w Państwie Członkowskim stałego miejsca zamieszkania” zastępuje się słowami „w Unii Europejskiej”;

(ii) w akapicie czwartym zdanie pierwsze po słowie „bankowe” dodaje się słowa „w Unii Europejskiej lub”;

(iii) w akapicie czwartym zdanie drugie skreśla się słowa „w euro na konto bankowe w państwie, w którym instytucja posiada swoją siedzibę, lub”;

69) w załączniku IX wprowadza się następujące zmiany:

a) w art. 2 ust. 3 słowa „Każda instytucja” zastępuje się słowami „Organ powołujący każdej instytucji”;

b) artykuł 5 ust. 1 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Komisję dyscyplinarną, zwaną dalej „komisją”, powołuje się w każdej instytucji, chyba że, zgodnie z art. 9 ust. 1a regulaminu pracowniczego, co najmniej dwie agencje podejmą decyzję o powołaniu wspólnej komisji.”;

c) art. 30 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 30

Bez uszczerbku dla art. 2 ust. 3, po konsultacji z Komitetem Pracowniczym, organ powołujący każdej instytucji, jeżeli uzna to za konieczne, przyjmuje zasady wykonawcze do niniejszego załącznika”;

70) w załączniku X wprowadza się następujące zmiany:

a) art. 6 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 6

Urzędnik jest uprawniony do corocznego urlopu w wymiarze dwóch dni roboczych za każdy miesiąc pełnienia służby w roku kalendarzowym.

Niezależnie od akapitu pierwszego niniejszego artykułu, urzędnicy, którzy na dzień 1 stycznia 2014 r. są już oddelegowani do państw trzecich są uprawnieni do:

— trzech dni roboczych od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2014 r.,

— dwóch i pół dnia roboczego od dnia 1 stycznia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r.”;

b) art. 7 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 7

W roku, w którym urzędnik rozpoczyna lub kończy pełnienie służby w państwie trzecim, uprawniony jest do dwóch dni roboczych urlopu za każdy pełny miesiąc służby, do dwóch dni roboczych urlopu za niepełny miesiąc służby liczący ponad 15 dni oraz do jednego dnia roboczego urlopu za każdy niepełny miesiąc służby liczący 15 dni lub mniej.

W przypadku gdy urzędnik, z przyczyn innych niż wymagania służbowe, nie wykorzystał całego swojego urlopu corocznego przed końcem danego roku kalendarzowego, czas urlopu, który może zostać przeniesiony na kolejny rok, nie może być dłuższy niż 14 dni roboczych.”;

c) w art. 8 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Urzednicy, którzy uczestniczą w szkoleniu zawodowym zgodnie z art. 24a regulaminu pracowniczego i którym zgodnie z akapitem pierwszym niniejszego artykułu przyznano urlop wypoczynkowy, dążą do łączenia w miarę możliwości okresów szkolenia zawodowego z urlopem wypoczynkowym.”;

d) art. 9 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Urlop coroczny może zostać wykorzystany w całości lub może zostać podzielony na kilka okresów zgodnie z życzeniem urzędnika przy uwzględnieniu wymogów służby. Urlop ten musi jednak obejmować przynajmniej jeden okres dwóch kolejnych tygodni.”;

e) art. 10 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 10

1. Dodatek ze względu na warunki życia jest ustalany, zgodnie z miejscem zatrudnienia urzędnika, jako odsetek kwoty referencyjnej. Kwota referencyjna obejmuje całkowite wynagrodzenie podstawowe łącznie z dodatkiem zagranicznym, dodatkiem na gospodarstwo domowe oraz dodatkiem na dzieci pozostające na utrzymaniu, pomniejszone o obowiązkowe potrącenia określone w regulaminie pracowniczym lub w rozporządzeniach wykonawczych do niego.

W przypadku gdy urzędnik jest zatrudniony w państwie, w którym warunki życia mogą być uznane za równoważne z warunkami normalnie występującymi w Unii Europejskiej, nie wypłaca się takiego dodatku.

W przypadku innych miejsc zatrudnienia dodatek ze względu na warunki życia jest ustalany z uwzględnieniem między innymi następujących czynników:

- warunki zdrowotne oraz warunki opieki szpitalnej,
- bezpieczeństwo,
- warunki klimatyczne,
- stopień odizolowania,
- inne lokalne warunki życia.

Dodatki ze względu na warunki życia ustalone dla każdego miejsca zatrudnienia są poddawane przeglądowi oraz w razie potrzeby dostosowywane co roku przez organ powołujący po uzyskaniu opinii Komitetu Pracowniczego.

Organ powołujący może podjąć decyzję o przyznaniu dodatkowej premii oprócz dodatku ze względu na

warunki życia, w przypadku gdy dany urzędnik został więcej niż jeden raz oddelegowany do miejsca zatrudnienia uznanego za trudne lub bardzo trudne. Ta dodatkowa premia nie może przekraczać 5 % kwoty referencyjnej, o której mowa w akapicie pierwszym, a organ powołujący należycie uzasadnia każdą decyzję, aby przestrzegać równości traktowania, opierając się przy tym na stopniu trudności poprzedniego oddelegowania.

2. Jeśli warunki życia w miejscu zatrudnienia powodują osobiste zagrożenie dla urzędnika, wypłacany jest mu dodatkowy dodatek tymczasowy na podstawie uzasadnionej szczególnej decyzji organu powołującego. Dodatek ten ustalany jest jako odsetek kwoty referencyjnej, o której mowa w ust. 1 akapit pierwszy:

— w przypadku gdy organ powołujący zaleca swoim pracownikom niesprowadzanie do miejsca zatrudnienia ich rodzin lub innych osób pozostających na ich utrzymaniu, pod warunkiem że pracownicy zastosują się do tego zalecenia,

— w przypadku gdy organ powołujący podejmuje decyzję o tymczasowym zmniejszeniu liczby pracowników pełniących służbę w danym miejscu zatrudnienia.

W należycie uzasadnionych przypadkach organ powołujący może również zastrzec, że w przypadku określonego oddelegowania urzędnik nie może zabrać ze sobą rodziny. Wspomniany powyżej dodatek jest wypłacany pracownikom, którzy zastosują się do tego zastrzeżenia.

3. Szczegółowe przepisy dotyczące stosowania niniejszego artykułu ustala organ powołujący.”;

f) w art. 11 zdanie pierwsze, słowa „w Belgii” zastępuje się słowami „w Unii Europejskiej”;

g) art. 13 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 13

W celu zapewnienia w możliwie jak najszerszym zakresie, by urzędnicy mieli równoważną siłę nabywczą, bez względu na ich miejsce zatrudnienia, raz w roku, zgodnie z załącznikiem XI, aktualizowane są współczynniki korygujące, o których mowa w art. 12. W odniesieniu do aktualizowania wszystkie wartości są rozumiane jako wartości referencyjne. Komisja publikuje zaktualizowane wartości w celach informacyjnych w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* seria C w terminie dwóch tygodni po aktualizacji.

W przypadku stwierdzenia, że zmiany kosztów utrzymania mierzonych na podstawie współczynnika korygującego oraz odpowiedniego kursu walutowego przekroczyły jednak dla danego państwa 5 % od czasu ostatniej aktualizacji, dokonuje się doraźnej aktualizacji w celu dostosowania współczynnika korygującego zgodnie z procedurą określoną w akapicie pierwszym.”;

h) art. 23 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 23

Na podstawie wykazu krajów, który zostanie określony przez organ powołujący, oraz w przypadku gdy instytucja nie zapewnia urzędnikowi zakwaterowania, organ powołujący wypłaca urzędnikowi dodatek na zakwaterowanie lub zwraca urzędnikowi kwotę zapłaconego przez niego czynszu.

Dodatek na zakwaterowanie jest wypłacany po przedstawieniu umowy najmu, o ile organ powołujący nie znieśnie tego obowiązku z należycie uzasadnionych

powodów związanych z praktykami i lokalnymi warunkami w miejscu zatrudnienia znajdującym się w danym państwie trzecim. Kwota dodatku na zakwaterowanie jest wyliczana w pierwszej kolejności w zależności od zakresu obowiązków urzędnika, a następnie w zależności od liczby członków rodziny pozostających na jego utrzymaniu.

Kwota czynszu jest zwracana, pod warunkiem że organ powołujący udzielił wyraźnego zezwolenia na to zakwaterowanie oraz że odpowiada ono w pierwszej kolejności zakresowi obowiązków pełnionych przez urzędnika oraz w dalszej kolejności liczbie członków rodziny pozostających na jego utrzymaniu.

Organ powołujący ustanawia szczegółowe przepisy dotyczące stosowania niniejszego artykułu. Kwota dodatku na zakwaterowanie nie może w żadnym przypadku przekroczyć kosztów poniesionych przez urzędnika.”;

71) załącznik XI otrzymuje brzmienie:

„ZAŁĄCZNIK XI

ZASADY STOSOWANIA ART. 64 I 65 REGULAMINU PRACOWNICZEGO

ROZDZIAŁ 1

COROCZNA AKTUALIZACJA WYNAGRODZEŃ PRZEWIDZIANA W ART. 65 UST. 1 REGULAMINU PRACOWNICZEGO

Sekcja 1

Czynniki determinujące coroczne aktualizacje

Artykuł 1

1. Sprawozdanie Urzędu Statystycznego Unii Europejskiej (Eurostatu)

Dla potrzeb aktualizacji przewidzianej w art. 65 ust. 1 regulaminu pracowniczego oraz art. 13 załącznika X Eurostat opracowuje corocznie, przed końcem października, sprawozdanie w sprawie zmian kosztów utrzymania w Belgii i Luksemburgu, parytetów gospodarczych między Brukselą a określonymi miejscami w państwach członkowskich i w razie konieczności w państwach trzecich oraz zmian siły nabywczej wynagrodzeń w krajowej administracji centralnej.

2. Zmiany kosztów utrzymania w Belgii i Luksemburgu

Eurostat opracowuje wskaźnik pomiaru zmian kosztów utrzymania urzędników Unii w Belgii i Luksemburgu. Wskaźnik ten (zwany dalej „wspólnym wskaźnikiem”) jest obliczany za pomocą ważenia krajowej stopy inflacji (mierzonej za pomocą zharmonizowanych wskaźników cen konsumpcyjnych (HICP) w przypadku Belgii i wskaźnika cen konsumpcyjnych (CPI) w przypadku Luksemburga) w okresie od czerwca poprzedniego roku do czerwca bieżącego roku z uwzględnieniem rozmieszczenia personelu zatrudnionego w tych państwach członkowskich.

3. Zmiany kosztów utrzymania poza Brukselą

a) Eurostat, w porozumieniu z krajowymi urzędami statystycznymi lub innymi właściwymi organami w państwach członkowskich określonymi w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 223/2009 (*) („krajowe urzędy statystyczne i inne właściwe organy państw członkowskich”), oblicza parytety gospodarcze, które określają równowagę siły nabywczej:

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 223/2009 z dnia 11 marca 2009 r. w sprawie statystyki europejskiej uchylające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE, Euratom) nr 1101/2008 w sprawie przekazywania do Urzędu Statystycznego Wspólnot Europejskich danych statystycznych objętych zasadą poufności, rozporządzenie Rady (WE) nr 322/97 w sprawie statystyk Wspólnoty oraz decyzję Rady 89/382/EWG, Euratom w sprawie ustanowienia Komitetu ds. Programów Statystycznych Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 87 z 31.3.2009, s. 164).

- (i) wynagrodzeń urzędników Unii pełniących służbę w stolicach państw członkowskich, z wyjątkiem Niderlandów, gdzie zamiast Amsterdamu stosuje się Hagę, oraz w innych określonych miejscach zatrudnienia, w odniesieniu do Brukseli,
 - (ii) wypłacanych w państwach członkowskich emerytur urzędników, w odniesieniu do Belgii.
- b) Parytety gospodarcze odnoszą się do czerwca każdego roku.
- c) Parytety gospodarcze obliczane są w taki sposób, że każdy składnik podstawowy może zostać zaktualizowany dwa razy do roku oraz zweryfikowany w drodze bezpośredniego badania przynajmniej raz na pięć lat. Eurostat aktualizuje parytety gospodarcze z zastosowaniem zmiany zharmonizowanego indeksu cen konsumpcyjnych państw członkowskich oraz najbardziej odpowiednich wskaźników określonych przez grupę roboczą ds. art. 64 i 65 regulaminu pracowniczego, o której mowa w art. 13.
- d) Poza Belgią i Luksemburgiem zmiany kosztów utrzymania w okresie odniesienia mierzy się z zastosowaniem domyślnych wskaźników. Wskaźniki te wylicza się przez pomnożenie wspólnego wskaźnika przez zmianę parytetu gospodarczego.
4. *Zmiany siły nabywczej wynagrodzeń krajowych urzędników administracji centralnej (wskaźniki szczególne)*
- a) Do celów zmierzenia wartości procentowej zmiany - wzrostu albo spadku - siły nabywczej wynagrodzeń w krajowej służbie cywilnej Eurostat na podstawie informacji przedstawionych przed końcem września przez krajowe urzędy statystyczne lub inne właściwe organy państw członkowskich wylicza szczególne wskaźniki odzwierciedlające zmiany w realnym wynagrodzeniu urzędników centralnej administracji cywilnej między lipcem poprzedniego roku a lipcem bieżącego roku. Wskaźniki obejmują jedną dwunastą wszystkich elementów składowych wypłacanych corocznie.

Wskaźniki szczególne przybierają dwie formy:

- (i) jeden wskaźnik dla każdej grupy funkcyjnej zdefiniowanej w regulaminie pracowniczym,
- (ii) średni wskaźnik ważony w sposób odzwierciedlający liczbę urzędników krajowej służby cywilnej odpowiadającą każdej grupie funkcyjnej.

Każdy z tych wskaźników określany jest w realnej stawce brutto oraz realnej stawce netto. Przy wyliczaniu stawki netto ze stawki brutto uwzględnia się ustawowe potrącenia oraz ogólne współczynniki podatkowe.

W celu określenia wskaźników brutto i netto dla całego terytorium Unii Europejskiej Eurostat wykorzystuje próbę obejmującą następujące państwa członkowskie: Belgia, Niemcy, Hiszpania, Francja, Włochy, Luksemburg, Niderlandy, Austria, Polska, Szwecja i Zjednoczone Królestwo. Parlament Europejski i Rada, na wniosek Komisji na mocy art. 336 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, mogą przyjąć nową próbę reprezentującą przynajmniej 75 % produktu krajowego brutto (PKB) Unii, którą stosuje się od roku następującego po roku jej przyjęcia. Wyniki krajowe są korygowane w stosunku do właściwego agregatu krajowego PKB mierzonego z wykorzystaniem parytetów siły nabywczej wskazanych w najbardziej aktualnych danych statystycznych publikowanych zgodnie z definicjami rachunków narodowych zawartymi w aktualnie obowiązującym Europejskim Systemie Rachunków.

- b) Na wniosek Eurostatu krajowe urzędy statystyczne lub inne właściwe organy państw członkowskich dostarczają dodatkowych informacji uznanych przez Eurostat za niezbędne do opracowania szczególnego wskaźnika mierzącego dokładnie zmiany siły nabywczej urzędników krajowej służby cywilnej.

Jeżeli po dalszych konsultacjach z krajowymi urzędami statystycznymi lub innymi właściwymi organami państw członkowskich Eurostat znajduje nieprawidłowości statystyczne w uzyskanych informacjach lub uważa za niemożliwe opracowanie wskaźników, które z dokładnością statystyczną dokonują pomiarów zmiany w realnym dochodzie urzędników w danym państwie członkowskim, składa sprawozdanie w tej sprawie Komisji oraz dostarcza jej wszystkich materiałów potrzebnych do przeprowadzenia oceny.

- c) Oprócz wskaźników szczególnych Eurostat wylicza odpowiednie wskaźniki kontrolne. Jeden z tych wskaźników ma formę danych na temat rzeczywistego wynagrodzenia przypadającego na osobę w administracji centralnej, opracowanych zgodnie z definicjami rachunków narodowych zawartymi w aktualnie obowiązującym Europejskim Systemie Rachunków.

Do sprawozdania Eurostatu w sprawie wskaźników szczególnych dołączone są uwagi dotyczące różnic między tymi wskaźnikami a wskaźnikami kontrolnymi, o których mowa w niniejszej literze.

Artykuł 2

Dla potrzeb art. 15 niniejszego załącznika Komisja regularnie bada potrzeby instytucji w zakresie naboru.

Sekcja 2

Zasady rocznej aktualizacji wysokości wynagrodzeń i emerytur

Artykuł 3

1. Na podstawie art. 65 regulaminu pracowniczego, w oparciu o kryteria określone w sekcji 1 niniejszego załącznika, wysokość wynagrodzeń i emerytur aktualizuje się przed końcem każdego roku ze skutkiem od dnia 1 lipca.

2. Kwota aktualizacji stanowi iloczyn wspólnego wskaźnika i wskaźnika szczególnego. Aktualizacji dokonuje się w stawkach netto i wyraża jako jednolity ogólny odsetek.

3. Określoną w ten sposób kwotę aktualizacji umieszcza się, zgodnie z podaną poniżej metodą, w tabelach wynagrodzenia podstawowego zawartych w art. 66 regulaminu pracowniczego oraz w załączniku XIII do regulaminu pracowniczego, a także w art. 20, 93 i 133 warunków zatrudnienia innych pracowników:

- a) wynagrodzenie netto oraz emeryturę netto bez współczynnika korygującego zwiększa się lub obniża na podstawie aktualizacji, o której mowa powyżej,
- b) nowa tabela wynagrodzeń podstawowych sporządzana jest przez wyliczenie kwoty brutto, która po potrąceniu podatku z uwzględnieniem ust. 4 oraz obowiązkowych składek na system zabezpieczenia społecznego oraz składek emerytalnych, odpowiada kwocie netto;
- c) konwersja kwot netto na kwoty brutto dokonywana jest w oparciu o sytuację urzędnika stanu wolnego, który nie otrzymuje dodatków przewidzianych w regulaminie pracowniczym.

4. Do celów stosowania rozporządzenia (EWG, Euratom, EWWiS) nr 260/68 kwoty określone w art. 4 tego rozporządzenia podlegają przemnożeniu przez czynnik składający się z:

- a) czynnika wynikającego z poprzedniej aktualizacji; lub
- b) stawki aktualizacji wynagrodzenia, o której mowa w ust. 2.

5. Współczynników korygujących nie stosuje się w Belgii i Luksemburgu. Współczynniki korygujące stosowane:

- a) do wynagrodzeń urzędników Unii Europejskiej pełniących służbę w innych państwach członkowskich oraz niektórych innych miejscach zatrudnienia;
- b) w drodze odstępstwa od art. 82 ust. 1 regulaminu pracowniczego, do emerytur Unii Europejskiej wypłacanych w innych państwach członkowskich w części odpowiadającej prawom nabytym przed dniem 1 maja 2004 r.

ustala się na podstawie stosunku odpowiedniego parytetu gospodarczego, o którym mowa w art. 1 niniejszego załącznika, do kursów wymiany określonych w art. 63 regulaminu pracowniczego dla właściwych państw.

Stosuje się procedury ustanowione w art. 8 niniejszego załącznika dotyczące zastosowania współczynników korygujących z mocą wsteczną w miejscach zatrudnienia o wysokiej stopie inflacji.

6. Instytucje dokonują dodatniej lub ujemnej aktualizacji wynagrodzeń i emerytur urzędników, byłych urzędników oraz innych osób, których to dotyczy, ze skutkiem wstecznym za okres od daty wejścia w życie do daty wejścia w życie kolejnej aktualizacji.

W przypadku gdy aktualizacja z mocą wsteczną wymaga zwrotu nadpłaconych sum, zwrot ten może zostać rozłożony na okres nie dłuższy niż 12 miesięcy od daty wejścia w życie kolejnej rocznej aktualizacji.

ROZDZIAŁ 2

TYMCZASOWA AKTUALIZACJA WYNAGRODZEŃ ORAZ EMERYTUR (ART. 65 UST. 2 REGULAMINU PRACOWNICZEGO)

Artykuł 4

1. Tymczasowa aktualizacja wynagrodzeń oraz emerytur na mocy art. 65 ust. 2 regulaminu pracowniczego, wchodząca w życie z dniem 1 stycznia, dokonywana jest w przypadku znacznej zmiany kosztów utrzymania między czerwcem a grudniem (przez odniesienie do progu wrażliwości ustalonego w art. 6 niniejszego załącznika) oraz z należytym uwzględnieniem prognoz zmian siły nabywczej w trakcie aktualnego rocznego okresu odniesienia.
2. Taką tymczasową aktualizację uwzględnia się w rocznej aktualizacji płac.

Artykuł 5

1. W marcu każdego roku Eurostat sporządza prognozę zmian siły nabywczej w danym okresie w oparciu o informacje dostarczone na posiedzeniu przewidzianym w art. 13 niniejszego załącznika.

Jeśli z prognozy tej wynika ujemna wartość procentowa, przy obliczaniu wysokości tymczasowej aktualizacji brana jest pod uwagę połowa tej wartości procentowej.

2. Zmiany w kosztach utrzymania w Belgii i Luksemburgu określone są przy wykorzystaniu wspólnego współczynnika dla okresu od czerwca do grudnia poprzedniego roku kalendarzowego.
3. W przypadku każdego miejsca, dla którego ustalono współczynnik korygujący (inny niż w przypadku Belgii i Luksemburga), wylicza się na grudzień prognozę parytetów gospodarczych, o których mowa w art. 1 ust. 3. Zmianę kosztów utrzymania wylicza się zgodnie z zasadami określonymi w art. 1 ust. 3.

Artykuł 6

1. Próg wrażliwości na okres sześciu miesięcy, o którym mowa w art. 5 ust. 2 niniejszego załącznika, jest wartością procentową odpowiadającą 6 % za okres 12 miesięcy.
2. Próg ten stosowany jest, z zastrzeżeniem stosowania art. 5 ust. 1 akapit drugi niniejszego załącznika, zgodnie z następującą procedurą:
 - a) jeżeli próg wrażliwości (mierzony zgodnie ze wspólnym współczynnikiem między czerwcem a grudniem) zostaje osiągnięty lub przekroczony w Belgii i Luksemburgu, wynagrodzenia dla wszystkich miejsc są aktualizowane zgodnie z procedurą aktualizacji rocznej;
 - b) jeżeli w Belgii i Luksemburgu nie zostaje osiągnięty próg wrażliwości, aktualizowane są jedynie współczynniki korygujące dla miejsc, gdzie zmiana kosztów utrzymania (mierzona na mocy wskaźników domyślnych między czerwcem a grudniem) przekroczyła próg.

Artykuł 7

Do celów art. 6 niniejszego załącznika:

Kwota aktualizacji odpowiada wspólnemu współczynnikowi pomnożonemu w razie potrzeby przez połowę przewidywanego szczególnego wskaźnika, jeśli jest to wartość ujemna.

Współczynniki korygujące stanowią stosunek właściwego parytetu gospodarczego do kursu wymiany przewidzianego w art. 63 regulaminu pracowniczego, pomnożony przez wartość aktualizacji, jeżeli próg aktualizacji nie został osiągnięty w Brukseli i Luksemburgu.

ROZDZIAŁ 3

DATA WEJŚCIA W ŻYCIE WSPÓŁCZYNNIKA KORYGUJĄCEGO (MIEJSCA ZATRUDNIENIA O WYSOKIEJ STAWCE PODWYŻKI KOSZTÓW UTRZYMANIA)

Artykuł 8

1. W przypadku miejsc o wysokiej stawce podwyżki kosztów utrzymania (mierzonej zmianą wskaźników domyślnych) współczynnik korygujący wchodzi w życie przed dniem 1 stycznia w przypadku tymczasowej aktualizacji lub z dniem 1 lipca w przypadku aktualizacji rocznej. Dzieje się tak, aby dostosować stratę siły nabywczej do stanu, który panowałby w danym miejscu zatrudnienia, gdyby zmiana w kosztach utrzymania odpowiadała progowi wrażliwości.

2. Ustala się następujące daty wejścia w życie aktualizacji rocznych:

a) 16 maja dla miejsc zatrudnienia o stopie inflacji wyższej niż 6 %; oraz

b) 1 maja dla miejsc zatrudnienia o stopie inflacji wyższej niż 10 %.

3. Ustala się następujące daty wejścia w życie aktualizacji tymczasowych:

a) 16 listopada dla miejsc zatrudnienia o stopie inflacji wyższej niż 6 %;

b) 1 listopada dla miejsc zatrudnienia o stopie inflacji wyższej niż 10 %.

ROZDZIAŁ 4

OKREŚLANIE I WYCOFYWANIE WSPÓŁCZYNNIKÓW KORYGUJĄCYCH (ART. 64 REGULAMINU PRACOWNICZEGO)

Artykuł 9

1. Właściwe organy danych państw członkowskich, organy administracyjne instytucji Unii lub przedstawiciele urzędników Unii w danym miejscu zatrudnienia mogą złożyć wniosek o ustalenie współczynnika korygującego dla tego miejsca.

Wniosek popiera się obiektywnymi czynnikami ujawniającymi dostrzegalną różnicę na przestrzeni kilku lat w kosztach utrzymania między tym miejscem zatrudnienia a stolicą danego państwa członkowskiego (z wyjątkiem Niderlandów, gdzie zamiast Amsterdamu stosuje się Hagę). Jeżeli Eurostat potwierdza, że różnica jest dostrzegalna (ponad 5 %) oraz trwała, Komisja, w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 111 i 112 regulaminu pracowniczego, ustanawia współczynnik korygujący dla tego miejsca.

2. Komisja podejmuje, w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 111 i 112 regulaminu pracowniczego, decyzję o wycofaniu stosowania współczynnika korygującego szczególnego dla danego miejsca. W takim przypadku decyzja opiera się na jednej z poniższych przesłanek:

a) wniosku właściwych organów danego państwa członkowskiego, organów administracyjnych instytucji Unii lub przedstawicieli urzędników Unii w danym miejscu zatrudnienia, wskazującym, że koszty utrzymania w tym miejscu nie odbiegają już znacząco (mniej niż 2 %) od kosztów w stolicy danego państwa członkowskiego. Zbliżanie tych wartości musi być trwałe i potwierdzone przez Eurostat;

b) braku zatrudnienia urzędników i personelu tymczasowego Unii w tym miejscu.

ROZDZIAŁ 5

OGRANICZENIE WZROSTU PŁAC I KLAUZULE WYJĄTKOWE

Artykuł 10

Wartość szczególnego wskaźnika wykorzystywanego do aktualizacji rocznej jest ograniczona pułapem górnym w wysokości 2 % i pułapem dolnym w wysokości - 2 %. Jeżeli wartość szczególnego wskaźnika przekracza pułap górny lub pułap dolny, do obliczenia wartości aktualizacji wykorzystuje się wartość pułapu.

Akapit pierwszy nie ma zastosowania, jeżeli stosuje się art. 11.

Pozostała część wartości aktualizacji rocznej wynikająca z różnicy między wartością aktualizacji obliczoną przy użyciu szczególnego wskaźnika a wartością aktualizacji obliczoną z zastosowaniem pułapu jest stosowana od dnia 1 kwietnia następnego roku.

Artykuł 11

1. Jeżeli wartość realna PKB Unii ulegnie zmniejszeniu w roku bieżącym, zgodnie z prognozami Komisji Europejskiej, a szczególny wskaźnik jest dodatni, jedynie część szczególnego wskaźnika jest wykorzystywana do obliczenia wartości aktualizacji. Pozostała część wartości aktualizacji odpowiadająca pozostałej części szczególnego wskaźnika ma zastosowanie od późniejszej daty w następnym roku. Ta pozostała część wartości aktualizacji nie jest uwzględniana do celów art. 10. Wartość PKB Unii, konsekwencje podziału szczególnego wskaźnika i datę stosowania określa się zgodnie z następującą tabelą:

PKB Unii	Konsekwencje dla szczególnego wskaźnika	Data wypłaty drugiej części
[- 0,1 %; - 1 %]	33 %; 67 %	1 kwietnia roku n + 1
[- 1 %; - 3 %]	0 %; 100 %	1 kwietnia roku n + 1
poniżej - 3 %	0 %	—

2. W przypadku rozbieżności między prognozą, o której mowa w ust. 1, a ostatecznymi danymi dotyczącymi PKB Unii udostępnionymi przez Komisję oraz w przypadku gdy te ostateczne dane spowodowałyby zmianę konsekwencji przedstawionych w tabeli zawartej w ust. 1, niezbędne korekty, w tym dostosowania z mocą wsteczną, dodatnie albo ujemne, mają miejsce zgodnie z tą samą tabelą.

3. Wszelkie zaktualizowane kwoty referencyjne wynikające z korekty są publikowane przez Komisję w celach informacyjnych w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* seria C w terminie dwóch tygodni od dokonania korekty.

4. Jeżeli stosowanie ust. 1 lub 2 doprowadziło do sytuacji, w której do aktualizacji wynagrodzeń i emerytur nie zastosowano wartości szczególnego wskaźnika, wartość ta stanowi podstawę obliczenia przyszłej aktualizacji, kiedy łączny wzrost PKB Unii, mierzony od roku, w którym miał zastosowanie ust. 1 lub 2, stanie się dodatni. W każdym przypadku wartość, o której mowa w zdaniu pierwszym, podlega na zasadzie analogii pułapom i zasadom określonym w art. 10 niniejszego załącznika. W tym celu Eurostat dokonuje regularnie pomiaru ewolucji PKB Unii.

5. W stosownych przypadkach konsekwencje prawne wynikające ze stosowania art. 10 oraz niniejszego artykułu utrzymują pełną moc nawet po wygaśnięciu niniejszego załącznika zgodnie z art. 15.

ROZDZIAŁ 6

FUNKCJA EUROSTATU ORAZ RELACJE Z KRAJOWYMI URZĘDAMI STATYSTYCZNYMI LUB INNYMI WŁAŚCIWYMI ORGANAMI PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

Artykuł 12

Zadaniem Eurostatu jest monitorowanie jakości podstawowych danych oraz metod statystycznych wykorzystywanych do wypracowania czynników uwzględnianych przy aktualizacji wysokości wynagrodzeń. Przeprowadza on w szczególności wszelkie oceny lub badania wymagane w odniesieniu do takiego monitorowania.

Artykuł 13

W marcu każdego roku Eurostat zwołuje posiedzenie grupy roboczej składającej się z ekspertów z krajowych urzędów statystycznych lub innych właściwych organów państw członkowskich, zwanej „grupą roboczą ds. art. 64 i art. 65 regulaminu pracowniczego”.

Na posiedzeniu tym badana jest metodologia statystyczna oraz jej wdrażanie w odniesieniu do wskaźników szczególnych i kontrolnych, wspólnego współczynnika i parytetów gospodarczych.

Przedstawia się również informacje niezbędne do sporządzenia prognozy zmian w sile nabywczej dla potrzeb tymczasowej aktualizacji wynagrodzeń wraz z danymi dotyczącymi godzin pracy w departamentach administracji centralnej.

Artykuł 14

Na wniosek Eurostatu państwa członkowskie informują Eurostat o wszelkich czynnikach mających bezpośredni lub pośredni wpływ na skład oraz zmiany wysokości wynagrodzeń urzędników administracji centralnej.

ROZDZIAŁ 7

PRZEPISY KOŃCOWE ORAZ KLAUZULA PRZEGLĄDOWA

Artykuł 15

1. Przepisy niniejszego załącznika stosuje się od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2023 r.
2. Przed dniem 31 marca 2022 r. Komisja przedłoży sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie. Sprawozdanie to uwzględni badanie przeprowadzone zgodnie z art. 2 niniejszego załącznika i będzie zawierać w szczególności ocenę tego, czy ewolucja siły nabywczej wynagrodzeń i emerytur urzędników Unii odpowiada zmianom w sile nabywczej płac krajowych służb publicznych w administracjach centralnych. Na podstawie tego sprawozdania, w stosownych przypadkach, Komisja przedkłada wniosek o zmianę niniejszego załącznika i art. 66a regulaminu pracowniczego na podstawie art. 336 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.
3. Do czasu przyjęcia przez Parlament Europejski i Radę rozporządzenia na podstawie wniosku Komisji, niniejszy załącznik i art. 66a regulaminu pracowniczego będą nadal tymczasowo stosowane po wygaśnięciu terminów określonych w ust. 1 niniejszego artykułu i w art. 66a regulaminu pracowniczego.
4. Na koniec 2018 r. Komisja przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie okresowe w sprawie stosowania niniejszego załącznika i art. 66a regulaminu pracowniczego.;

72) w załączniku XII wprowadza się następujące zmiany:

a) art. 2 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 2

1. Wszelka aktualizacja stawki składki następuje w dniu 1 lipca, równocześnie z roczną aktualizacją wynagrodzeń na mocy art. 65 regulaminu pracowniczego. Jakakolwiek aktualizacja nie może prowadzić do zwiększenia składki o więcej niż jeden punkt procentowy powyżej lub poniżej stawki obowiązującej za rok poprzedni.

2. Różnica powstała między aktualizacją stawki składki, która wynikałaby z wyliczenia aktuarialnego, a aktualizacją wynikającą z odchylenia, o którym mowa w ostatnim zdaniu ust. 1, nigdy nie podlega zwrotowi lub w konsekwencji nie jest uwzględniana w kolejnych wyliczeniach aktuarialnych. Stawkę składki, która wynikałaby z wyliczenia aktuarialnego, podaje się w sprawozdaniu z oszacowania, o którym mowa w art. 1 niniejszego załącznika.”;

b) w art. 4 ust. 6 słowa „12 miesięcy” zastępuje się słowami „30 lat”;

c) w art. 10 ust. 2 i art. 11 ust. 2 słowa „12 lat” zastępuje się słowami „30 lat”;

d) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 11a

Do 2020 r., do celów stosowania art. 4 ust. 6, art. 10 ust. 2 oraz art. 11 ust. 2 niniejszego załącznika wartość średniej ruchomej obliczana jest według następującej skali czasowej:

	w 2017 r.– 22 lata
w 2014 r. – 16 lat	w 2018 r. – 24 lata
w 2015 r. – 18 lat	w 2019 r. – 26 lat
w 2016 r. – 20 lat	w 2020 r. – 28 lat.”;

e) art. 12 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 12

Stawka podana w art. 4 i 8 załącznika VIII dla wyliczenia odsetek złożonych jest efektywną stawką, o której mowa w art. 10 niniejszego załącznika, oraz, w razie konieczności, jest aktualizowana przy okazji przeprowadzania pięcioletniego oszacowania aktuarialnego.

W odniesieniu do aktualizacji, stawka, o której mowa w art. 4 i 8 załącznika VIII, rozumiana jest jako stawka referencyjna. Komisja publikuje zaktualizowaną efektywną stawkę w celach informacyjnych w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* seria C w terminie dwóch tygodni po aktualizacji.”;

f) art. 14 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 14

1. W 2020 r. Komisja przedłoży sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie. Sprawozdanie to uwzględni skutki budżetowe niniejszego załącznika i będzie zawierać ocenę równowagi aktuarialnej systemu emerytalnego. Na podstawie tego sprawozdania Komisja przedłoży, w stosownych przypadkach, wnioski w sprawie zmian do niniejszego załącznika.

2. W 2018 r. Komisja przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie okresowe dotyczące stosowania niniejszego załącznika.”;

73) w załączniku XIII wprowadza się następujące zmiany:

- a) w art. 7 ust. 2 akapit trzeci słowo „dostosowaniu” zastępuje się słowem „aktualizacji”;
- b) uchyla się art. 10, 14–17 i art. 18 ust. 2;
- c) w art. 18 ust. 1 słowo „dostosowywana” zastępuje się słowem „aktualizowana”, a słowa „dostosowania rocznego” zastępuje się słowami „aktualizacji rocznej”;
- d) art. 19 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 19

Niezależnie od przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1023/2013 (*), art. 63, 64, 65, 82 i 83a regulaminu pracowniczego, załączniki XI i XII do regulaminu pracowniczego oraz art. 20 ust. 1, art. 64, 92 i 132 warunków zatrudnienia innych pracowników będące w mocy przed dniem 1.11.2013 nadal pozostają w mocy wyłącznie do celów wszelkich dostosowań niezbędnych do zapewnienia zgodności z wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej na mocy art. 266 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w sprawie stosowania tych artykułów.

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1023/2013 z dnia 22 października 2013 r. zmieniające regulamin pracowniczy urzędników Unii Europejskiej i warunki zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej (Dz.U. L 287 z 29.10.2013, s. 15).”;

e) w art. 20 wprowadza się następujące zmiany:

- (i) uchyla się ust. 2;

(ii) ust. 3 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Emerytury tych urzędników podlegają zastosowaniu współczynnika korygującego jedynie w przypadku, gdy urzędnik zamieszkuje w miejscu swojego ostatniego zatrudnienia lub w swoim państwie pochodzenia w rozumieniu art. 7 ust. 4 załącznika VII. Jednakże z przyczyn rodzinnych lub medycznych urzędnicy otrzymujący emeryturę mogą składać do organu powołującego wnioski o zmianę miejsca pochodzenia. Decyzję w tym względzie podejmuje się w momencie przedstawienia przez zainteresowanego urzędnika odpowiednich dowodów.”

(iii) w ust. 4 skreśla się ostatnie zdanie;

f) art. 21 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 21

Niezależnie od art. 77 ust. 2 zdanie drugie regulaminu pracowniczego, urzędnicy, którzy rozpoczęli służbę przed dniem 1 maja 2004 r., są uprawnieni do 2 % swojego wynagrodzenia za każdy rok służby objętej systemem emerytalnym, wliczonego zgodnie z art. 3 załącznika VIII.

Urzędnicy, którzy rozpoczęli służbę w okresie między dniem 1 maja 2004 r. a 31 grudnia 2013 r., są uprawnieni do 2 % swojego wynagrodzenia za każdy rok służby objętej systemem emerytalnym, wliczonego zgodnie z art. 3 załącznika VIII.”;

g) art. 22 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 22

1. Urzędnicy, którzy w dniu 1 maja 2004 r. pracowali w służbie 20 lat lub więcej, są uprawnieni do emerytury z chwilą osiągnięcia wieku 60 lat.

Urzędnicy, którzy w dniu 1 maja 2014 r. mają 35 lat lub więcej i którzy rozpoczęli służbę przed dniem 1 stycznia 2014 r., są uprawnieni do emerytury z chwilą osiągnięcia wieku ustalonego w poniższej tabeli:

Wiek na dzień 1 maja 2014 r.	Wiek emerytalny	Wiek na dzień 1 maja 2014 r.	Wiek emerytalny
60 lat i więcej	60 lat	47 lat	62 lata 6 miesięcy
59 lat	60 lat 2 miesiące	46 lat	62 lata 8 miesięcy
58 lat	60 lat 4 miesiące	45 lat	62 lata 10 miesięcy

Wiek na dzień 1 maja 2014 r.	Wiek emerytalny	Wiek na dzień 1 maja 2014 r.	Wiek emerytalny
57 lat	60 lat 6 miesięcy	44 lata	63 lata 2 miesiące
56 lat	60 lat 8 miesięcy	43 lata	63 lata 4 miesiące
55 lat	61 lat	42 lata	63 lata 6 miesięcy
54 lata	61 lat 2 miesiące	41 lat	63 lata 8 miesięcy
53 lata	61 lat 4 miesiące	40 lat	63 lata 10 miesięcy
52 lata	61 lat 6 miesięcy	39 lat	64 lata 3 miesiące
51 lat	61 lat 8 miesięcy	38 lat	64 lata 4 miesiące
50 lat	61 lat 11 miesięcy	37 lat	64 lata 5 miesięcy
49 lat	62 lat 2 miesiące	36 lat	64 lata 6 miesięcy
48 lat	62 lat 4 miesiące	35 lat	64 lata 8 miesięcy

Urzędnicy w wieku poniżej 35 lat w dniu 1 maja 2014 r. są uprawnieni do emerytury w wieku 65 lat.

Wiek emerytalny urzędników, którzy w dniu 1 maja 2014 r. mają 45 lat lub więcej i którzy rozpoczęli służbę między dniem 1 maja 2004 r. a dniem 31 grudnia 2013 r., wynosić będzie jednak nadal 63 lata.

W przypadku urzędników pełniących służbę przed dniem 1 stycznia 2014 r. wiek emerytalny uwzględniany dla potrzeb wszelkich odniesień do wieku emerytalnego zawartych w niniejszym regulaminie pracowniczym ustala się zgodnie z powyższymi przepisami, z zastrzeżeniem odmiennych przepisów zawartych w niniejszym regulaminie pracowniczym.

2. Niezależnie od art. 2 załącznika VIII, urzędnicy, którzy zaczęli pełnić służbę przed dniem 1 stycznia 2014 r. oraz pełnią ją po osiągnięciu wieku uprawniającego do emerytury, są uprawnieni do dodatkowej podwyżki równej 2,5 % swojego ostatniego wynagrodzenia podstawowego za każdy rok przepracowany po osiągnięciu tego wieku, pod warunkiem że ogólna kwota emerytury nie przekracza 70 % ostatniego wynagrodzenia podstawowego w rozumieniu art. 77 akapit drugi lub trzeci regulaminu pracowniczego, w zależności od przypadku.

W przypadku urzędników w wieku 50 lat lub starszych lub urzędników, którzy na dzień 1 maja 2004 r. przepracowali w służbie 20 lat lub więcej, podwyżka emerytury przewidziana w poprzedzającym akapicie wynosi jednak nie mniej niż 5 % kwoty uprawnień do świadczeń emerytalnych nabytych w wieku 60 lat.

Podwyżkę przyznaje się także w przypadku śmierci, jeżeli urzędnik pełnił służbę po osiągnięciu wieku uprawniającego do emerytury.

Jeżeli zgodnie z załącznikiem IVa urzędnik, który rozpoczyna pełnienie służby przed dniem 1 stycznia 2014 r. oraz pracuje w niepełnym wymiarze godzin, wpłaca składki na system emerytalny proporcjonalnie do przepracowanego czasu, podwyżkę kwoty świadczeń emerytalnych przewidzianą w niniejszym artykule stosuje się wyłącznie w tej samej wartości procentowej.

3. Jeżeli urzędnik przejdzie na emeryturę przed osiągnięciem wieku emerytalnego określonego w niniejszym artykule, w odniesieniu do okresu między ukończeniem 60 roku życia a chwilą osiągnięcia ustawowego wieku emerytalnego stosuje się tylko połowę obniżki określonej w art. 9 ust. 1 lit. b) załącznika VIII.

4. W drodze odstępstwa od ust. 1 akapit drugi artykułu załącznika IV urzędnikowi, do którego zgodnie z ust. 1 zastosowanie ma wiek emerytalny poniżej 65 lat, przysługuje świadczenie określone w tym załączniku i na warunkach w nim zawartych do dnia, w którym urzędnik ten osiągnie wiek emerytalny.

Jednakże po przekroczeniu tego wieku i do 65 roku życia urzędnik nadal otrzymuje to świadczenie do momentu uzyskania maksymalnej wysokości emerytury, o ile nie miał zastosowania art. 42c regulaminu pracowniczego.”;

h) art. 23 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 23

1. Jeżeli zastosowanie ma art. 52 lit a) regulaminu pracowniczego oraz bez uszczerbku dla przepisów art. 50, urzędnik pełniący służbę przed dniem 1 stycznia 2014 r. automatycznie przechodzi na emeryturę ostatniego dnia miesiąca, w którym osiąga wiek 65 lat. W przypadku urzędników pełniących służbę przed dniem 1 stycznia 2014 r. słowa „wiek 66 lat” w art. 78 ustęp drugi i w art. 81a ust. 1 lit. b) regulaminu pracowniczego oraz w art. 12 ust. 1 lit. b) załącznika VIII odczytuje się jako „wiek 65 lat”.

2. Niezależnie od art. 52 regulaminu pracowniczego urzędnicy, którzy rozpoczęli służbę przed dniem 1 stycznia 2014 r., a odejdą ze służby przed osiągnięciem wieku, w którym nabyliby uprawnienia emerytalne zgodnie z art. 22 niniejszego załącznika, mogą złożyć wniosek o stosowanie art. 9 lit. b) załącznika VIII:

a) do dnia 31 grudnia 2015 r. od wieku 55 lat;

b) do dnia 31 grudnia 2016 r. od wieku 57 lat.

3. W drodze odstępstwa od art. 50 akapit ósmy regulaminu pracowniczego urzędnik, który przeszedł na emeryturę w interesie służby zgodnie z art. 50 akapit pierwszy regulaminu pracowniczego, jest uprawniony do otrzymywania emerytury na mocy art. 9 załącznika VIII zgodnie z poniższą tabelą:

Data decyzji na mocy art. 50 akapit pierwszy	Wiek
Do dnia 31 grudnia 2016 r.	55 lat
Po dniu 31 grudnia 2016 r.	58 lat”;

i) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 24a

W przypadku emerytury ustalonej przed dniem 1 stycznia 2014 r. uprawnienia do świadczeń emerytalnych danych osób nadal ustala się po tej dacie zgodnie z zasadami stosowanymi w momencie pierwotnego ustalenia uprawnień. Takie same zasady mają zastosowanie do objęcia wspólnym systemem ubezpieczenia chorobowego.”;

j) art. 28 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 28

1. Pracownicy, o których mowa w art. 2 warunków zatrudnienia innych pracowników, którzy mieli umowę w dniu 1 maja 2004 r. i którzy są mianowani urzędnikami po tej dacie i przed dniem 1 stycznia 2014 r., są uprawnieni, z chwilą przejścia na emeryturę, do dostosowania aktuarialnego swoich praw emerytalnych, nabytych jako pracownicy zatrudnieni na czas określony, które uwzględnia zmianę ich wieku emerytalnego, o której mowa w art. 77 regulaminu pracowniczego.

2. Pracownicy, o których mowa w art. 2, 3a i 3b warunków zatrudnienia innych pracowników, którzy mają umowę w dniu 1 stycznia 2014 r. i którzy są mianowani urzędnikami po tej dacie, są uprawnieni, z chwilą przejścia na emeryturę, do dostosowania aktuarialnego swoich praw emerytalnych, które nabyli jako pracownicy tymczasowi lub kontraktowi, uwzględniającego zmianę ich wieku emerytalnego, o którym mowa w art. 77 regulaminu pracowniczego, w przypadku gdy w dniu 1 maja 2014 r. mają przynajmniej 35 lat.”;

k) dodaje się sekcję w brzmieniu:

„Sekcja 5

Artykuł 30

1. W drodze odstępstwa od załącznika I sekcja A pkt 2 poniższa tabela określająca kategorie stanowisk w grupie funkcyjnej AD ma zastosowanie do urzędników pełniących służbę w dniu 31 grudnia 2013 r.:

Dyrektor Generalny	AD 15 – AD 16
Dyrektor	AD 14 – AD 15

Kierownik wydziału lub stanowisko równoważne	AD 9 – AD 14
Radca lub stanowisko równoważne	AD 13 – AD 14
Starszy administrator w okresie przejściowym	AD 14
Administrator w okresie przejściowym	AD 13
Administrator	AD 5 – AD 12

2. Ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2014 r. organ powołujący klasyfikuje urzędników pełniących służbę w dniu 31 grudnia 2013 r. w grupie funkcyjnej AD według następujących kategorii stanowisk:

- urzędnicy, którzy w dniu 31 grudnia 2013 r. byli w grupie zaszeregowania AD 14 i nie pełnili funkcji dyrektora lub funkcji równoważnej, kierownika wydziału lub funkcji równoważnej ani radcy lub funkcji równoważnej, zostają przypisani do kategorii stanowiska „starszy administrator w okresie przejściowym”;
- urzędnicy, którzy w dniu 31 grudnia 2013 r. byli w grupie zaszeregowania AD 13 i nie pełnili funkcji kierownika wydziału lub funkcji równoważnej ani radcy lub funkcji równoważnej, zostają przypisani do kategorii stanowiska „administrator w okresie przejściowym”;
- urzędnicy, którzy w dniu 31 grudnia 2013 r. byli w grupach zaszeregowania od AD 9 do AD 14 i pełnili funkcję kierownika wydziału lub funkcję równoważną, zostają przypisani do kategorii stanowiska „kierownik wydziału lub stanowisko równoważne”;
- urzędnicy, którzy w dniu 31 grudnia 2013 r. byli w grupie zaszeregowania AD 13 lub AD 14 i pełnili funkcję radcy lub funkcję równoważną, zostają przypisani do kategorii stanowiska „radca lub stanowisko równoważne”;
- urzędnicy, którzy w dniu 31 grudnia 2013 r. byli w grupach zaszeregowania od AD 5 do AD 12 i nie pełnili funkcji kierownika wydziału lub funkcji równoważnej, zostają przypisani do kategorii stanowiska „administrator”.

3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 2 urzędnicy w grupach zaszeregowania od AD 9 do AD 14 pełniący szczególnie obowiązkowe mogą zostać przypisani przez organ powołujący przed dniem 31 grudnia 2015 r. do kategorii stanowiska „kierownik wydziału lub stanowisko równoważne” lub „radca lub stanowisko równoważne”. Każdy organ powołujący określa przepisy w celu wprowadzenia w życie niniejszego artykułu. Całkowita liczba urzędników korzystających z niniejszego przepisu nie może jednak przewyższać 5 % urzędników w grupie funkcyjnej AD na dzień 31 grudnia 2013 r.

4. Przypisanie do danej kategorii stanowiska obowiązuje do czasu przypisania urzędnika do nowej funkcji odpowiadającej innej kategorii stanowiska.

5. Pod warunkiem spełnienia warunków określonych w art. 44 akapit pierwszy urzędnicy w grupie zaszerogowania AD 12 stopień 5 zajmujący stanowisko administratora otrzymują od dnia 1 stycznia 2016 r. zwiększenie wynagrodzenia podstawowego równoważne różnicy między wynagrodzeniem odpowiadającym grupie zaszerogowania AD 12 stopień 4 a grupie zaszerogowania AD 12 stopień 3.

6. Pod warunkiem spełnienia warunków określonych w art. 44 akapit pierwszy urzędnicy w grupie zaszerogowania AD 12 stopień 5 zajmujący stanowisko administratora i korzystający ze środka, o którym mowa w ust. 5, otrzymują po dwóch latach dodatkowe zwiększenie wynagrodzenia podstawowego równoważne różnicy między wynagrodzeniem odpowiadającym grupie zaszerogowania AD 12 stopień 5 a grupie zaszerogowania AD 12 stopień 4.

7. Na zasadzie odstępstwa od ust. 5, do urzędników w grupie zaszerogowania AD 12 zajmujących stanowisko administratora, którzy zostali zatrudnieni przed dniem 1 maja 2004 r. i którzy nie awansowali między dniem 1 maja 2004 r. a dniem 31 grudnia 2013 r., zastosowanie mają następujące przepisy:

a) pod warunkiem spełnienia warunków określonych w art. 44 akapit pierwszy urzędnicy w stopniu 8 otrzymują od dnia 1 stycznia 2016 r. zwiększenie wynagrodzenia podstawowego równoważne różnicy między wynagrodzeniem odpowiadającym grupie zaszerogowania AD 12 stopień 4 a grupie zaszerogowania AD 12 stopień 3;

b) pod warunkiem korzystania ze środka, o którym mowa w lit. a), urzędnicy w stopniu 8 otrzymują po dwóch latach dodatkowe zwiększenie wynagrodzenia podstawowego równoważne różnicy między wynagrodzeniem odpowiadającym grupie zaszerogowania AD 12 stopień 5 a grupie zaszerogowania AD 12 stopień 4.

8. Pod warunkiem spełnienia warunków określonych w art. 44 akapit pierwszy urzędnicy w grupie zaszerogowania AD 13 stopień 5 zajmujący stanowisko administratora w okresie przejściowym otrzymują od dnia 1 stycznia 2016 r. zwiększenie wynagrodzenia podstawowego równoważne różnicy między wynagrodzeniem odpowiadającym grupie zaszerogowania AD 13 stopień 4 a grupie zaszerogowania AD 13 stopień 3.

9. Pod warunkiem spełnienia warunków określonych w art. 44 akapit pierwszy urzędnicy w grupie zaszerogowania AD 13 stopień 5 zajmujący stanowisko administratora w okresie przejściowym i korzystający ze środka, o którym mowa w ust. 8, otrzymują po dwóch latach dodatkowe zwiększenie wynagrodzenia podstawowego równoważne różnicy między wynagrodzeniem odpowiadającym grupie zaszerogowania AD 13 stopień 5 a grupie zaszerogowania AD 13 stopień 4.

10. Urzędnicy otrzymujący zwiększenie wynagrodzenia podstawowego przewidzianego w ust. 5-9, mianowani następnie na stanowisko kierownika wydziału lub stanowisko równoważne lub na stanowisko radcy lub stanowisko równoważne w tej samej grupie zaszerogowania zachowują to zwiększenie wynagrodzenia podstawowego.

11. Na zasadzie odstępstwa od art. 46 zdanie pierwsze urzędnicy przeniesieni do kolejnej wyższej grupy zaszerogowania i korzystający ze zwiększenia wynagrodzenia podstawowego przewidzianego w ust. 5, 6, 8 i 9, są umieszczani w drugim stopniu tej grupy zaszerogowania. Tracą oni możliwość uzyskania zwiększenia wynagrodzenia podstawowego przewidzianego w ust. 5, 6, 8 i 9.

12. Zwiększenie wynagrodzenia podstawowego, o którym mowa w ust. 7, nie jest wypłacane po awansie i nie jest uwzględniane w podstawie wykorzystywanej do ustalenia zwiększenia miesięcznego wynagrodzenia podstawowego, o którym mowa w art. 7 ust. 5 niniejszego załącznika.

Artykuł 31

1. Na zasadzie odstępstwa od załącznika I sekcja A pkt 2 poniższa tabela określająca kategorie stanowisk w grupie funkcyjnej AST ma zastosowanie do urzędników pełniących służbę w dniu 31 grudnia 2013 r.:

Starszy asystent w okresie przejściowym	AST 10 – AST 11
Asystent w okresie przejściowym	AST 1 – AST 9
Asystent administracyjny w okresie przejściowym	AST 1 – AST 7
Pracownik pomocniczy w okresie przejściowym	AST 1 – AST 5

2. Ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2014 r. organ powołujący klasyfikuje urzędników pełniących służbę w dniu 31 grudnia 2013 r. w grupie funkcyjnej AST według następujących kategorii stanowisk:

a) urzędników, którzy w dniu 31 grudnia 2013 r. byli w grupie zaszerogowania AST 10 lub AST 11, przypisuje się do kategorii stanowiska „starszy asystent w okresie przejściowym”;

b) urzędników, którzy nie są objęci lit. a) i którzy przed dniem 1 maja 2004 r. byli zaszerogowani w dawnej kategorii B lub przed dniem 1 maja 2004 r. byli zaszerogowani w dawnej kategorii C bądź D i zostali przeniesieni do grupy funkcyjnej AST bez ograniczeń, jak również urzędników AST zatrudnionych po dniu 1 maja 2004 r. przypisuje się do kategorii stanowiska „asystent w okresie przejściowym”;

c) urzędników, którzy nie są objęci lit. a) i b) i którzy przed dniem 1 maja 2004 r. byli zaszerogowani w dawnej kategorii C, przypisuje się do kategorii stanowiska „asystent administracyjny w okresie przejściowym”;

d) urzędników, którzy nie są objęci lit. a) i b) i którzy przed dniem 1 maja 2004 r. byli zaszerogowani w dawnej kategorii D, przypisuje się do kategorii stanowiska „pracownik pomocniczy w okresie przejściowym”.

3. Przepisanie do danej kategorii stanowiska obowiązuje do czasu przypisania urzędnika do nowej funkcji odpowiadającej innej kategorii stanowiska. Asystenci administracyjni w okresie przejściowym i pracownicy pomocniczy w okresie przejściowym mogą zostać przypisani do kategorii stanowiska asystent określonej w załączniku I sekcja A tylko zgodnie z procedurą określoną w art. 4 i art. 29 ust. 1 regulaminu pracowniczego. Awans dopuszczalny jest jedynie w ramach ścieżek kariery odpowiednich dla każdej kategorii stanowiska określonej w ust. 1.

4. Na zasadzie odstępstwa od art. 6 ust. 1 regulaminu pracowniczego oraz sekcji B załącznika I liczba wolnych stanowisk w następnej wyższej grupie zaszerogowania obliczana jest na potrzeby awansu odrębnie dla pracowników pomocniczych w okresie przejściowym. Następujące mnożniki odniesienia znajdują zastosowanie:

	Grupa zaszerogowania	Stopa procentowa
Pracownicy pomocniczy w okresie przejściowym	5	—
	4	10 %
	3	22 %
	2	22 %
	1	—

W odniesieniu do pracowników pomocniczych w okresie przejściowym dla celów awansu (art. 45 ust. 1 regulaminu pracowniczego) uwzględnia się porównywalne zasługi urzędników mających prawo do ubiegania się o awans z tej samej grupy zaszerogowania i klasyfikacji.

5. Asystentom administracyjnym w okresie przejściowym oraz pracownikom pomocniczym w okresie przejściowym, którzy przed dniem 1 maja 2004 r. byli zaszerogowani w dawnej kategorii C lub D, przysługuje nadal, zgodnie z załącznikiem VI, urlop wyrównawczy albo wynagrodzenia w przypadku gdy wymagania służby nie zezwalają na urlop wyrównawczy w ciągu dwóch miesięcy następujących po miesiącu, w którym godziny nadliczbowe zostały przepracowane.

6. Urzędnicy, którzy na podstawie art. 55a ust. 2 lit. g) regulaminu pracowniczego oraz art. 4 załącznika IVa do regulaminu pracowniczego otrzymali zezwolenie na pracę w niepełnym wymiarze czasu w okresie rozpoczynającym się przed dniem 1 stycznia 2014 r. i wykraczającym poza ten dzień, będą mogli nadal pracować w niepełnym wymiarze czasu, na tych samych warunkach, w okresie całkowitym nieprzekraczającym pięciu lat.

7. W przypadku urzędników, których wiek emerytalny zgodnie z art. 22 niniejszego załącznika wynosi mniej niż 65 lat, trzyletni okres, o którym mowa w art. 55a ust. 2 lit. g) regulaminu pracowniczego, może wykraczać poza ich wiek emerytalny, ale nie poza 65 lat.

Artykuł 32

Na zasadzie odstępstwa od art. 1 akapit czwarty zdanie pierwsze załącznika II do regulaminu pracowniczego reprezentacja grupy funkcyjnej AST/SC w Komitecie Pracowniczym nie musi być zapewniona do kolejnych wyborów nowego Komitetu Pracowniczego, w którym pracownicy AST/SC mogą być reprezentowani.

Artykuł 33

Na zasadzie odstępstwa od art. 40 ust. 2 regulaminu pracowniczego, jeżeli w dniu 31 grudnia 2013 r. urzędnik był ponad 10 lat na urlopie z przyczyn osobistych w trakcie całej kariery zawodowej, łączna długość urlopu z przyczyn osobistych nie może przekroczyć 15 lat w trakcie jego całej kariery zawodowej.”.

Artykuł 2

W warunkach zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 1 uchyla się tiret drugie;
- 2) w art. 2 dodaje się literę w brzmieniu:

„f) personel zatrudniony na stanowisku, które znajduje się na liście stanowisk dodanej do sekcji budżetu odnoszącej się do agencji, o której mowa w art. 1a ust. 2 regulaminu pracowniczego, i które władze budżetowe zaklasyfikowały jako stanowisko tymczasowe, z wyjątkiem dyrektorów agencji i zastępców dyrektorów agencji, o których mowa w akcie Unii ustanawiającym agencję, oraz urzędników oddelegowanych do agencji w interesie służby.”;

- 3) uchyla się art. 3;
- 4) w art. 3b lit b) pkt (i) otrzymuje brzmienie:

„i) urzędników i pracowników tymczasowych w grupie funkcyjnej AST/SC i AST;”;

- 5) w art. 8 akapit pierwszy słowa „art. 2 lit. a)” zastępuje się słowami „art. 2 lit. a) lub art. 2 lit. f)”;
- 6) uchyla się art. 10 ust. 4;
- 7) w art. 11 wprowadza się następujące zmiany:

- a) w akapicie pierwszym zdanie pierwsze wyrażenie „art. 11-26” zastępuje się wyrażeniem „art. 11-26a”;
- b) w akapicie trzecim słowa „akapit drugi” zastępuje się słowami „akapit trzeci”;

8) w art. 12 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Zatrudnienie personelu tymczasowego ma na celu zagwarantowanie instytucji usług osób o najwyższych umiejętnościach, wydajności i uczciwości, rekrutowanych spośród obywateli państw członkowskich Unii z uwzględnieniem jak najszerszego zakresu geograficznego.

Personel tymczasowy wybiera się bez względu na rasę, poglądy polityczne, przekonania światopoglądowe czy religijne, płeć lub orientację seksualną i bez odniesienia do stanu cywilnego lub sytuacji rodzinnej.

Żadne stanowiska nie mogą być rezerwowane dla obywateli któregośkolwiek państwa członkowskiego. Zasada równości obywateli Unii pozwala jednakże każdej instytucji przyjmować odpowiednie środki korygujące w wyniku zaobserwowania długotrwałej i znaczącej nierównowagi w odniesieniu do obywatelstwa pracowników tymczasowych, która w oparciu o obiektywne kryteria nie jest uzasadniona. Te odpowiednie środki muszą być uzasadnione i nie mogą w żadnym przypadku prowadzić do przyjęcia innych kryteriów rekrutacji niż kryteria oparte na kompetencjach. Przed przyjęciem odpowiednich środków organ, o którym mowa w art. 6 akapit pierwszy, przyjmuje przepisy ogólne dotyczące wykonywania niniejszego akapitu zgodnie z art. 110 regulaminu pracowniczego.

Po upływie trzyletniego okresu rozpoczynającego się w dniu 1 stycznia 2014 r. Komisja przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z wykonania przepisów poprzedniego akapitu.

W celu ułatwienia zatrudniania pracowników reprezentujących jak najszerszy zasięg geograficzny instytucje powinny dokładać starań, aby oferować dzieciom pracowników kształcenie wielojęzyczne i wielokulturowe.”;

b) w ust. 5 wyrażenie „Każdą instytucją” zastępuje się słowami „Organ, o którym mowa w art. 6 akapit pierwszy.”;

9) art. 14 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 14

1. Członek personelu tymczasowego odbywa dziewięciomiesięczny okres próbny.

W przypadku gdy w okresie próbnym członek personelu tymczasowego nieprzerwanie przez okres przynajmniej jednego miesiąca nie może wykonywać obowiązków z powodu choroby, urlopu macierzyńskiego w rozumieniu art. 58 regulaminu pracowniczego lub z powodu wypadku, organ, o którym mowa w art. 6 akapit pierwszy, może odpowiednio przedłużyć jego okres próbny. Całkowity czas trwania okresu próbnego nie może w żadnym wypadku przekroczyć 15 miesięcy.

2. Sprawozdanie dotyczące pracownika tymczasowego można sporządzić w dowolnym czasie przed upływem okresu próbnego, w przypadku gdy jego praca w oczywisty sposób nie spełnia wymagań.

Sprawozdanie to jest przekazywane osobie zainteresowanej, która ma prawo przedłożyć swoje uwagi na piśmie w terminie ośmiu dni roboczych. Bezpośredni przełożony pracownika tymczasowego odbywającego okres próbny niezwłocznie przekazuje sprawozdanie wraz z uwagami organowi powołującemu, o którym mowa w art. 6 akapit pierwszy. Na podstawie tego sprawozdania organ, o którym mowa w art. 6 akapit pierwszy, może podjąć decyzję o zwolnieniu pracownika tymczasowego przed zakończeniem okresu próbnego, z zachowaniem jednomiesięcznego okresu wypowiedzenia, lub o przeniesieniu go do innego wydziału na pozostały czas okresu próbnego.

3. Najpóźniej na miesiąc przed końcem okresu próbnego sporządzane jest sprawozdanie dotyczące przydatności pracownika tymczasowego do wykonywania obowiązków związanych z powierzonym mu stanowiskiem, a także jego wydajności i postawy w ramach służby. Sprawozdanie to jest przekazywane pracownikowi tymczasowemu, który ma prawo przedstawić na piśmie swoje uwagi w terminie ośmiu dni roboczych.

W przypadku gdy sprawozdanie zaleca zwolnienie lub, w wyjątkowej sytuacji, przedłużenie okresu próbnego zgodnie z ust. 1, bezpośredni przełożony pracownika tymczasowego niezwłocznie przekazuje je wraz z uwagami organowi, o którym mowa w art. 6 akapit pierwszy.

Członek personelu tymczasowego, którego praca lub postawa okazały się niewystarczające do jego powołania na dane stanowisko, zostaje zwolniony.

Ostateczną decyzję podejmuje się w oparciu o sprawozdanie, o którym mowa w niniejszym ustępie, oraz informacje dostępne organowi, o którym mowa w art. 6 akapit pierwszy, dotyczące postawy członka personelu tymczasowego w odniesieniu do przepisów tytułu II regulaminu pracowniczego.

4. Zwolniony członek personelu tymczasowego uprawniony jest do rekompensaty równej jednej trzeciej wynagrodzenia podstawowego za każdy przepracowany miesiąc okresu próbnego.”;

10) w art. 15 ust. 1 akapit pierwszy dodaje się zdanie w brzmieniu:

„Członkowie personelu tymczasowego, zaszeregowani zgodnie z kryteriami zaszeregowania przyjętymi przez organ, o którym mowa w art. 6 akapit pierwszy, w przypadku zatrudnienia ich jako członków personelu tymczasowego w tej samej grupie zaszeregowania bezpośrednio po wcześniejszym okresie zatrudnienia tymczasowego, zachowują stopień uzyskany w ramach tego zatrudnienia tymczasowego.”;

11) art. 16 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 16

Art. 42a, 42b i art. 55–61 regulaminu pracowniczego dotyczące urlopu, czasu pracy, pracy w godzinach nadliczbowych, pracy zmianowej, gotowości do pracy w miejscu pracy lub w domu oraz dni wolnych od pracy stosuje się na zasadzie analogii. Urlop okolicznościowy, wychowawczy i ze względów rodzinnych nie może wykraczać poza okres obowiązywania umowy. Ponadto art. 41, 42, 45 i 46 regulaminu pracowniczego mają zastosowanie na zasadzie analogii do pracowników tymczasowych, o których mowa w art. 29 załącznika XIII do regulaminu pracowniczego, niezależnie od daty ich zatrudnienia.

Płatne zwolnienie chorobowe przewidziane w art. 59 regulaminu pracowniczego nie może jednak przekraczać trzech miesięcy lub czasu przepracowanego przez członka personelu tymczasowego, jeżeli czas ten jest dłuższy. Zwolnienie to nie może wykraczać poza okres obowiązywania umowy.

Po upływie tych terminów, pracownika, którego umowa nie ulega rozwiązaniu, mimo że nie jest on w stanie ponownie podjąć swoich obowiązków, przenosi się na urlop bezpłatny.

Jeżeli jednak pracownik zachoruje na chorobę zawodową lub ulegnie wypadkowi w ramach wykonywania swych obowiązków, otrzymuje on pełne wynagrodzenie przez okres niezdolności do pracy do czasu przyznania renty inwalidzkiej na mocy art. 33.”;

12) art. 17 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 17

W wyjątkowych okolicznościach członek personelu tymczasowego może na własną prośbę otrzymać urlop bezpłatny z ważnych przyczyn osobistych. Podczas bezpłatnego urlopu z przyczyn osobistych nadal ma zastosowanie art. 12b regulaminu pracowniczego.

Zezwolenia zgodnie z art. 12b nie udziela się członkowi personelu tymczasowego, jeżeli zamierza on rozpocząć działalność zawodową, bez względu na to czy ma ona charakter zarobkowy czy niezarobkowy, która będzie obejmowała działalność lobbingową lub reprezentacyjną wobec jego instytucji i która może prowadzić do zaistnienia lub możliwości zaistnienia konfliktu z uzasadnionymi interesami instytucji.

Organ, o którym mowa w art. 6 akapit pierwszy, określa długość takiego urlopu, który nie może przekroczyć jednej czwartej okresu dotychczas przepracowanego przez pracownika lub:

— trzech miesięcy, jeżeli staż pracy pracownika wynosi mniej niż cztery lata,

— 12 miesięcy we wszystkich innych przypadkach.

Długość urlopu przyznanego zgodnie z akapitem pierwszym nie liczy się do celów art. 44 akapit pierwszy regulaminu pracowniczego.

Zawiesza się członkostwo w systemie zabezpieczenia społecznego przewidzianym w art. 28 członkowi personelu tymczasowego, który przebywa na urlopie bezpłatnym.

Członek personelu tymczasowego, który nie jest zatrudniony w celach zarobkowych, może jednak wystąpić – nie później niż w terminie miesiąca następującego po miesiącu, w którym rozpoczął się urlop bezpłatny – o dalsze objęcie systemem zabezpieczenia od rodzajów ryzyka, o których mowa w art. 28, pod warunkiem że przez czas trwania urlopu ponosi on połowę kosztów składek określonych w tym artykule; składki oblicza się w oparciu o wysokość jego ostatniego wynagrodzenia podstawowego.

Ponadto członek personelu tymczasowego, do którego zastosowanie ma art. 2 lit. c) lub d) i który udowodni, że nie może nabywać uprawnień do świadczeń emerytalnych w ramach żadnego innego systemu emerytalnego, może wnieść o kontynuację nabywania uprawnień do świadczeń emerytalnych w czasie bezpłatnego urlopu, pod warunkiem że ponosi koszty związane z udziałem własnym równym trzykrotnej składce ustanowionej w art. 41; składki te oblicza się w odniesieniu do wynagrodzenia podstawowego właściwego dla jego grupy zaszerogowania i stopnia.

Kobiety, których urlop macierzyński zaczyna się przed wygaśnięciem ich umowy, mają prawo do płatnego urlopu macierzyńskiego.”;

13) w art. 20 wprowadza się następujące zmiany:

- a) w ust. 1 słowo „dostosowanie” zastępuje się słowem „aktualizację”;
- b) w ust. 3 słowa „o specjalnej opłacie” zastępuje się słowami „o składce solidarnościowej”;
- c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Art. 44 regulaminu pracowniczego stosuje się na zasadzie analogii do personelu tymczasowego.”;

14) w art. 28a wprowadza się następujące zmiany:

- a) w ust. 3 ostatnie zdanie słowo „określa” zastępuje się słowem „aktualizuje”;
- b) w ust. 10 słowo „instytucjami Unii” zastępuje się słowami „organami instytucji, o których mowa w art. 6 akapit pierwszy”;

c) ust. 11 otrzymuje brzmienie:

„Komisja przedkłada co dwa lata sprawozdanie z sytuacji finansowej systemu ubezpieczenia od bezrobocia. Niezależnie od tego sprawozdania, jeżeli jest to konieczne dla finansowej równowagi systemu, Komisja może w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 111 i 112 regulaminu pracowniczego dostosować składki przewidziane w ust. 7 niniejszego artykułu.”;

15) w art. 33 ust. 1 akapit drugi słowa „65 roku życia” zastępuje się słowami „66 lat”;

16) art. 34 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 34

Osobom wywodzącym swoje prawa od zmarłego pracownika, jak określono w rozdziale 4 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego, przysługuje renta rodzinna przewidziana w art. 35–38.

W przypadku śmierci byłego pracownika, który otrzymywał rentę inwalidzką, lub byłego pracownika w rozumieniu art. 2 lit. a), c), d), e) lub f), który otrzymywał emeryturę lub który opuścił służbę przed osiągnięciem wieku emerytalnego i wystąpił z wnioskiem o odroczenie wypłaty emerytury do pierwszego dnia miesiąca kalendarzowego następującego po miesiącu, w którym osiągnął wiek emerytalny, osoby wywodzące swe prawa od zmarłego pracownika, jak określono w rozdziale 4 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego, mają prawo do renty rodzinnej zgodnie z tym załącznikiem.

W przypadku gdy przez okres dłuższy niż rok nieznanne jest miejsce pobytu członka personelu tymczasowego lub byłego członka personelu tymczasowego pobierającego rentę inwalidzką lub emeryturę, lub byłego członka personelu tymczasowego, który opuścił służbę przed osiągnięciem wieku emerytalnego i zwrócił się z wnioskiem o wstrzymanie wypłaty emerytury do pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym osiągnąłby wiek emerytalny, przepisy rozdziałów 5 i 6 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego odnoszące się do tymczasowych świadczeń stosuje się na zasadzie analogii do małżonka i osób uznanych za pozostające na jego utrzymaniu.”;

17) w art. 36 akapit pierwszy zdanie trzecie słowa „art. 2 lit. a), c) lub d)” zastępuje się słowami „art. 2 lit. a), c), d), e) lub f)”;

18) w art. 37 akapit czwarty słowa „ukończeniem 63 lat” zastępuje się słowami „osiągnięciem wieku emerytalnego”, a słowa „art. 2 lit. a), c) lub d)” zastępuje się słowami „art. 2 lit. a), c), d), e) lub f)”;

19) art. 39 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Kończąc służbę, pracownik w rozumieniu art. 2 ma prawo do emerytury, przeniesienia ekwiwalentu aktuarialnego lub odprawy zgodnie z rozdziałem 3 tytułu V regulaminu pracowniczego i załącznikiem VIII do regulaminu

pracowniczego. W przypadku gdy pracownikowi przysługuje emerytura, jego prawa emerytalne zmniejsza się proporcjonalnie do kwot wypłacanych zgodnie z art. 42.”;

20) art. 42 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Zgodnie z warunkami, które mają być określone przez organ, o którym mowa w art. 6 akapit pierwszy, pracownik może zwrócić się do tego organu o dokonanie wszelkich płatności, które zobowiązany jest wnieść w celu uzyskania lub utrzymania uprawnień emerytalnych w państwie pochodzenia.”;

21) art. 47 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 47

Poza przypadkiem ustania zatrudnienia z powodu śmierci zatrudnienie członka personelu tymczasowego ustaje:

a) z końcem miesiąca, w którym pracownik kończy 66 lat, lub, w stosownych przypadkach, w dniu określonym zgodnie z art. 52 akapit drugi i trzeci regulaminu pracowniczego; lub

b) w przypadku gdy umowa została zawarta na czas określony:

(i) w dniu przewidzianym w umowie,

(ii) z upływem okresu wypowiedzenia przewidzianego w umowie, z zastrzeżeniem możliwości wcześniejszego rozwiązania umowy zarówno przez pracownika, jak i instytucję. Okres wypowiedzenia trwa nie krócej niż miesiąc za każdy przepracowany rok, nie mniej niż miesiąc i nie więcej niż trzy miesiące. W przypadku członków personelu tymczasowego, których umowy zostały przedłużone, okres wypowiedzenia nie może trwać dłużej niż sześć miesięcy. Okres wypowiedzenia nie może się jednak rozpocząć w okresie ciąży potwierdzonej zaświadczeniem lekarskim, urlopu macierzyńskiego lub chorobowego, pod warunkiem że urlop chorobowy nie trwa dłużej niż trzy miesiące. Ponadto okres wypowiedzenia w okresie ciąży potwierdzonej zaświadczeniem lekarskim, urlopu macierzyńskiego lub chorobowego ulega zawieszeniu w granicach czasowych określonych powyżej. Jeżeli umowę rozwiązuje instytucja, pracownikowi przysługuje odszkodowanie w wysokości 1/3 jego wynagrodzenia podstawowego za okres pomiędzy datą zakończenia pracy a datą wygaśnięcia umowy,

(iii) jeżeli pracownik przestał spełniać warunki przewidziane w art. 12 ust. 2 lit. a), z zastrzeżeniem możliwości zastosowania wyjątku przewidzianego w tym artykule. Jeżeli nie zostanie wyrażona zgoda na zastosowanie wyjątku, zastosowanie ma okres wypowiedzenia, o którym mowa w ppkt (ii); lub

c) w przypadku gdy umowa zawarta jest na czas nieokreślony:

(i) z upływem okresu wypowiedzenia przewidzianego w umowie; okres wypowiedzenia trwa nie krócej niż miesiąc za każdy przepracowany rok służby, nie mniej niż trzy miesiące i nie więcej niż 10 miesięcy. Okres wypowiedzenia nie może się jednak rozpocząć w okresie ciąży potwierdzonej zaświadczeniem lekarskim, urlopu macierzyńskiego lub chorobowego, pod warunkiem że urlop chorobowy nie trwa dłużej niż trzy miesiące. Ponadto okres wypowiedzenia w okresie ciąży potwierdzonej zaświadczeniem lekarskim, urlopu macierzyńskiego lub chorobowego ulega zawieszeniu w granicach czasowych określonych powyżej, lub

(ii) jeżeli pracownik przestał spełniać warunki przewidziane w art. 12 ust. 2 lit. a), z zastrzeżeniem możliwości zastosowania wyjątku przewidzianego w tym artykule. Jeżeli nie zostanie wyrażona zgoda na zastosowanie wyjątku, zastosowanie ma okres wypowiedzenia, o którym mowa w ppkt (i).”;

22) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 48a

W danej kadencji parlamentarnej art. 50 regulaminu pracowniczego można zastosować na zasadzie analogii do maksymalnie pięciu pracowników tymczasowych wyższego szczebla zatrudnionych w grupach politycznych w Parlamencie Europejskim i posiadających grupę zaszerogowania AD 15 lub AD 16, o ile osiągnęli oni wiek 55 lat i pełnią służbę w instytucjach od 20 lat i mają co najmniej 2,5 roku stażu pracy w swojej ostatniej grupie zaszerogowania.”;

23) uchyła się art. 50c ust. 2;

24) do tytułu II dodaje się rozdział w brzmieniu:

„ROZDZIAŁ 11

PRZEPISY SZCZEGÓLNE DOTYCZĄCE PERSONELU TYMCZASOWEGO, O KTÓRYCH MOWA W ART. 2 LIT. F)

Artykuł 51

Art. 37, z wyjątkiem ust. 1 lit. b), oraz art. 38 regulaminu pracowniczego stosuje się na zasadzie analogii do personelu tymczasowego, o których mowa w art. 2 lit. f).

Artykuł 52

Na zasadzie odstępstwa od art. 17 akapit trzeci personelowi tymczasowemu, o którym mowa w art. 2 lit. f), zatrudnionemu na podstawie umowy na czas nieokreślony, przysługuje, niezależnie od stażu pracy, urlop bezpłatny na okres nieprzekraczający jednego roku.

Całkowita długość urlopu nie może przekraczać dwunastu lat w trakcie całego zatrudnienia członka personelu.

Na stanowisko zajmowane przez członka personelu tymczasowego może zostać zatrudniona inna osoba.

Po zakończeniu urlopu członkowi personelu tymczasowego przydzielane jest pierwsze wolne stanowisko w jego grupie funkcyjnej odpowiadające jego grupie zaszerogowania, pod warunkiem że spełnia on wymagania związane z objęciem tego stanowiska. W przypadku nieprzyjęcia zaproponowanego stanowiska utrzymuje on prawo do przeniesienia na kolejne wolne stanowisko w jego grupie funkcyjnej odpowiadające jego grupie zaszerogowania, z zastrzeżeniem tych samych przepisów. W przypadku nieprzyjęcia stanowiska po raz drugi umowa o pracę może zostać rozwiązana bez zachowania okresu wypowiedzenia przez instytucję. Do momentu objęcia nowego stanowiska lub oddelegowania pozostaje on na urlopie z przyczyn osobistych bez prawa do wynagrodzenia.

Artykuł 53

Personel tymczasowy, o którym mowa w art. 2 lit. f), zatrudniany jest na podstawie procedury wyboru zorganizowanej przez jedną lub większą liczbę agencji. Europejski Urząd Doboru Kadr zapewnia na wniosek jednej lub większej liczby agencji pomoc, w szczególności poprzez określenie treści testów i organizację procedur selekcyjnych. Europejski Urząd Doboru Kadr zapewnia przejrzystość procedur selekcyjnych.

W przypadku zewnętrznej procedury selekcyjnej personel tymczasowy, o którym mowa w art. 2 lit. f), zatrudnia się tylko w grupie zaszerogowania SC 1 do SC 2, AST 1 do AST 4 lub AD 5 do AD 8. W miarę potrzeb i w należytym uzasadnionych przypadkach agencja może jednak zezwolić na zatrudnienie w grupie zaszerogowania AD 9, AD 10, AD 11 lub, w przypadkach wyjątkowych, w grupie zaszerogowania AD 12, dla stanowisk o odpowiednim zakresie obowiązków i w granicach zatwierdzonego wykazu stanowisk. Całkowita liczba personelu zatrudnionego w grupie zaszerogowania AD 9 do AD 12 w agencji nie może przekroczyć 20 % całkowitej liczby personelu tymczasowego zatrudnionego w grupie funkcyjnej AD, obliczanej w okresie pięcioletnim.

Artykuł 54

W przypadku personelu tymczasowego, o którym mowa w art. 2 lit. f), awans do kolejnej wyższej grupy zaszerogowania odbywa się wyłącznie w drodze wyboru spośród członków personelu, których staż pracy w danej grupie zaszerogowania wynosi minimum dwa lata, po rozważeniu porównywalnych osiągnięć członków personelu tymczasowego oraz sprawozdań ich dotyczących. Art. 45 ust. 1 zdanie ostatnie i art. 45 ust. 2 regulaminu pracowniczego stosuje się na zasadzie analogii. Mnożniki odniesienia równorzędności średniego okresu służby, określone w przypadku urzędników w sekcji B załącznika I do regulaminu pracowniczego, nie mogą zostać przekroczone.

Zgodnie z art. 110 regulaminu pracowniczego każda agencja przyjmuje ogólne przepisy wykonawcze w celu wykonania niniejszego artykułu.

Artykuł 55

W przypadku gdy członek personelu tymczasowego, o którym mowa w art. 2 lit. f), zmienia stanowisko w ramach swojej grupy funkcyjnej w następstwie publikacji ogłoszenia o wewnętrznym naborze, nie może on zostać zaszeregowany w grupie niższej niż grupa, w której był zaszeregowany na poprzednim stanowisku, pod warunkiem że grupa ta ujęta jest w ogłoszeniu o wolnym stanowisku.

Te same przepisy stosuje się na zasadzie analogii w przypadku gdy członek personelu tymczasowego zawrze nową umowę z agencją bezpośrednio po wygaśnięciu jego poprzedniej umowy dotyczącej zatrudnienia na stanowisku tymczasowym z inną agencją.

Artykuł 56

Zgodnie z art. 110 ust. 2 regulaminu pracowniczego każda agencja przyjmuje ogólne przepisy regulujące procedury zatrudniania personelu tymczasowego, o którym mowa w art. 2 lit. f), oraz przydziału obowiązków dla tego personelu.”;

25) uchyla się tytuł III;

26) w art. 79 ust. 2 słowa „Każda instytucja” zastępuje się słowami „Organ, o którym mowa w art. 6 akapit pierwszy,”;

27) w art. 80 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W oparciu o powyższą tabelę organ instytucji, agencji lub jednostki, o którym mowa w art. 3a, może, po konsultacji z Komitetem ds. Regulaminu Pracowniczego, określić szczegółowo uprawnienia związane z każdym rodzajem obowiązków.”;

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Art. 1d i 1e regulaminu pracowniczego stosuje się na zasadzie analogii.”;

28) w art. 82 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 6 słowa „Każda instytucja” zastępuje się słowami „Organ, o którym mowa w art. 6 akapit pierwszy,”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„7. Personel kontraktowy należący do grup funkcyjnych II, III i IV może być upoważniony do udziału w konkursach wewnętrznych tylko po ukończeniu trzech lat służby w instytucji. Personel kontraktowy należący do grupy funkcyjnej II może mieć dostęp jedynie do konkursów na grupy zaszeregowania SC 1 do SC 2, personel należący do grupy funkcyjnej III – na grupy zaszeregowania AST 1 do AST 2, a personel należący do grupy funkcyjnej IV – na grupy zaszeregowania AST 1 do AST 4 lub AD 5 do AD 6. Ogólna liczba kandydatów będących członkami personelu

kontraktowego powołanych na wolne stanowiska w którejkolwiek z tych grup zaszeregowania nie może nigdy przekroczyć 5 % ogólnej liczby osób powołanych do tych grup funkcyjnych rocznie zgodnie z art. 30 akapit drugi regulaminu pracowniczego.”;

29) art. 84 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 84

1. Członek personelu kontraktowego, którego umowa jest zawarta na okres co najmniej jednego roku, odbywa okres próbny przez pierwszych sześć miesięcy okresu zatrudnienia, jeżeli należy do grupy funkcyjnej I, i przez pierwszych dziewięć miesięcy, jeżeli należy do jakiegokolwiek innej grupy funkcyjnej.

W przypadku gdy w okresie próbnym członek personelu kontraktowego nie może, nieprzerwanie przez okres co najmniej jednego miesiąca, wykonywać obowiązków z powodu choroby, urlopu macierzyńskiego na mocy art. 58 regulaminu pracowniczego lub wypadku, organ, o którym mowa w art. 6 akapit pierwszy, może odpowiednio przedłużyć jego okres próbny. Całkowity czas trwania okresu próbnego nie może w żadnej sytuacji przekroczyć 15 miesięcy.

2. Sprawozdanie dotyczące członka personelu kontraktowego można sporządzić w dowolnym czasie przed upływem okresu próbnego, w przypadku gdy jego praca w oczywisty sposób nie spełnia wymagań.

Sprawozdanie to jest przekazywane osobie zainteresowanej, która ma prawo przedłożyć swoje uwagi na piśmie w terminie ośmiu dni roboczych. Bezpośredni przełożony członka personelu kontraktowego niezwłocznie przekazuje sprawozdanie wraz z uwagami organowi, o którym mowa w art. 6 akapit pierwszy. Na podstawie tego sprawozdania organ, o którym mowa w art. 6 akapit pierwszy, może podjąć decyzję o zwolnieniu członka personelu kontraktowego przed zakończeniem okresu próbnego, z zachowaniem jednomiesięcznego okresu wypowiedzenia, lub o przeniesieniu go do innej jednostki na pozostały czas okresu próbnego.

3. Najpóźniej na miesiąc przed końcem okresu próbnego sporządzane jest sprawozdanie dotyczące przydatności członka personelu kontraktowego do wykonywania obowiązków związanych z powierzonym mu stanowiskiem oraz jego wydajności i postawy w ramach służby. Sprawozdanie to jest przekazywane członkowi personelu kontraktowego, który ma prawo przedstawić na piśmie swoje uwagi w terminie ośmiu dni roboczych.

W przypadku gdy sprawozdanie zaleca zwolnienie lub, w wyjątkowej sytuacji, przedłużenie okresu próbnego zgodnie z ust. 1, bezpośredni przełożony członka personelu kontraktowego niezwłocznie przekazuje je wraz z uwagami organowi, o którym mowa w art. 6 akapit pierwszy.

Członek personelu kontraktowego, którego praca lub postawa okazały się niewystarczające do jego powołania na dane stanowisko, zostaje zwolniony.

Ostateczną decyzję podejmuje się w oparciu o sprawozdanie, o którym mowa w niniejszym ustępie, oraz informacje dostępne organowi, o którym mowa w art. 6 akapit pierwszy, dotyczące postawy członka personelu kontraktowego w odniesieniu do przepisów tytułu II regulaminu pracowniczego.

4. Zwolniony członek personelu kontraktowego uprawniony jest do rekompensaty równej jednej trzeciej wynagrodzenia podstawowego za każdy przepracowany miesiąc okresu próbnego.”;

30) w art. 85 ust. 3 słowa „art. 314 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską” zastępuje się słowami „art. 55 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej”;

31) w art. 86 ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) w akapicie drugim dodaje się zdanie w brzmieniu:

„Art. 32 ust. 2 regulaminu pracowniczego stosuje się jednak na zasadzie analogii do personelu kontraktowego zatrudnionego w grupie zaszerogowania 1.”;

b) dodaje się akapit w brzmieniu:

„Przyjmuje się przepisy ogólne wprowadzające w życie niniejszy ustęp zgodnie z art. 110 regulaminu pracowniczego.”;

32) w art. 88 akapit pierwszy lit. b) wyrażenie „trzy lata” zastępuje się wyrażeniem „sześć lat”;

33) art. 91 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 91

Art. 16–18 stosuje się na zasadzie analogii.

Art. 55 ust. 4 zdanie drugie regulaminu pracowniczego nie stosuje się na zasadzie analogii do personelu kontraktowego.

Personelowi kontraktowemu należącemu do grup funkcyjnych III i IV nie przysługuje prawo do rekompensaty lub wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych.

Na warunkach określonych w załączniku VI do regulaminu pracowniczego godziny nadliczbowe przepracowane przez personel kontraktowy należący do grup funkcyjnych I i II upoważniają go do urlopu wyrównawczego albo wynagrodzenia w przypadku gdy wymagania służby nie pozwalają

na otrzymanie urlopu wyrównawczego w ciągu dwóch miesięcy następujących po miesiącu, w którym godziny nadliczbowe zostały przepracowane.”;

34) w art. 95 słowa „63 roku życia” zastępuje się słowami „wieku emerytalnego”;

35) w art. 96 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 3 słowo „dostosowywane” zastępuje się słowem „aktualizowane”;

b) ust. 11 otrzymuje brzmienie:

„11. W dwuletnich odstępach czasowych Komisja przedkłada sprawozdanie z sytuacji finansowej systemu ubezpieczenia od bezrobocia. Niezależnie od tego sprawozdania, jeżeli jest to konieczne dla finansowej równowagi systemu, Komisja może w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 111 i 112 regulaminu pracowniczego dostosować składki, o których mowa w ust. 7.”;

36) w art. 101 ust. 1 akapit drugi zdanie drugie słowa „65 roku życia” zastępuje się słowami „66 lat”;

37) w art. 103 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W przypadku śmierci byłego członka personelu kontraktowego otrzymującego rentę inwalidzką lub byłego członka personelu kontraktowego otrzymującego emeryturę lub który opuścił służbę przed osiągnięciem wieku emerytalnego i wystąpił z wnioskiem o odroczenie wypłaty emerytury do pierwszego dnia miesiąca kalendarzowego następującego po miesiącu, w którym osiągnął wiek emerytalny, osobom uprawnionym po śmierci członka personelu kontraktowego, jak określono w rozdziale 4 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego, przysługuje prawo do renty rodzinnej przewidzianej w tym załączniku.”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W przypadku gdy przez okres dłuższy niż rok nieznanne jest miejsce pobytu członka personelu kontraktowego lub byłego członka personelu kontraktowego pobierającego rentę inwalidzką lub emeryturę, lub byłego członka personelu kontraktowego, który opuścił służbę przed osiągnięciem wieku emerytalnego i zwrócił się z wnioskiem o wstrzymanie wypłaty emerytury do pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym osiągnąłby wiek emerytalny, przepisy rozdziałów 5 i 6 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego odnoszące się do tymczasowych świadczeń stosuje się na zasadzie analogii do małżonka i osób uznanych za pozostające na jego utrzymaniu.”;

38) w art. 106 ust. 4 słowa „ukończeniem 63 roku życia” zastępuje się słowami „osiągnięciem wieku emerytalnego”;

39) w art. 120 słowa „każda instytucja” zastępuje się słowami „organ, o którym mowa w art. 6 akapit pierwszy”;

40) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 132a

Zgodnie ze środkami wykonawczymi, o których mowa w art. 125 ust. 1, oraz na wyraźny wniosek odpowiedniego posła lub posłów, którym pomagają, akredytowani asystenci parlamentarni mogą otrzymać tylko jednorazowo zasiłek na zagospodarowanie albo zasiłek z tytułu przesiedlenia, wypłacany z dodatku na koszty pomocy parlamentarnej danego posła na podstawie dowodu, że zmiana miejsca zamieszkania była konieczna. Wysokość zasiłku nie może przekraczać wysokości miesięcznego wynagrodzenia asystenta.”;

41) w art. 139 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) z końcem miesiąca, w którym akredytowany asystent parlamentarny kończy 66 lat, lub – w drodze wyjątku – w dniu ustalonym zgodnie z art. 52 akapit drugi i trzeci regulaminu pracowniczego”;

(ii) lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) uwzględniając fakt, że zaufanie jest podstawą stosunków pracy między posłem i jego akredytowanym asystentem parlamentarnym, wraz z upływem okresu wypowiedzenia przewidzianego w umowie uprawniającej akredytowanego asystenta parlamentarnego lub Parlament Europejski, działający na wniosek posła lub posłów do Parlamentu Europejskiego, do pomocy którym akredytowany asystent parlamentarny został przyjęty, do przedterminowego rozwiązania umowy. Okres wypowiedzenia nie może być krótszy niż jeden miesiąc za każdy przepracowany rok, nie krótszy niż miesiąc i nie dłuższy niż trzy miesiące. Okres wypowiedzenia nie może się jednak rozpocząć w okresie ciąży potwierdzonej zaświadczeniem lekarskim, urlopu macierzyńskiego lub chorobowego, pod warunkiem że urlop chorobowy nie trwa dłużej niż trzy miesiące. Ponadto okres wypowiedzenia w okresie ciąży potwierdzonej zaświadczeniem lekarskim, urlopu macierzyńskiego lub chorobowego ulega zawieszeniu w tych granicach czasowych”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3a. Środki wykonawcze, o których mowa w art. 125 ust. 1, przewidują procedurę pojednawczą, mającą zastosowanie przed zakończeniem umowy akredytowanego asystenta parlamentarnego na wniosek posła lub posłów do Parlamentu Europejskiego, do pomocy którym dany akredytowany asystent parlamentarny został przyjęty, zgodnie z ust. 1 lit. d) i ust. 3.”;

42) w art. 141 słowa „Każda instytucja” zastępuje się słowami „Organ, o którym mowa w art. 6 akapit pierwszy”;

43) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 142a

Do dnia 31 grudnia 2020 r. Komisja przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie oceniające funkcjonowanie niniejszych warunków zatrudnienia innych pracowników.”;

44) w załączniku wprowadza się następujące zmiany:

a) w art. 1 ust. 1 dodaje się zdania w brzmieniu:

„Art. 21, art. 22, z wyjątkiem ust. 4, art. 23, art. 24a oraz art. 31 ust. 6 i 7 tego załącznika stosuje się na zasadzie analogii do innych pracowników zatrudnionych na dzień 31 grudnia 2013 r. Art. 30 i art. 31 ust. 1, 2, 3 i 5 tego załącznika stosuje się na zasadzie analogii do personelu tymczasowego zatrudnionego na dzień 31 grudnia 2013 r. W przypadku pracowników zatrudnionych przed dniem 1 stycznia 2014 r. słowa „66 lat” w art. 33 ust. 1 akapit drugi, w art. 47 lit. a), w art. 101 ust. 1 akapit drugi oraz w art. 139 ust. 1 lit. b) warunków zatrudnienia innych pracowników odczytuje się jako słowa „65 lat”;

b) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 6

Ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2014 r. umowy pracowników tymczasowych, do których ma zastosowanie art. 2 lit. a) warunków zatrudnienia innych pracowników, pełniących służbę w dniu 31 grudnia 2013 r. w agencji, zmienia się, bez przeprowadzania nowej procedury selekcyjnej, w umowy na podstawie art. 2 lit. f) warunków zatrudnienia innych pracowników. W pozostałym zakresie warunki umowy pozostają bez zmian. Niniejszy artykuł nie ma zastosowania do umów personelu tymczasowego zatrudnionego na stanowisku dyrektorów agencji i zastępców dyrektorów agencji, o których mowa w akcie Unii ustanawiającym agencje, ani do urzędników oddelegowanych do agencji w interesie służby.”.

Artykuł 3

1. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.
2. Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2014 r., z wyjątkiem art. 1 pkt 44 oraz art. 1 pkt 73 lit.(d), które stosuje się od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 22 października 2013 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
M. SCHULZ
Przewodniczący

W imieniu Rady
V. LEŠKEVIČIUS
Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE RADY (UE) NR 1024/2013**z dnia 15 października 2013 r.****powierzające Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 127 ust. 6,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego,

stanowiąc zgodnie ze specjalną procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W ubiegłych dekadach Unia poczyniła znaczne postępy w zakresie tworzenia wewnętrznego rynku usług bankowych. W konsekwencji w wielu państwach członkowskich grupy banków posiadające swoje siedziby główne w innych państwach członkowskich posiadają znaczący udział w rynku, a instytucje kredytowe różnicowały swoją działalność pod względem geograficznym, zarówno w strefie euro, jak i poza nią.
- (2) Obecny kryzys finansowy i gospodarczy pokazał, że rozdrobnienie sektora finansowego może stanowić zagrożenie dla integralności jednej waluty i rynku wewnętrznego. Zasadnicze znaczenie ma zatem nasilenie integracji nadzoru bankowego, aby wzmocnić Unię, przywrócić stabilność finansową oraz stworzyć podstawy dla ożywienia gospodarczego.
- (3) Utrzymanie i pogłębienie wewnętrznego rynku usług bankowych ma podstawowe znaczenie dla wspierania wzrostu gospodarczego w Unii i zapewnienia odpowiedniego finansowania gospodarki realnej. Jednakże staje się to coraz trudniejsze. Fakty pokazują, że integracja rynków bankowych w Unii ulega zahamowaniu.
- (4) Jednocześnie, oprócz przyjęcia wzmocnionych unijnych ram regulacyjnych, organy nadzoru muszą zintensyfikować kontrolę nadzorczą, tak by uwzględnić wnioski płynące z kryzysu finansowego w ostatnich latach oraz aby być w stanie nadzorować wysoce skomplikowane, wzajemnie powiązane rynki i instytucje.
- (5) Kompetencje dotyczące nadzoru nad poszczególnymi instytucjami kredytowymi w Unii pozostają głównie w gestii organów krajowych. Koordynacja między

organami nadzoru ma decydujące znaczenie, lecz kryzys pokazał, że sama koordynacja nie wystarczy, szczególnie w kontekście wspólnej waluty. W celu utrzymania stabilności finansowej w Unii i zwiększenia pozytywnych skutków integracji rynku dla wzrostu gospodarczego i dobrobytu, należy pogłębić integrację obowiązków nadzorczych. Ma to szczególne znaczenie dla zapewnienia sprawnego i rzetelnego przeglądu całej grupy banków oraz ogólnej sytuacji, w jakiej ta grupa się znajduje; ograniczyłoby to także ryzyko związane z przyjmowaniem różnych interpretacji i sprzecznych decyzji na poziomie pojedynczego podmiotu.

- (6) Stabilność instytucji kredytowych jest w wielu przypadkach wciąż ściśle związana z sytuacją w państwie członkowskim, w którym mają one siedzibę. Wątpliwości dotyczące zdolności obsługi zadłużenia publicznego, perspektyw wzrostu gospodarczego i prawidłowego funkcjonowania instytucji kredytowych prowadzą do powstawania wzajemnie się nasilających negatywnych tendencji rynkowych. Może to prowadzić do zagrożeń dla prawidłowego funkcjonowania niektórych instytucji kredytowych oraz dla stabilności systemu finansowego w strefie euro i w całej Unii, oraz do powstania znacznych obciążeń dla i tak już osłabionych finansów publicznych danych państw członkowskich.
- (7) Ustanowienie w 2011 r. Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego) (EUNB) na mocy rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego) ⁽¹⁾ oraz Europejskiego Systemu Nadzoru Finansowego (ESNF) ustanowionego na mocy art. 2 tego rozporządzenia, art. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) (EUNUiPPE) ⁽²⁾ i art. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego (UE) nr 1095/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) (EUNGiPW) ⁽³⁾ znacząco poprawiło współpracę pomiędzy organami nadzoru bankowego w Unii. EUNB wnosi znaczny wkład w powstanie jednolitego zbioru przepisów dotyczących usług finansowych w Unii i miał podstawowe znaczenie dla przeprowadzenia w spójny sposób dokapitalizowania dużych instytucji kredytowych w Unii, na które wyrażono zgodę na szczycie Euro dnia 26 października 2011 r., zgodnie z wytycznymi i warunkami dotyczącymi pomocy państwa przyjętymi przez Komisję.

⁽¹⁾ Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12.

⁽²⁾ Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 48.

⁽³⁾ Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 84.

- (8) Parlament Europejski wielokrotnie wzywał do powołania europejskiego organu, który byłby bezpośrednio odpowiedzialny za niektóre zadania nadzorcze w odniesieniu do instytucji finansowych, począwszy od rezolucji z dnia 13 kwietnia 2000 r. w sprawie komunikatu Komisji dotyczącego wprowadzania ram dla rynków finansowych: plan działania ⁽¹⁾ oraz rezolucji z dnia 21 listopada 2002 r. w sprawie zasad nadzoru ostrożnościowego w Unii Europejskiej ⁽²⁾.
- (9) Rada Europejska w swoich konkluzjach z dnia 29 czerwca 2012 r. wezwała przewodniczącego Rady Europejskiej do opracowania harmonogramu działań prowadzących do faktycznej unii gospodarczej i walutowej. W tym samym dniu na szczycie strefy euro podkreślono, że gdy utworzony zostanie skuteczny jednolity mechanizm nadzorczy, z udziałem Europejskiego Banku Centralnego (EBC), w odniesieniu do banków w strefie euro, Europejski Mechanizm Stabilności (EMS) mógłby – po przyjęciu zwykłej decyzji – mieć możliwość bezpośredniego dokapitalizowywania banków, co byłoby uzależnione od spełnienia odpowiednich warunków, w tym przestrzegania zasad pomocy państwa.
- (10) W dniu 19 października 2012 r. Rada Europejska stwierdziła, że działania w kierunku pogłębionej unii gospodarczej i walutowej powinny się opierać na ramach instytucjonalnych i prawnych Unii; powinna je charakteryzować otwartość i przejrzystość względem państw członkowskich, których walutą nie jest euro, oraz poszanowanie integralności rynku wewnętrznego. Zintegrowane ramy finansowe będą przewidywały jednolity mechanizm nadzorczy, otwarty w możliwie największym stopniu dla wszystkich państw członkowskich, które zechcą w nim uczestniczyć.
- (11) Należy zatem utworzyć unię bankową w Unii, zbudowaną w oparciu o obszerny i szczegółowy jednolity zbiór przepisów dotyczących usług finansowych na rynku wewnętrznym jako całości i obejmującą jednolity mechanizm nadzorczy oraz nowe ramy gwarantowania depozytów oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Wobec bliskich wzajemnych powiązań i interakcji między państwami członkowskimi, których walutą jest euro, unia bankowa powinna obejmować co najmniej wszystkie państwa członkowskie strefy euro. W celu utrzymania i pogłębienia rynku wewnętrznego oraz w zakresie, w jakim jest to możliwe z punktu widzenia instytucjonalnego, unia bankowa powinna być również otwarta na uczestnictwo innych państw członkowskich.
- (12) Jako pierwszy krok w kierunku unii bankowej jednolity mechanizm nadzorczy powinien zapewnić wdrażanie polityki Unii dotyczącej nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi w spójny i skuteczny sposób, stosowanie jednolitego zbioru przepisów dotyczących usług finansowych w jednakowy sposób w odniesieniu do instytucji kredytowych we wszystkich zainteresowanych państwach członkowskich oraz objęcie tych instytucji kredytowych nadzorem najwyższej jakości wolnym od innych uwarunkowań niż względy ostrożnościowe. W szczególności jednolity mechanizm nadzorczy powinien być spójny z funkcjonowaniem wewnętrznego rynku usług finansowych i swobodnym przepływem kapitału. Jednolity mechanizm nadzorczy stanowi podstawę dalszych działań w kierunku unii bankowej. Jest to odzwierciedlenie zasady, zgodnie z którą po ustanowieniu skutecznego jednolitego mechanizmu nadzorczego, z EMS można by – w drodze zwykłej decyzji – bezpośrednio dokapitalizowywać banki. W konkluzjach z dnia 13–14 grudnia 2012 r. Rada Europejska odnotowała, że „w sytuacji gdy nadzór bankowy zostaje faktycznie przeniesiony do jednolitego mechanizmu nadzorczego, konieczny będzie jednolity mechanizm restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, dysponujący niezbędnymi uprawnieniami, tak by restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja dowolnego banku w uczestniczących państwach członkowskich mogła zostać przeprowadzona z wykorzystaniem odpowiednich narzędzi” oraz że „jednolity mechanizm restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinien opierać się na składkach wnoszonych przez sam sektor finansowy i obejmować odpowiednie i skuteczne mechanizmy zabezpieczające”.
- (13) Ponieważ EBC jest bankiem centralnym strefy euro i dysponuje wszechstronną wiedzą specjalistyczną w zakresie makroekonomii i stabilności finansowej, jest on właściwą instytucją do wykonywania wyraźnie określonych zadań nadzorczych, ze szczególnym uwzględnieniem ochrony stabilności systemu finansowego Unii. W rzeczywistości w wielu państwach członkowskich banki centralne są już odpowiedzialne za nadzór bankowy. Należy zatem powierzyć EBC szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem nad instytucjami kredytowymi w uczestniczących państwach członkowskich.
- (14) EBC i właściwe organy państw członkowskich, które nie są uczestniczącymi państwami członkowskimi („nieuczestniczące państwa członkowskie”), powinny zawrzeć protokół ustaleń ogólnie opisujący sposób współpracy między nimi w zakresie wykonywania ich zadań nadzorczych na mocy unijnego prawa w odniesieniu do instytucji finansowych, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu. Protokół ustaleń mógłby między innymi doprecyzować zasady dotyczące konsultacji związanych z decyzjami EBC mającymi wpływ na jednostki zależne lub oddziały mające siedzibę w nieuczestniczącym państwie członkowskim, których jednostka dominująca ma siedzibę w uczestniczącym państwie członkowskim, jak również współpracy w sytuacjach nadzwyczajnych, w tym mechanizmów wczesnego ostrzeżenia zgodnie z procedurami określonymi w unijnym prawie. Protokół ten powinien podlegać regularnemu przeglądowi.
- (15) EBC należy powierzyć te szczególne zadania nadzorcze, które mają kluczowe znaczenie dla zapewnienia spójnego i skutecznego wdrażania polityki Unii w dziedzinie nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi, podczas gdy pozostałe zadania powinny pozostać w kompetencjach organów krajowych. Zadania EBC powinny obejmować środki służące zapewnieniu stabilności makroostrożnościowej, z zastrzeżeniem szczegółowych ustaleń odzwierciedlających rolę organów krajowych.
- (16) Bezpieczeństwo i dobra kondycja dużych instytucji kredytowych są niezbędne do zapewnienia stabilności systemu finansowego. Niedawne wydarzenia wskazują jednak, że także mniejsze instytucje kredytowe mogą stanowić zagrożenie dla stabilności finansowej. W związku z tym EBC powinien być w stanie wykonywać zadania nadzorcze w odniesieniu do wszystkich instytucji kredytowych, które posiadają zezwolenie w uczestniczących państwach członkowskich, oraz wszystkich oddziałów mających siedzibę w takich państwach.

⁽¹⁾ Dz.U. C 40 z 7.2.2001, s. 453.

⁽²⁾ Dz.U. C 25 E z 29.1.2004, s. 394.

- (17) Wykonując powierzone mu zadania, i bez uszczerbku dla celu w postaci zapewnienia bezpieczeństwa i dobrej kondycji instytucji kredytowych, EBC powinien w pełni uwzględniać różnorodność instytucji kredytowych oraz ich wielkość i model biznesowy, a także korzyści systemowe wynikające z różnorodności w sektorze bankowym Unii.
- (18) Wykonywane przez EBC zadania powinny w szczególności przyczynić się do zapewnienia tego, że instytucje kredytowe w pełni zinternalizują wszystkie koszty swoich działań, tak by uniknąć pokusy nadużycia i podejmowania w związku z tym nadmiernego ryzyka. Należy przy tym w pełni uwzględnić odnośne warunki makroekonomiczne istniejące w państwach członkowskich, w szczególności stabilność udzielania kredytów i możliwości ułatwiania produktywności działalności dla całej gospodarki.
- (19) Żadnego przepisu niniejszego rozporządzenia nie należy rozumieć jako zmieniającego przepisy z zakresu rachunkowości mające zastosowanie na mocy innych unijnych aktów prawnych lub przepisów krajowych.
- (20) Wymóg uzyskania zezwolenia na podjęcie działalności instytucji kredytowych stanowi jedną z najważniejszych technik ostrożnościowych zapewniającą, że działalność taką prowadzą jedynie podmioty gospodarcze mające solidne podstawy ekonomiczne, strukturę organizacyjną umożliwiającą im zabezpieczanie się przed szczególnymi rodzajami ryzyka nieodłącznie związanymi z przyjmowaniem depozytów i udzielaniem kredytów oraz posiadające dyrektorów o odpowiednich kwalifikacjach. EBC należy zatem powierzyć zadanie udzielania zezwoleń instytucjom kredytowym, które mają być ustanowione w uczestniczącym państwie członkowskim oraz powinien być on odpowiedzialny za cofanie tych zezwoleń, z zastrzeżeniem szczególnych ustaleń odzwierciedlających rolę organów krajowych.
- (21) Oprócz warunków określonych w unijnym prawie w odniesieniu do udzielania zezwoleń instytucjom kredytowym oraz przypadków cofnięcia takich zezwoleń, państwa członkowskie mogą obecnie ustalić dodatkowe warunki, od których zależą udzielenie zezwolenia i jego cofnięcie. EBC powinien zatem wykonywać swoje zadanie w zakresie udzielania zezwoleń instytucjom kredytowym i cofania tych zezwoleń w przypadku niezgodności z przepisami krajowymi na wniosek odpowiedniego właściwego organu krajowego, który ocenia zgodność z odpowiednimi warunkami określonymi w przepisach krajowych.
- (22) Ocena „odpowiedniości” każdego nowego właściciela przed nabyciem znacznego udziału w instytucji kredytowej stanowi nieodzowne narzędzie dla zapewnienia ciągłej odpowiedzialności i dobrej kondycji finansowej właścicieli instytucji kredytowych. EBC jako instytucja Unii ma odpowiednie możliwości, aby przeprowadzać taką ocenę, nie wprowadzając nieuzasadnionych ograniczeń rynku wewnętrznego. EBC należy powierzyć zadanie przeprowadzania oceny transakcji nabywania i zbywania znacznych pakietów akcji w instytucjach kredytowych, z wyjątkiem sytuacji restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków.
- (23) Zgodność z przepisami Unii wymagającymi od instytucji kredytowych: utrzymywania określonych poziomów kapitału w celu zapewnienia ochrony przed ryzykiem nieodłącznie związanym z działalnością instytucji kredytowych, ograniczania wielkości ekspozycji wobec pojedynczych kontrahentów, publicznego ujawniania informacji na temat sytuacji finansowej instytucji kredytowych, posiadania dostatecznej ilości aktywów płynnych, aby móc przetrwać okresy napięć na rynkach oraz ograniczenia dźwigni finansowej, stanowi warunek wstępny dobrej kondycji instytucji kredytowych pod względem zasad ostrożnościowych. EBC należy powierzyć zadanie polegające na zapewnieniu zgodności z tymi przepisami, w tym w szczególności w zakresie udzielania upoważnień, zezwoleń, odstępstw lub zwolnień przewidzianych do celów tych przepisów.
- (24) Dodatkowe bufory kapitałowe, w tym bufor zabezpieczający, bufor antycykliczny w celu zapewnienia gromadzenia przez instytucje kredytowe w okresach wzrostu gospodarczego wystarczającej bazy kapitałowej umożliwiającej absorpcję strat w okresach skrajnych warunków rynkowych, bufory dotyczące globalnych i innych instytucji o znaczeniu systemowym, a także inne środki służące ograniczaniu ryzyka systemowego lub makroostrożnościowego, to podstawowe instrumenty ostrożnościowe. Aby zapewnić pełną koordynację, w przypadku gdy właściwe organy krajowe lub wyznaczone organy krajowe nakładają takie środki, EBC powinien być o tym należycie powiadamiany. Ponadto w razie potrzeby EBC powinien mieć możliwość stosowania wyższych wymogów i surowszych środków, z zastrzeżeniem ścisłej koordynacji działań z organami krajowymi. Przepisy niniejszego rozporządzenia dotyczące środków służących ograniczaniu ryzyka systemowego lub makroostrożnościowego pozostają bez uszczerbku dla wszelkich procedur koordynacji przewidzianych w innych unijnych aktach prawnych. Właściwe organy krajowe lub wyznaczone organy krajowe oraz EBC uwzględniają wszelkie procedury koordynacji przewidziane w takich aktach po zastosowaniu procedur przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu.
- (25) Bezpieczeństwo i dobra kondycja instytucji kredytowej zależą także od alokacji adekwatnego kapitału wewnętrznego, stosownie do ryzyka, na jakie może ona być narażona, oraz od istnienia odpowiednich wewnętrznych struktur organizacyjnych i mechanizmów ładu korporacyjnego. EBC należy w związku z tym powierzyć zadanie stosowania wymogów zapewniających posiadanie przez instytucje kredytowe w uczestniczących państwach członkowskich solidnych zasad, procedur i mechanizmów zarządzania, w tym strategii i procesów oceny i utrzymywania adekwatności kapitału wewnętrznego. W przypadku niedociągnięć EBC powinien mieć również za zadanie nakładanie odpowiednich środków, w tym szczególnych wymogów w zakresie dodatkowych funduszy własnych, szczególnych wymogów dotyczących ujawniania informacji oraz szczególnych wymogów w zakresie płynności.
- (26) Ryzyka dla bezpieczeństwa i dobrej kondycji instytucji kredytowej mogą powstać zarówno na poziomie pojedynczej instytucji kredytowej, jak i na poziomie grupy bankowej lub konglomeratu finansowego. Szczegółowe ustalenia w zakresie nadzoru służące ograniczeniu tych ryzyk mają duże znaczenie dla zapewnienia bezpieczeństwa i dobrej kondycji instytucji kredytowych. Obok nadzoru nad poszczególnymi instytucjami kredytowymi zadania EBC powinny obejmować nadzór na poziomie skonsolidowanym, nadzór dodatkowy, nadzór nad finansowymi spółkami holdingowymi oraz nadzór nad finansowymi spółkami holdingowymi o działalności mieszanej, z wyłączeniem nadzoru nad zakładami ubezpieczeń.

- (27) W celu utrzymania stabilności finansowej konieczne jest przeciwdziałanie pogorszeniu sytuacji finansowej i gospodarczej instytucji na wczesnym etapie. EBC należy powierzyć zadanie przeprowadzania działań wczesnej interwencji, zgodnie ze stosownym unijnym prawem. Powinien on jednak koordynować swoje działania wczesnej interwencji z działaniami odpowiednich organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Tak długo jak organy krajowe zachowają kompetencję w zakresie przeprowadzania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych, EBC powinien także odpowiednio koordynować swoje działania z działaniami zainteresowanych organów krajowych, aby zapewnić porozumienie w kwestii obowiązków tych stron w przypadku kryzysów, zwłaszcza w kontekście transgranicznych grup ds. zarządzania w sytuacjach kryzysowych i kolegów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, które zostaną ustanowione w przyszłości do tych celów.
- (28) Zadania nadzorcze niepowierzone EBC powinny pozostać w kompetencji organów krajowych. Zadania te powinny obejmować w szczególności uprawnienia do: otrzymywania powiadomień od instytucji kredytowych dotyczących swobody przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług; sprawowania nadzoru nad organami, które nie są objęte definicją instytucji kredytowej w rozumieniu prawa unijnego, ale są nadzorowane jak instytucje kredytowe zgodnie z prawem krajowym; sprawowania nadzoru nad instytucjami kredytowymi z państw trzecich, które zakładają oddziały lub świadczą usługi transgraniczne w Unii; nadzorowania usług płatniczych; bieżącej weryfikacji instytucji kredytowych; wykonywania funkcji właściwych organów dla instytucji kredytowych w odniesieniu do rynków instrumentów finansowych; zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy i finansowania terroryzmu, a także działań w zakresie ochrony konsumentów.
- (29) W stosownych przypadkach EBC ściśle współpracuje z organami krajowymi odpowiedzialnymi za zapewnienie wysokiego poziomu ochrony konsumentów i zwalczanie prania pieniędzy.
- (30) EBC powinien wykonywać powierzone mu zadania w celu zapewnienia bezpieczeństwa i dobrej kondycji instytucji kredytowych, stabilności systemu finansowego Unii, jak również poszczególnych uczestniczących państw członkowskich, oraz jednolitości i integralności rynku wewnętrznego, gwarantując przez to również ochronę deponentów oraz poprawiając funkcjonowanie rynku wewnętrznego, zgodnie z jednolitym zbiorem przepisów dotyczących usług finansowych w Unii. W szczególności EBC powinien należycie uwzględniać zasadę równości i zasadę niedyskryminacji.
- (31) Powierzenie zadań nadzorczych EBC powinno być zgodne z ramami ESNF i jego podstawowym celem, tj. opracowaniem jednolitego zbioru przepisów i zapewnieniem większej spójności praktyk nadzorczych w całej Unii. Współpraca pomiędzy organami nadzoru bankowego oraz organami nadzoru ubezpieczeń i rynków papierów wartościowych ma istotne znaczenie dla rozwiązywania problemów będących przedmiotem wspólnego zainteresowania oraz dla zapewnienia właściwego nadzoru nad instytucjami kredytowymi, które prowadzą działalność także w sektorach ubezpieczeniowym i papierów wartościowych. EBC powinien zatem mieć obowiązek bliskiej współpracy z EUNB, EUNGiPW oraz EUNUiPPE, Europejską Radą ds. Ryzyka Systemowego (ERRS), i innych organów w ramach ESNF. EBC powinien wykonywać swoje zadania zgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia, bez uszczerbku dla kompetencji i zadań pozostałych uczestników w ramach ESNF. Powinien być również zobowiązany do współpracy z odpowiednimi organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz instrumentami finansującymi bezpośrednio lub pośrednio publiczną pomoc finansową.
- (32) EBC powinien wykonywać swoje zadania z zastrzeżeniem stosownego prawa unijnego i zgodnie z nim, w tym z całym prawem pierwotnym i wtórnym Unii, decyzjami Komisji w dziedzinie pomocy państwa, przepisami dotyczącymi konkurencji i kontroli połączeń, a także z jednolitym zbiorem przepisów mającym zastosowanie do wszystkich państw członkowskich. EUNB powierzono zadanie opracowania projektów standardów technicznych oraz wytycznych i zaleceń zapewniających konwergencję praktyk nadzorczych oraz spójność rezultatów w zakresie nadzoru w Unii. EBC nie powinien zastępować EUNB w wykonywaniu tych zadań i w związku z tym powinien wykonywać uprawnienia do przyjmowania rozporządzeń zgodnie z art. 132 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) i w myśl aktów Unii przyjmowanych przez Komisję na podstawie projektów przygotowanych przez EUNB i z zastrzeżeniem art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.
- (33) W razie potrzeby EBC powinien zawierać protokoły ustaleń z właściwymi organami odpowiedzialnymi za rynki instrumentów finansowych, w których przedstawia się ogólnie zasady wzajemnej współpracy dotyczącej wypełniania zadań nadzorczych na mocy prawa unijnego odnoszącego się do instytucji finansowych, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu. Protokoły te należy udostępnić Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i właściwym organom wszystkich państw członkowskich.
- (34) W celu realizowania swoich zadań i wykonywania swoich uprawnień nadzorczych EBC powinien stosować przepisy materialne dotyczące nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi. Na zasady te składają się stosowne przepisy prawa unijnego, w szczególności przepisy mających bezpośrednie zastosowanie rozporządzeń lub dyrektyw, takie jak te dotyczące wymogów kapitałowych dla instytucji kredytowych i te dotyczące konglomeratów finansowych. W przypadku gdy przepisy materialne dotyczące nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi są określone w dyrektywach, EBC powinien stosować ustawodawstwo krajowe transponujące te dyrektywy. W przypadku gdy na stosowne prawo unijne składają się rozporządzenia i w dziedzinach, w których – w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia – rozporządzenia te wyraźnie dają państwom członkowskim opcje wyboru, EBC powinien stosować również ustawodawstwo krajowe dotyczące wykonywania takich opcji. Takie opcje wyboru powinny być formułowane jako opcje wykluczające, z których korzystać mogą jedynie właściwe lub wskazane organy. Pozostaje to bez uszczerbku dla zasady nadrzędności prawa Unii. Wynika stąd, że EBC, przyjmując wytyczne lub zalecenia lub podejmując decyzje, powinien opierać się na stosownym wiążącym prawie unijnym i działać zgodnie z tym prawem.

- (35) W odniesieniu do zakresu zadań powierzonych EBC prawo krajowe powierza właściwym organom krajowym pewne uprawnienia, które aktualnie nie są wymagane na mocy unijnego prawa, w tym niektóre uprawnienia dotyczące wczesnej interwencji i uprawnienia zapobiegawcze. EBC powinien mieć możliwość wymagania od organów krajowych w uczestniczących państwach członkowskich, by korzystały z tych uprawnień, aby zapewnić sprawowanie pełnego i skutecznego nadzoru w ramach jednolitego mechanizmu nadzorczego.
- (36) W celu zapewnienia stosowania przepisów i decyzji nadzorczych przez instytucje kredytowe, finansowe spółki holdingowe i finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej, w przypadku naruszenia należy nakładać skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające sankcje. Zgodnie z art. 132 ust. 3 TFUE i rozporządzeniem Rady (WE) nr 2532/98 z dnia 23 listopada 1998 r. dotyczącym uprawnień Europejskiego Banku Centralnego do nakładania sankcji⁽¹⁾, EBC jest upoważniony do nakładania grzywnien lub okresowych kar pieniężnych na przedsiębiorstwa nieprzestrzegające obowiązków nałożonych na nie przez rozporządzenia i decyzje EBC. Ponadto, w celu umożliwienia EBC skutecznego wykonywania jego zadań dotyczących egzekwowania przepisów nadzorczych określonych w prawie Unii mającym bezpośrednie zastosowanie, należy upoważnić EBC do nakładania sankcji finansowych na instytucje kredytowe, finansowe spółki holdingowe i finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej w przypadku naruszeń tych przepisów. Organy krajowe powinny nadal mieć możliwość nakładania sankcji w przypadku niespełniania zobowiązań wynikających z prawa krajowego transponującego dyrektywy Unii. W przypadku gdy EBC uważa, że z punktu widzenia wykonywania jego zadań właściwe jest nałożenie sankcji w odniesieniu do takiego naruszenia, powinien w tym celu mieć możliwość skierowania sprawy do właściwych organów krajowych.
- (37) Krajowe organy nadzoru dysponują ważną i ugruntowaną wiedzą specjalistyczną w dziedzinie nadzoru nad instytucjami kredytowymi na swoim terytorium oraz ich ekonomicznej, organizacyjnej i kulturowej specyfiki. Powołały one do tych celów liczny wyspecjalizowany i wysoko wykwalifikowany personel. Aby zapewnić wysoką jakość nadzoru w ramach Unii, właściwe krajowe organy powinny być zatem odpowiedzialne za wspieranie EBC w przygotowywaniu i wdrażaniu wszelkich aktów dotyczących wykonywania zadań nadzorczych EBC. Powinno to obejmować w szczególności bieżącą ocenę sytuacji instytucji kredytowych oraz odpowiednie weryfikacje na miejscu.
- (38) Kryteria określone w niniejszym rozporządzeniu, definiujące zakres instytucji, które są mniej istotne, należy stosować na najwyższym szczeblu konsolidacji w uczestniczących państwach członkowskich na podstawie skonsolidowanych danych. W przypadku gdy EBC wykonuje zadania powierzone mu na mocy niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do grupy instytucji kredytowych, która nie jest mniej istotna w ujęciu skonsolidowanym, powinien wykonywać te zadania na zasadzie skonsolidowanej w odniesieniu do grupy instytucji kredytowych oraz na zasadzie indywidualnej w odniesieniu do bankowych jednostek zależnych i oddziałów tej grupy mających siedzibę w uczestniczących państwach członkowskich.
- (39) Kryteria określone w niniejszym rozporządzeniu definiujące zakres instytucji, które są mniej istotne należy sprecyzować w przepisach ramowych przyjmowanych i publikowanych przez EBC po zasięgnięciu opinii właściwych organów krajowych. Na tej podstawie do zadań EBC powinno należeć stosowanie tych kryteriów i sprawdzanie, przy wykorzystaniu własnych obliczeń, czy są one spełniane. Wniosek ze strony EBC o informacje, na podstawie których może on przeprowadzić obliczenia, nie może narzucać instytucjom stosowania standardów rachunkowości innych niż te mające do nich zastosowanie na mocy innych unijnych aktów prawnych i przepisów krajowych.
- (40) W przypadku gdy instytucja kredytowa uznana za istotną lub mniej istotną, oceny takiej co do zasady nie należy modyfikować częściej niż raz na 12 miesięcy, z wyjątkiem sytuacji, gdy grupy bankowe ulegają zmianom strukturalnym, takim jak fuzje lub wydzielenia.
- (41) Podejmując – w następstwie powiadomienia otrzymanego od właściwego organu krajowego – decyzję o tym, czy dana instytucja ma istotne znaczenie dla gospodarki krajowej i czy powinna zatem podlegać nadzorowi EBC, EBC powinien uwzględniać wszystkie istotne okoliczności, w tym kwestie dotyczące równych szans.
- (42) W odniesieniu do nadzoru nad instytucjami kredytowymi działającymi w skali transgranicznej zarówno w strefie euro, jak i poza nią, EBC powinien blisko współpracować z właściwymi organami nieuczestniczących państw członkowskich. Jako właściwy organ EBC powinien podlegać odpowiednim zobowiązaniom do współpracy i wymiany informacji na mocy prawa Unii oraz powinien w pełni uczestniczyć w kolegiach organów nadzoru. Ponadto, ponieważ wykonywanie zadań nadzorczych przez instytucje Unii przynosi wyraźne korzyści w zakresie stabilności finansowej i trwałej integracji rynku, państwa członkowskie, których walutą nie jest euro, powinny również mieć możliwość uczestniczenia w jednolitym mechanizmie nadzorczym. Niemniej jednak nieodzownym warunkiem skutecznego wykonywania zadań nadzorczych jest pełne i natychmiastowe wdrażanie decyzji nadzorczych. Państwa członkowskie chcące uczestniczyć w jednolitym mechanizmie nadzorczym powinny zatem zobowiązać się, że ich właściwe organy krajowe będą stosować się do wszelkich środków dotyczących instytucji kredytowych i przyjmować wszelkie takie środki wymagane przez EBC. EBC powinien mieć możliwość ustanawiania bliskiej współpracy z właściwymi organami państwa członkowskiego, którego walutą nie jest euro. W przypadku gdy spełnione są warunki określone w niniejszym rozporządzeniu, EBC powinien być zobowiązany do ustanowienia współpracy.
- (43) Uwzględniając fakt, że uczestniczące państwa członkowskie, których walutą nie jest euro, nie biorą udziału w pracach Rady Prezesów do czasu kiedy nie przyjmą euro zgodnie z TFUE oraz że nie mogą w pełni korzystać

(¹) Dz.U. L 318 z 27.11.1998, s. 4.

z innych mechanizmów dostępnych dla państw członkowskich, których walutą jest euro, w niniejszym rozporządzeniu przewiduje się dodatkowe środki zabezpieczające w ramach procesu decyzyjnego. Jednak te środki zabezpieczające, w szczególności możliwość zwrócenia się z wnioskiem przez uczestniczące państwa członkowskie, których walutą nie jest euro o zakończenie bliskiej współpracy ze skutkiem natychmiastowym, po poinformowaniu Rady Prezesów o uzasadnionym braku zgody wobec projektu decyzji Rady ds. Nadzoru, powinny być stosowane w odpowiednio uzasadnionych, wyjątkowych przypadkach. Powinny one być stosowane wyłącznie w okresie występowania tych szczególnych okoliczności. Środki zabezpieczające wynikają ze szczególnych okoliczności, w jakich znajdują się państwa członkowskie, których walutą nie jest euro na mocy niniejszego rozporządzenia, ze względu na to, że nie biorą udziału w pracach Rady Prezesów i nie mogą w pełni korzystać z innych mechanizmów dostępnych dla państw członkowskich, których walutą jest euro. W związku z tym środki zabezpieczające nie mogą i nie powinny być traktowane jako precedens w odniesieniu do innych dziedzin polityki Unii.

- (44) Żaden przepis niniejszego rozporządzenia nie powinien w żaden sposób zmieniać obecnych ram regulujących zmianę formy prawnej jednostek zależnych lub oddziałów ani stosowania takich ram; żadnego przepisu niniejszego rozporządzenia nie należy też rozumieć ani stosować jako czynnika zachęcającego do takiej zmiany. W tym względzie należy w pełni szanować odpowiedzialność właściwych organów nieuczestniczących państw członkowskich, tak aby organy te nadal dysponowały wystarczającymi narzędziami i uprawnieniami nadzorczymi względem instytucji kredytowych prowadzących działalność na ich terytorium umożliwiającymi im wywiązanie się z ich zobowiązań oraz skuteczną ochronę stabilności finansowej i interesu publicznego. Ponadto, aby wspomagać te właściwe organy w wypełnianiu ich zadań, deponentom i właściwym organom należy w stosownym czasie przekazać informację o zmianie formy prawnej jednostek zależnych lub oddziałów.
- (45) Aby móc wykonywać swoje zadania, EBC powinien mieć odpowiednie uprawnienia nadzorcze. Unijne przepisy dotyczące nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi przewidują, że właściwym organom wyznaczonym przez państwa członkowskie zostaną nadane do tych celów pewne uprawnienia. W zakresie, w jakim uprawnienia te wchodzą w zakres zadań nadzorczych powierzonych EBC, w przypadku uczestniczących państw członkowskich EBC powinien być uznawany za właściwy organ i powinien posiadać uprawnienia powierzone właściwym organom na mocy przepisów unijnych. Dotyczy to także uprawnień powierzonych na mocy tych aktów właściwym organom państwa członkowskiego pochodzenia oraz przyjmującego państwa członkowskiego oraz uprawnień powierzonych wyznaczonym organom.
- (46) EBC powinien mieć uprawnienia nadzorcze, by móc usuwać członków organów zarządzających zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.
- (47) W celu skutecznego wykonywania swoich zadań EBC powinien mieć możliwość wymagania wszelkich koniecznych informacji oraz przeprowadzania dochodzeń

i kontroli na miejscu, w stosownych przypadkach we współpracy z właściwymi organami krajowymi. EBC i właściwe krajowe organy powinny mieć dostęp do tych samych informacji, przy czym instytucje kredytowe nie będą musiały spełniać wymogów sprawozdawczych dwukrotnie.

- (48) Poufność wymiany informacji między prawnikiem a klientem jest jedną z podstawowych zasad unijnego prawa, która chroni poufność komunikacji między osobami fizycznymi lub prawnymi a ich doradcami, zgodnie z warunkami określonymi w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.
- (49) W przypadku gdy EBC musi zażądać informacji od osoby mającej siedzibę w nieuczestniczącym państwie członkowskim, ale należącej do instytucji kredytowej, finansowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej mających siedzibę w jednym z uczestniczących państw członkowskich, lub od osoby, której taka instytucja kredytowa, finansowa spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej zleciła funkcje operacyjne lub działalność operacyjną na zasadzie outsourcingu, oraz gdy takie wymogi nie będą miały zastosowania i nie będą możliwe do wyegzekwowania w danym nieuczestniczącym państwie członkowskim, EBC powinien skoordynować swoje działania z właściwym organem w danym nieuczestniczącym państwie członkowskim.
- (50) Niniejsze rozporządzenie nie wpływa na stosowanie przepisów określonych w art. 34 i 42 protokołu nr 4 w sprawie statutu Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) i TFUE („statut ESBC i EBC”). Akty przyjmowane przez EBC na mocy niniejszego rozporządzenia nie powinny tworzyć żadnych praw ani nakładać żadnych obowiązków w nieuczestniczących państwach członkowskich, z wyjątkiem przypadków, gdy akty takie są zgodne ze stosownym unijnym prawem, zgodnie z tym protokołem i protokołem nr 15 w sprawie niektórych postanowień dotyczących Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, załączonym do TUE i TFUE.
- (51) W przypadku gdy instytucje kredytowe korzystają ze swobody przedsiębiorczości lub swobody świadczenia usług w innym państwie członkowskim lub gdy kilka podmiotów w grupie ma siedziby w różnych państwach członkowskich, przepisy unijne przewidują szczegółowe procedury i podział kompetencji między danymi państwami członkowskimi. W zakresie, w jakim EBC przejmuje niektóre zadania nadzorcze w odniesieniu do wszystkich uczestniczących państw członkowskich, wspomniane procedury i podział kompetencji nie powinny obowiązywać w odniesieniu do korzystania ze swobody przedsiębiorczości lub swobody świadczenia usług w innym uczestniczącym państwie członkowskim.
- (52) Wykonując zadania na mocy niniejszego rozporządzenia i zwracając się o pomoc właściwych organów krajowych, EBC powinien należycie uwzględnić odpowiednią równowagę między udziałem wszystkich właściwych organów krajowych zaangażowanych w danej sytuacji, zgodnie z obowiązkami określonymi w mającym zastosowanie prawie unijnym dotyczącym nadzoru nieskonsolidowanego oraz nadzoru subskonsolidowanego i skonsolidowanego.

- (53) Żadnego przepisu niniejszego rozporządzenia nie należy rozumieć jako powierzającego EBC prawo do nakładania sankcji na osoby fizyczne lub prawne inne niż instytucje kredytowe, finansowe spółki holdingowe lub finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej, bez uszczerbku dla prawa EBC, by wymagać od właściwych organów krajowych podjęcia działań w celu zapewnienia nałożenia odpowiednich sankcji.
- (54) W związku z tym, że EBC został ustanowiony na mocy Traktatów, jest jedną z instytucji Unii jako całości. W ramach swojego procesu decyzyjnego EBC powinien być związany przepisami unijnymi i ogólnymi zasadami sprawiedliwości proceduralnej i przejrzystości. Prawo adresatów decyzji EBC do wysłuchania powinno być w pełni przestrzegane, tak jak ich prawo do wniesienia wniosku o przegląd decyzji EBC zgodnie z zasadami określonymi w niniejszym rozporządzeniu.
- (55) Powierzenie EBC zadań nadzorczych oznacza, że będzie na nim spoczywać istotna odpowiedzialność za zapewnienie stabilności finansowej w Unii oraz za wykorzystywanie swoich uprawnień nadzorczych w jak najbardziej skuteczny i proporcjonalny sposób. Wszelkie przeniesienie uprawnień nadzorczych państw członkowskich na szczebel Unii należy zrównoważyć stosownymi wymogami w zakresie przejrzystości i odpowiedzialności. EBC powinien w związku z tym odpowiadać za wykonywanie tych zadań przed Parlamentem Europejskim i Radą jako posiadającymi legitymację demokratyczną instytucjami, które reprezentują obywateli Unii i państwa członkowskie. Do jego obowiązków powinno należeć regularne przedstawianie sprawozdań oraz odpowiadanie na zapytania Parlamentu Europejskiego zgodnie z jego regulaminem oraz Eurogrupy zgodnie z jej regulaminem. Wszelkie obowiązki sprawozdawcze powinny podlegać odpowiednim wymogom dotyczącym zachowania tajemnicy służbowej.
- (56) EBC powinien również przekazywać sprawozdania, które kieruje do Parlamentu Europejskiego i Rady, parlamentom narodowym uczestniczących państw członkowskich. Parlamenti narodowe uczestniczących państw członkowskich powinny mieć możliwość kierowania do EBC uwag lub zapytań na temat wykonywania przez niego zadań nadzorczych; EBC może odpowiadać na te uwagi lub zapytania. Regulaminy wewnętrzne tych parlamentów narodowych powinny uwzględniać szczegóły stosownych procedur i ustaleń dotyczących kierowania do EBC uwag i zapytań. W tym kontekście przedmiotem szczególnego zainteresowania powinny być uwagi lub zapytania związane z cofaniem zezwoleń instytucjom kredytowym, w odniesieniu do których organy krajowe podjęły działania niezbędne do przeprowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub do zachowania stabilności finansowej zgodnie z procedurą określoną w niniejszym rozporządzeniu. Parlament narodowy uczestniczącego państwa członkowskiego powinien mieć również możliwość zaproszenia przewodniczącego lub przedstawiciela Rady ds. Nadzoru do udziału w wymianie poglądów dotyczącej nadzoru nad instytucjami kredytowymi w tym państwie członkowskim wraz z przedstawicielem właściwego organu krajowego. Nadanie takiej roli parlamentom narodowym jest stosownym rozwiązaniem ze względu na ewentualne skutki, jakie środki nadzoru mogą wywierać na finanse publiczne, instytucje kredytowe, ich klientów i pracowników oraz rynki w uczestniczących państwach członkowskich. W przypadku gdy działania na podstawie niniejszego rozporządzenia podejmują właściwe krajowe organy, zastosowanie powinny mieć w dalszym ciągu zasady dotyczące odpowiedzialności określone w przepisach krajowych.
- (57) Niniejsze rozporządzenie nie narusza prawa Parlamentu Europejskiego do ustanowienia tymczasowej komisji śledczej do zbadania zarzutów naruszenia lub niewłaściwego administrowania w stosowaniu prawa Unii na mocy art. 226 TFUE ani prawa do wykonywania swoich funkcji kontroli politycznej zgodnie z Traktatami, w tym prawa Parlamentu Europejskiego do przyjmowania stanowisk lub rezolucji w kwestiach, które uzna za stosowne.
- (58) W swoich działaniach EBC powinien przestrzegać zasad sprawiedliwości proceduralnej i przejrzystości.
- (59) Rozporządzenie, o którym mowa w art. 15 ust. 3 TFUE, powinno określać szczegółowe zasady umożliwiające dostęp do przechowywanych przez EBC dokumentów powstałych w wyniku wykonywania zadań nadzorczych, zgodnie z TFUE.
- (60) Na mocy art. 263 TFUE Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej ma kontrolować legalność aktów między innymi EBC, innych niż zalecenia i opinie, zmierzających do wywarcia skutków prawnych wobec podmiotów trzecich.
- (61) Zgodnie z art. 340 TFUE EBC powinien, zgodnie z zasadami ogólnymi, wspólnymi dla praw państw członkowskich, naprawić szkody wyrządzone przez EBC lub jego pracowników przy wykonywaniu ich obowiązków. Powinno to pozostać bez uszczerbku dla obowiązku właściwych organów krajowych dotyczącego naprawienia – zgodnie z ustawodawstwem krajowym – wszelkich szkód wyrządzonych przez te organy lub ich pracowników przy wykonywaniu ich obowiązków.
- (62) Rozporządzenie Rady nr 1 w sprawie określenia systemu językowego Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej⁽¹⁾ ma zastosowanie do EBC na mocy art. 342 TFUE.
- (63) Przy określaniu, czy prawo dostępu do akt danych osób powinno być ograniczone, EBC powinien przestrzegać praw podstawowych i zasad uznanych w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, zwłaszcza prawa do skutecznego środka odwoławczego i rzetelnego procesu.

(1) Dz.U. 17 z 6.10.1958, s. 385.

- (64) EBC powinien zapewniać osobom fizycznym i prawnym możliwość zwrócenia się z wnioskiem o przegląd decyzji podejmowanych na podstawie uprawnień powierzonych mu na mocy niniejszego rozporządzenia, które to decyzje są skierowane do tych osób lub bezpośrednio i indywidualnie ich dotyczą. Zakres przeglądu powinien obejmować proceduralną i merytoryczną zgodność takich decyzji z niniejszym rozporządzeniem, z poszanowaniem marginesu uznaniowości pozostawionego EBC, by decydować o tym czy przyjęcie tych decyzji było właściwe. W tym celu i ze względu na ekonomię procedury, EBC powinien utworzyć Administracyjną Radę Odwoławczą, której zadaniem byłoby przeprowadzanie takich wewnętrznych przeglądów. Aby ustalić skład takiej rady, Rada Prezesów EBC powinna mianować wysoko cenione osoby. W podejmowanej w tej sprawie decyzji Rada Prezesów powinna, w miarę możliwości, zapewnić odpowiednią równowagę geograficzną i płciową względem wszystkich państw członkowskich. Procedura ustanowiona do celów przeglądu powinna przewidywać sytuację, w której w stosownym przypadku Rada ds. Nadzoru ponownie przeanalizuje swój poprzedni projekt decyzji.
- (65) EBC odpowiada za wykonywanie funkcji związanych z polityką pieniężną w celu utrzymania stabilności cen, zgodnie z art. 127 ust. 1 TFUE. Celem prowadzonych zadań nadzorczych jest ochrona bezpieczeństwa i dobrej kondycji instytucji kredytowych oraz stabilności systemu finansowego. Powinny one być zatem wykonywane całkowicie odrębnie, aby zapobiec konfliktom interesów oraz zapewnić wykonywanie każdej funkcji zgodnie z jej odpowiednimi celami. EBC powinien być w stanie zapewnić, by Rada Prezesów w pełni oddzielała działalność w odniesieniu do funkcji w zakresie polityki pieniężnej od działalności w odniesieniu do funkcji nadzorczych. Zróżnicowanie takie powinno obejmować co najmniej wyraźne rozdzielenie stosownych posiedzeń i programów prac.
- (66) Organizacyjne oddzielenie personelu powinno dotyczyć wszystkich obszarów działalności niezbędnych do celów niezależnej polityki pieniężnej i zagwarantować, że zadania powierzone na mocy niniejszego rozporządzenia są wykonywane w pełnej zgodności z zasadami demokratycznej odpowiedzialności i dozoru, zgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia. Personel wykonujący zadania powierzone EBC na mocy niniejszego rozporządzenia powinien podlegać przewodniczącemu Rady ds. Nadzoru.
- (67) W ramach EBC należy w szczególności powołać Radę ds. Nadzoru odpowiedzialną za przygotowywanie decyzji w sprawach nadzorczych i dysponującą wiedzą specjalistyczną krajowych organów nadzoru. Radzie powinien zatem przewodniczyć przewodniczący, powinna ona mieć wiceprzewodniczącego, a w jej skład powinni wchodzić przedstawiciele EBC i właściwych organów krajowych. Skład Rady ds. Nadzoru zgodnie z niniejszym rozporządzeniem powinien odzwierciedlać zasady równowagi płci, doświadczenia i kwalifikacji. Wszyscy członkowie Rady ds. Nadzoru powinni być terminowo i w pełni informowani na temat punktów porządku obrad posiedzeń rady tak, by zwiększyć efektywność dyskusji i ułatwić proces opracowywania projektów decyzji.
- (68) Przy wykonywaniu swoich zadań Rada ds. Nadzoru powinna uwzględniać wszystkie istotne fakty i okoliczności w uczestniczących państwach członkowskich i powinna wykonywać swoje obowiązki w interesie całej Unii.
- (69) Z pełnym poszanowaniem uzgodnień instytucjonalnych i zasad głosowania określonych w Traktatach, Rada ds. Nadzoru powinna być podstawowym organem w zakresie wykonywania zadań nadzorczych przez EBC, zadań, które dotychczas zawsze znajdowały się w gestii właściwych organów krajowych. Z tego względu należy powierzyć Radzie uprawnienie do przyjmowania decyzji wykonawczych w celu mianowania przewodniczącego i wiceprzewodniczącego Rady ds. Nadzoru. Po wysłuchaniu opinii Rady ds. Nadzoru EBC powinien przedłożyć Parlamentowi Europejskiemu do zatwierdzenia wnioski dotyczące mianowania przewodniczącego i wiceprzewodniczącego Rady ds. Nadzoru. Po zatwierdzeniu tego wniosku Rada powinna przyjąć odpowiednią decyzję wykonawczą. Przewodniczącego należy wyłonić w drodze otwartej procedury kwalifikacyjnej, o której należy stosownie informować Parlament Europejski i Radę.
- (70) W celu umożliwienia odpowiedniej rotacji na tych stanowiskach i jednoczesnego zagwarantowania pełnej niezależności przewodniczącego, jego kadencja nie powinna przekraczać pięciu lat i nie powinna być odnawialna. Aby zapewnić pełną koordynację z działalnością EUNB i polityką ostrożnościową Unii, Rada ds. Nadzoru powinna mieć możliwość zapraszania EUNB i Komisji jako obserwatorów. Przewodniczący Europejskiego Urzędu ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji, gdy taki urząd zostanie już ustanowiony, powinien uczestniczyć w posiedzeniach Rady ds. Nadzoru jako obserwator.
- (71) Radę ds. Nadzoru powinien wspierać komitet sterujący o mniej licznym składzie. Komitet sterujący powinien przygotowywać posiedzenia Rady ds. Nadzoru i wykonywać swoje obowiązki wyłącznie w interesie całej Unii oraz współpracować z Radą ds. Nadzoru na zasadzie pełnej przejrzystości.
- (72) Rada Prezesów EBC powinna zapraszać przedstawicieli uczestniczących państw członkowskich, których walutą nie jest euro zawsze, gdy rozważa zgłoszenie sprzeciwu wobec projektu decyzji przygotowanego przez Radę ds. Nadzoru lub zawsze gdy właściwe organy krajowe poinformują Radę Prezesów o swoim uzasadnionym braku zgody wobec projektu decyzji Rady ds. Nadzoru, w przypadku gdy taka decyzja jest kierowana do organów krajowych w odniesieniu do instytucji kredytowych z uczestniczących państw członkowskich, których walutą nie jest euro.
- (73) Aby zapewnić oddzielenie zadań dotyczących polityki pieniężnej od zadań nadzorczych, EBC powinien mieć obowiązek utworzenia zespołu mediacyjnego. Utworzenie takiego zespołu, a zwłaszcza jego skład, powinny gwarantować rozstrzygnięcie różnic zdań w sposób wyważony, w interesie Unii jako całości.

- (74) Rada ds. Nadzoru, komitet sterujący i personel EBC wykonujący obowiązki nadzorcze powinni podlegać odpowiednim wymogom dotyczącym zachowania tajemnicy służbowej. Podobne wymogi powinny mieć zastosowanie do wymiany informacji z członkami personelu EBC, którzy nie uczestniczą w działalności nadzorczej. Nie powinno to uniemożliwiać EBC wymiany informacji w granicach i na warunkach określonych w stosownym prawodawstwie Unii, w tym z Komisją do celów wykonywania jej zadań zgodnie z art. 107 i 108 TFUE oraz zgodnie z przepisami Unii w sprawie wzmocnionego nadzoru gospodarczego i budżetowego.
- (75) W celu skutecznego wykonywania swoich zadań nadzorczych EBC powinien wykonywać powierzone mu zadania nadzorcze w pełnej niezależności, w szczególności w sposób wolny od nadmiernych nacisków politycznych i ingerencji sektora, które mogłyby wpłynąć na jego niezależność operacyjną.
- (76) Stosowanie okresów zakazu konkurencji w organach nadzoru to istotny element zapewniający skuteczność i niezależność nadzoru sprawowanego przez te organy. W tym celu i bez uszczerbku dla stosowania bardziej rygorystycznych przepisów krajowych, EBC powinien opracować i utrzymywać kompleksowe i formalne procedury oceny obejmujące m.in. proporcjonalne okresy przeglądu, aby z wyprzedzeniem stwierdzić obecność ewentualnych konfliktów z uzasadnionymi interesami jednolitego mechanizmu nadzorczego/EBC i zapobiegać im, w przypadku gdy byłyby członkiem Rady ds. Nadzoru podjęcie pracę w sektorze bankowym, który kiedyś nadzorował.
- (77) Aby móc skutecznie wykonywać swoje zadania nadzorcze, EBC powinien dysponować odpowiednimi zasobami. Zasoby te powinny zostać pozyskane w sposób zapewniający niezależność EBC od nadmiernych nacisków ze strony właściwych organów krajowych i uczestników rynku oraz rozdzielenie zadań w zakresie polityki pieniężnej i nadzoru. Koszty nadzoru powinny być ponoszone przez podmioty podlegające temu nadzorowi. Wykonywanie zadań nadzorczych przez EBC powinno być zatem finansowane z rocznych opłat pobieranych od instytucji kredytowych mających siedzibę w uczestniczących państwach członkowskich. Powinno być również możliwe pobieranie opłat od oddziałów w uczestniczących państwach członkowskich ustanowionych przez instytucję kredytową mającą siedzibę w nieuczestniczącym państwie członkowskim, aby pokryć wydatki ponoszone przez EBC przy wykonywaniu jego zadań w charakterze przyjmującego organu nadzoru nad tymi oddziałami. W przypadku gdy dana instytucja kredytowa lub oddział są objęte nadzorem skonsolidowanym, opłata powinna być pobierana na najwyższym szczeblu instytucji kredytowej w ramach odnośnej grupy z siedzibą w uczestniczących państwach członkowskich. Z obliczenia tych opłat należy wyłączyć wszelkie jednostki zależne mające siedzibę w nieuczestniczących państwach członkowskich.
- (78) W przypadku gdy dana instytucja kredytowa jest objęta nadzorem skonsolidowanym, opłata powinna być obliczana na najwyższym szczeblu konsolidacji w uczestniczących państwach członkowskich i przydzielana instytucjom kredytowym mającym siedzibę w uczestniczącym państwie członkowskim i objętym nadzorem skonsolidowanym, na podstawie obiektywnych kryteriów związanych ze znaczeniem i profilem ryzyka, w tym z aktywami ważonymi ryzykiem.
- (79) Posiadanie wysoko zmotywowanego, dobrze wyszkolonego i bezstronnego personelu jest nieodzowne dla skutecznego nadzoru. W celu stworzenia w pełni zintegrowanego mechanizmu nadzorczego należy przewidzieć odpowiednie wymiany i oddelegowywanie personelu pomiędzy wszystkimi właściwymi krajowymi organami oraz pomiędzy tymi organami a EBC. Aby zapewnić wzajemną kontrolę na zasadzie ciągłej, zwłaszcza w kwestiach nadzoru nad dużymi instytucjami kredytowymi, EBC powinien móc żądać włączenia do krajowych zespołów nadzorczych także członków personelu właściwych organów z innych uczestniczących państw członkowskich, dzięki czemu możliwe będzie powołanie zespołów nadzorczych charakteryzujących się różnorodnością geograficzną, dysponujących konkretną wiedzą specjalistyczną i mających specyficzny profil. Wymiany i oddelegowywanie personelu powinny ustanowić wspólną kulturę nadzoru. EBC powinien regularnie dostarczać informacji na temat liczby pracowników właściwych organów krajowych oddelegowanych do EBC na potrzeby jednolitego mechanizmu nadzorczego.
- (80) Z uwagi na globalizację usług bankowych i rosnące znaczenie standardów międzynarodowych EBC powinien wykonywać swoje zadania z poszanowaniem standardów międzynarodowych oraz w porozumieniu i bliskiej współpracy z organami nadzoru spoza Unii, nie dublując przy tym międzynarodowej roli EUNB. Powinien on mieć uprawnienia do rozwijania kontaktów i zawierania porozumień administracyjnych z organami nadzoru i administracjami państw trzecich oraz z organizacjami międzynarodowymi, przy jednoczesnej koordynacji działań z EUNB i przy pełnym poszanowaniu aktualnych ról i odpowiednich kompetencji państw członkowskich oraz instytucji Unii.
- (81) Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych⁽¹⁾ oraz rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych⁽²⁾ mają pełne zastosowanie do przetwarzania danych osobowych przez EBC do celów niniejszego rozporządzenia.
- (82) W odniesieniu do EBC ma zastosowanie rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF)⁽³⁾. EBC przyjął decyzję

⁽¹⁾ Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31.

⁽²⁾ Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 136 z 31.5.1999, s. 1.

EBC/2004/11⁽¹⁾ w sprawie warunków prowadzenia przez Europejski Urząd do spraw Zwalczania Nadużyć Finansowych dochodzeń w Europejskim Banku Centralnym.

- (83) Aby zapewnić podleganie przez instytucje kredytowe nadzorowi o najwyższej jakości, wolnemu od innych uwarunkowań niż względy ostrożnościowe, oraz aby zapewnić terminowe i skuteczne reagowanie na negatywne wzajemnie się nasilające skutki zdarzeń na rynku dla instytucji kredytowych i państw członkowskich, EBC powinien jak najszybciej zacząć wykonywać określone zadania nadzorcze. Przeniesienie zadań nadzorczych z krajowych organów nadzoru na EBC wymaga jednak pewnych przygotowań. W związku z tym należy przewidzieć odpowiedni okres stopniowego wdrażania.
- (84) Przy przyjmowaniu szczegółowych ustaleń operacyjnych dotyczących wykonywania zadań powierzonych EBC na mocy niniejszego rozporządzenia, EBC powinien przewidzieć rozwiązania przejściowe, które zapewnią doprowadzenie do końca bieżących procedur nadzorczych, w tym realizacji wszelkich decyzji lub środków przyjętych przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia lub zakończenia dochodzeń rozpoczętych przed tym terminem.
- (85) W swoim komunikacie z dnia 28 listopada 2012 r. w sprawie planu działania na rzecz pogłębionej i rzeczywistej unii gospodarczej i walutowej Komisja stwierdziła że art. 127 ust. 6 TFUE mógłby ulec zmianie w kierunku stosowania zwykłej procedury ustawodawczej i usunięcia niektórych ograniczeń prawnych, którym obecnie podlega koncepcja jednolitego mechanizmu nadzorczego (np. ustanowienia możliwości bezpośredniego i nieodwołalnego przystąpienia do mechanizmu przez państwa członkowskie, których walutą nie jest euro w sposób wykraczający poza model »ściślejszej współpracy«, przyznania państwom członkowskim, których walutą nie jest euro uczestniczącym w jednolitym mechanizmie nadzorczym pełnego równouprawnienia w procesach decyzyjnych EBC oraz jeszcze większego wewnętrznego rozdzielenia decyzji w kwestiach polityki pieniężnej i w kwestiach nadzoru). Stwierdziła również, że kolejnym konkretnym punktem, który należałoby uwzględnić jest wzmocnienie odpowiedzialności demokratycznej dotyczącej EBC w zakresie, w jakim działa on jako organ nadzoru bankowego. Przypomina się, że TUE stanowi, że wnioski dotyczące zmiany Traktatu mogą być składane przez rząd dowolnego państwa członkowskiego, Parlament Europejski lub Komisję i mogą dotyczyć dowolnych aspektów Traktatów.
- (86) Niniejsze rozporządzenie nie narusza praw podstawowych i jest zgodne z zasadami uznanymi w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności w zakresie prawa do ochrony danych osobowych, swobody prowadzenia przedsiębiorstwa, prawa do skutecznego środka odwoławczego i rzetelnego procesu, oraz musi być wdrażane zgodnie z tymi prawami i zasadami.

⁽¹⁾ Decyzja Europejskiego Banku Centralnego z dnia 3 czerwca 2004 r. w sprawie warunków prowadzenia przez Europejski Urząd do spraw Zwalczania Nadużyć Finansowych dochodzeń w Europejskim Banku Centralnym w związku z zapobieganiem nadużyciom finansowym, korupcji oraz innym bezprawnym działaniom przynoszącym szkodę interesom finansowym Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 230 z 30.6.2004, s. 56).

- (87) Ponieważ cele niniejszego rozporządzenia, czyli ustanowienie skutecznych i sprawnych ram nadzorczych dla wykonywania przez instytucję Unii szczególnych zadań nadzorczych wobec instytucji kredytowych oraz zapewnienie spójnego stosowania jednolitego zbioru przepisów w odniesieniu do instytucji kredytowych, nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający na poziomie państw członkowskich, natomiast możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie Unii, ze względu na ogólnounijną strukturę rynku bankowego i wpływ, jaki wywierają na pozostałe państwa członkowskie upadłości instytucji kredytowych, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w artykule 5 TUE. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

Przedmiot i definicje

Artykuł 1

Przedmiot i zakres

Niniejsze rozporządzenie powierza EBC szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi, aby przyczynić się do bezpieczeństwa i dobrej kondycji instytucji kredytowych oraz stabilności systemu finansowego w ramach Unii i każdego państwa członkowskiego, w pełni i z należytą starannością uwzględniając jedność i integralność rynku wewnętrznego w oparciu o równe traktowanie instytucji kredytowych w celu zapobieżenia arbitrażowi regulacyjnemu.

Instytucje, o których mowa w art. 2 ust. 5 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi⁽²⁾, są wyłączone z zadań nadzorczych powierzonych EBC zgodnie z art. 4 niniejszego rozporządzenia. Zakres zadań nadzorczych EBC jest ograniczony do nadzoru ostrożnościowego instytucji kredytowych na mocy niniejszego rozporządzenia. Niniejsze rozporządzenie nie powierza EBC żadnych innych zadań nadzorczych, takich jak zadania związane z nadzorem ostrożnościowym nad partnerami centralnymi.

Wykonując zadania powierzone mu w niniejszym rozporządzeniu, i bez uszczerbku dla celu w postaci zapewnienia bezpieczeństwa i dobrej kondycji instytucji kredytowych, EBC należy uwzględnić różnorodność instytucji kredytowych oraz ich wielkość i model biznesowy.

Żadne działanie, propozycja ani polityka EBC nie mogą – bezpośrednio czy pośrednio – dyskryminować żadnego państwa członkowskiego ani grupy państw członkowskich jako miejsca świadczenia usług bankowych lub finansowych w jakiegokolwiek walucie.

Niniejsze rozporządzenie pozostaje bez uszczerbku dla obowiązków i powiązanych uprawnień właściwych organów uczestniczących państw członkowskich w zakresie realizacji zadań nadzorczych, których nie powierzono EBC na mocy niniejszego rozporządzenia.

⁽²⁾ Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 338.

Niniejsze rozporządzenie pozostaje również bez uszczerbku dla obowiązków i powiązanych uprawnień właściwych lub wyznaczonych organów uczestniczących państw członkowskich w zakresie stosowania instrumentów makroostrożnościowych nieprzewidzianych w stosownych unijnych aktach prawnych.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- 1) „uczestniczące państwo członkowskie” oznacza państwo członkowskie, którego walutą jest euro, lub państwo członkowskie, którego walutą nie jest euro, ale które ustanowiło bliską współpracę zgodnie z art. 7;
- 2) „właściwy organ krajowy” oznacza właściwy organ krajowy wyznaczony przez uczestniczące państwo członkowskie zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych⁽¹⁾ i dyrektywą 2013/36/UE;
- 3) „instytucje kredytowe” oznaczają instytucje kredytowe zgodnie z definicją zawartą w art. 4 pkt 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- 4) „finansowa spółka holdingowa” oznacza finansową spółkę holdingową zgodnie z definicją zawartą w art. 4 ust. 1 pkt 20 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- 5) „finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej” oznacza finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej zgodnie z definicją zawartą w art. 2 pkt 15 dyrektywy 2002/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie dodatkowego nadzoru nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń oraz przedsiębiorstwami inwestycyjnymi konglomeratu finansowego⁽²⁾;
- 6) „konglomerat finansowy” oznacza konglomerat finansowy zgodnie z definicją zawartą w art. 2 pkt 14 dyrektywy 2002/87/WE;
- 7) „wyznaczony organ krajowy” oznacza wyznaczony organ uczestniczącego państwa członkowskiego w rozumieniu stosownego prawa unijnego;
- 8) „znaczny pakiet akcji” oznacza znaczny pakiet akcji zgodnie z definicją zawartą w art. 4 ust. 1 pkt 36 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- 9) „jednolity mechanizm nadzorczy” oznacza system nadzoru finansowego, złożony z EBC i właściwych organów krajowych uczestniczących państw członkowskich, jak opisano w art. 6 niniejszego rozporządzenia.

ROZDZIAŁ II

Współpraca i zadania

Artykuł 3

Współpraca

1. EBC blisko współpracuje z EUNB, EUNGiPW, EUNUIPPE oraz ERRS, a także pozostałymi organami, które wchodzą w skład ESNF, który zapewnia odpowiedni poziom regulacji i nadzoru w Unii.

W razie potrzeby, EBC zawiera porozumienia z właściwymi organami państw członkowskich odpowiedzialnymi za rynki instrumentów finansowych. Protokoły te udostępnia się Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i właściwym organom wszystkich państw członkowskich.

2. Do celów niniejszego rozporządzenia EBC jest członkiem Rady Organów Nadzoru w ramach EUNB na warunkach określonych w art. 40 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

3. EBC wykonuje swoje zadania zgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia i bez uszczerbku dla kompetencji i zadań EUNB, EUNGiPW, EUNUIPPE i ERRS.

4. EBC blisko współpracuje z organami uprawnionymi do przeprowadzania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych, w tym w zakresie przygotowywania planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

5. Z zastrzeżeniem art. 1, 4 i 6 EBC ściśle współpracuje z każdym instrumentem publicznej pomocy finansowej, w tym z EISF i EMS, w szczególności w przypadku, gdy taki instrument udzielił lub prawdopodobnie udzieli bezpośredniej lub pośredniej pomocy finansowej instytucji kredytowej objętej art. 4.

6. EBC i właściwe organy nieuczestniczących państw członkowskich zawierają protokół ustaleń ogólnie opisujące sposób współpracy między nimi w zakresie wykonywania ich zadań nadzorczych na mocy unijnego prawa w odniesieniu do instytucji finansowych, o których mowa w art. 2. Protokół ten podlega regularnemu przeglądowi.

Bez uszczerbku dla akapitu pierwszego EBC zawiera protokół ustaleń z właściwymi organami każdego nieuczestniczącego państwa członkowskiego, które jest państwem pochodzenia co najmniej jednej globalnej instytucji o znaczeniu systemowym, zgodnie z definicją zawartą w prawie unijnym.

Każde porozumienie podlega regularnemu przeglądowi i jest publikowane z zastrzeżeniem należytego traktowania informacji poufnych.

⁽¹⁾ Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 35 z 11.2.2003, s. 1.

Artykuł 4

Zadania powierzone EBC

1. W ramach art. 6 – zgodnie z ust. 3 niniejszego artykułu – EBC posiada wyłączną kompetencję w zakresie wykonywania, do celów nadzoru ostrożnościowego, następujących zadań w odniesieniu do wszystkich instytucji kredytowych mających siedzibę w uczestniczących państwach członkowskich:

- a) wydawanie i cofanie zezwoleń dla instytucji kredytowych, z zastrzeżeniem art. 14;
- b) w odniesieniu do instytucji kredytowych, które mają siedzibę w uczestniczącym państwie członkowskim i które pragną ustanowić oddział lub świadczyć usługi transgraniczne na terytorium nieuczestniczącego państwa członkowskiego – wykonywanie zadań, które będą w gestii właściwego organu państwa członkowskiego pochodzenia na mocy stosownego unijnego prawa;
- c) ocena powiadomień dotyczących nabycia i zbycia znacznych pakietów akcji w instytucjach kredytowych, poza przypadkami restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków i z zastrzeżeniem art. 15;
- d) zapewnianie zgodności z aktami, o których mowa w art. 4 ust. 3 akapit pierwszy, nakładającymi wymogi ostrożnościowe na instytucje kredytowe w dziedzinie wymogów w zakresie funduszy własnych, sekurytyzacji, limitów znacznych ekspozycji, płynności, dźwigni finansowej, sprawozdawczości i podawania do wiadomości publicznej informacji dotyczących tych kwestii;
- e) zapewnianie zgodności z aktami, o których mowa w art. 4 ust. 3 akapit pierwszy, nakładającymi na instytucje kredytowe wymogi posiadania solidnych zasad zarządzania, w tym wymogów dotyczących kompetencji i reputacji odnoszących się do osób odpowiadających za zarządzanie instytucjami kredytowymi, procedur zarządzania ryzykiem, mechanizmów kontroli wewnętrznej, polityki wynagrodzeń i praktyk w tym zakresie oraz skutecznych wewnętrznych procesów oceny adekwatności kapitałowej, w tym modeli wewnętrznych ratingów (IRB);
- f) przeprowadzanie przeglądów nadzorczych – w tym w stosownych przypadkach we współpracy z EUNB – łącznie z testami warunków skrajnych i ich ewentualną publikacją, w celu określenia, czy zasady, strategie, procedury i mechanizmy wprowadzone przez instytucje kredytowe, a także fundusze własne utrzymywane przez te instytucje, zapewniają prawidłowe zarządzanie ryzykiem i jego pokrycie, a także – na podstawie tego przeglądu nadzorczego – nakładanie na instytucje kredytowe szczególnych dodatkowych wymogów w zakresie funduszy własnych, szczególnych wymogów dotyczących publikacji, szczególnych wymogów w zakresie płynności oraz innych środków w przypadkach, w których stosowne unijne prawo konkretnie przyznaje właściwym organom takie uprawnienia;
- g) sprawowanie nadzoru skonsolidowanego nad jednostkami dominującymi instytucji kredytowych mającymi siedzibę w jednym z uczestniczących państw członkowskich, w tym nad finansowymi spółkami holdingowymi i finansowymi spółkami holdingowymi o działalności mieszanej, a także uczestniczenie w nadzorze skonsolidowanym, w tym w kolegiach organów nadzoru, bez uszczerbku dla

udziału w tych kolegiach – w charakterze obserwatorów – właściwych organów krajowych, w odniesieniu do jednostek dominujących niemających siedziby w jednym z uczestniczących państw członkowskich;

- h) uczestniczenie w nadzorze dodatkowym nad konglomeratem finansowym w odniesieniu do instytucji kredytowych, które wchodzi w jego skład, oraz pełnienie funkcji koordynatora w przypadku wyznaczenia EBC jako koordynatora do spraw konglomeratu finansowego zgodnie z kryteriami określonymi w stosownym unijnym prawie;
- i) realizowanie zadań nadzorczych w zakresie planów naprawczych oraz wczesnej interwencji, w przypadku gdy instytucja kredytowa lub grupa, w odniesieniu do której EBC jest konsolidującym organem nadzoru, nie spełniają mających zastosowanie wymogów ostrożnościowych lub prawdopodobnie je naruszają, a także – wyłącznie w przypadkach wyraźnie przewidzianych w stosownym unijnym prawie dla właściwych organów – dokonywanie strukturalnych zmian wymaganych od instytucji kredytowych w celu zapobieżenia trudnościom finansowym lub upadłości, z wyłączeniem wszelkich uprawnień w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

2. W przypadku instytucji kredytowych mających siedzibę w nieuczestniczącym państwie członkowskim, które ustanowiły oddział w uczestniczącym państwie członkowskim lub świadczą na jego terytorium usługi transgraniczne, EBC wykonuje zadania, które wchodzi w zakres ust. 1 i które – zgodnie ze stosownym unijnym prawem – należą do kompetencji właściwych organów krajowych.

3. Do celu wykonywania zadań powierzonych mu na mocy niniejszego rozporządzenia i z myślą o zapewnieniu wysokich standardów nadzoru EBC stosuje całe stosowne unijne prawo, a w przypadku gdy takie unijne prawo tworzą dyrektywy – krajowe ustawodawstwo transponujące te dyrektywy. W przypadku gdy stosowne prawo unijne tworzą rozporządzenia oraz gdy obecnie rozporządzenia te wyraźnie dają państwom członkowskim opcje wyboru, EBC stosuje również ustawodawstwo krajowe dotyczące wykonywania tych opcji.

W tym celu EBC przyjmuje wytyczne i zalecenia oraz podejmuje decyzje z zastrzeżeniem stosownego unijnego prawa, w szczególności wszelkich aktów ustawodawczych i nieustawodawczych, a także zgodnie z takim stosownym unijnym prawem, łącznie z aktami, o których mowa w art. 290 i 291 TFUE. Przestrzega w szczególności wiążących regulacyjnych i wykonawczych standardów technicznych opracowanych przez EUNB i przyjętych przez Komisję zgodnie z art. 10–15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, a także art. 16 tego rozporządzenia; podlega również przepisom tego rozporządzenia dotyczącym europejskiego podręcznika nadzoru opracowanego przez ten urząd zgodnie z tym rozporządzeniem. EBC może również przyjmować rozporządzenia wyłącznie w zakresie niezbędnym dla organizacji lub określenia zasad wykonywania zadań powierzonych mu na mocy niniejszego rozporządzenia.

Przed przyjęciem rozporządzenia EBC przeprowadza otwarte konsultacje społeczne i analizuje związane z tym potencjalne koszty i korzyści, chyba że takie konsultacje i analizy są nieproporcjonalne do zakresu i wpływu odnośnych rozporządzeń lub z uwagi na szczególnie pilny charakter danej sprawy, w którym to przypadku EBC uzasadnia taki pilny charakter.

W razie konieczności EBC aktywnie uczestniczy w opracowaniu przez EUNB projektu regulacyjnych lub wykonawczych standardów technicznych zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1093/2010 lub zwraca uwagę EUNB na ewentualną konieczność przedstawienia Komisji projektów standardów zmieniających istniejące regulacyjne lub wykonawcze standardy techniczne.

Artykuł 5

Zadania i instrumenty makroostrożnościowe

1. Każdorazowo, gdy jest to stosowne lub uznane za konieczne, oraz bez uszczerbku dla ust. 2 niniejszego artykułu, właściwe organy krajowe lub wyznaczone organy krajowe uczestniczącego państwa członkowskiego stosują wymogi dotyczące buforów kapitałowych, które instytucje kredytowe muszą utrzymywać na odpowiednim poziomie zgodnie ze stosownym unijnym prawem w uzupełnieniu wymogów w zakresie funduszy własnych, o których mowa w art. 4 ust. 1 lit. d) niniejszego rozporządzenia, w tym ustalają wskaźniki bufora antycyklicznego, oraz stosują wszelkie inne środki mające zaradzić ryzykom systemowym lub makroostrożnościowym przewidziane w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013 oraz dyrektywie 2013/36/UE – z zastrzeżeniem ustanowionych w nich procedur – w przypadkach szczegółowo określonych w stosownym unijnym prawie. Dziesięć dni roboczych przed podjęciem takiej decyzji właściwy organ należyście powiadamia o swoim zamiarze EBC. W przypadku gdy EBC wyraża sprzeciw, przedstawia swoje pisemne uzasadnienie w terminie pięciu dni roboczych. Zainteresowany organ należyście uwzględnić uzasadnienie EBC, zanim podejmie kolejne stosowne działania w związku z decyzją.

2. O ile zostanie to uznane za konieczne, EBC może – zamiast właściwych organów krajowych lub wyznaczonych organów krajowych uczestniczącego państwa członkowskiego – zastosować wyższe wymogi dotyczące buforów kapitałowych niż wymogi zastosowane przez właściwe organy krajowe lub wyznaczone organy krajowe uczestniczącego państwa członkowskiego, które to wymogi instytucje kredytowe muszą utrzymywać na odpowiednim poziomie zgodnie ze stosownym unijnym prawem w uzupełnieniu wymogów w zakresie funduszy własnych, o których mowa w art. 4 ust. 1 lit. d) niniejszego rozporządzenia, w tym ustalić wskaźniki bufora antycyklicznego, z zastrzeżeniem warunków określonych w ust. 4 i 5 niniejszego artykułu, a także zastosować surowsze środki mające zaradzić ryzykom systemowym lub makroostrożnościowym na szczeblu instytucji kredytowych z zastrzeżeniem procedur ustanowionych w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013 oraz dyrektywie 2013/36/UE w przypadkach szczegółowo określonych w stosownym unijnym prawie.

3. Każdy właściwy organ krajowy lub wyznaczony organ krajowy może zaproponować EBC podjęcie działań na mocy ust. 2, aby zaradzić konkretnej sytuacji, w jakiej znalazł się system finansowy i gospodarka w państwie członkowskim danego organu.

4. W przypadku gdy EBC zamierza działać zgodnie z ust. 2, blisko współpracuje z wyznaczonymi organami krajowymi w danych państwach członkowskich. W szczególności powiadamia o swoim zamiarze dane właściwe organy krajowe lub wyznaczone organy krajowe dziesięć dni roboczych przed podjęciem takiej decyzji. W przypadku gdy któryś z danych

organów wyrazi sprzeciw, przedstawia swoje pisemne uzasadnienie w terminie pięciu dni roboczych. EBC należyście uwzględnić to uzasadnienie, zanim podejmie kolejne stosowne działania w związku z decyzją.

5. Wykonując zadania, o których mowa w ust. 2, EBC bierze pod uwagę specyfikę sytuacji systemu finansowego, sytuację gospodarczą i cykl koniunkturalny w poszczególnych państwach członkowskich lub ich częściach.

Artykuł 6

Współpraca w ramach jednolitego mechanizmu nadzorczego

1. EBC wykonuje swoje zadania w ramach jednolitego mechanizmu nadzorczego, w którego skład wchodzi EBC i właściwe organy krajowe. EBC odpowiada za skuteczne i spójne funkcjonowanie jednolitego mechanizmu nadzorczego.

2. Zarówno EBC, jak i właściwe organy krajowe podlegają obowiązkowi współpracy w dobrej wierze i obowiązkowi wymiany informacji.

Bez uszczerbku dla uprawnienia EBC w zakresie bezpośredniego otrzymywania informacji zgłaszanych regularnie przez instytucje kredytowe lub w zakresie posiadania bezpośredniego dostępu do takich informacji, właściwe organy krajowe w szczególności przekazują EBC wszystkie informacje niezbędne do celów wykonywania zadań powierzonych EBC na mocy niniejszego rozporządzenia.

3. W stosownych przypadkach i bez uszczerbku dla odpowiedzialności i rozliczalności EBC w zakresie wykonania zadań powierzonych mu na mocy niniejszego rozporządzenia, właściwe organy krajowe odpowiadają za udzielenie EBC pomocy – na warunkach określonych w ramach wspomnianych w ust. 7 niniejszego artykułu – w zakresie przygotowywania i wdrażania wszelkich aktów dotyczących zadań, o których mowa w art. 4, w odniesieniu do wszystkich instytucji kredytowych, w tym pomocy w zakresie działań weryfikacyjnych. Przy wykonywaniu zadań określonych w art. 4 właściwe organy krajowe stosują się do instrukcji EBC.

4. Jeśli chodzi o zadania określone w art. 4, z wyjątkiem ust. 1 lit. a) i c), EBC ma obowiązki określone w ust. 5 niniejszego artykułu, a właściwe organy krajowe mają obowiązki określone w ust. 6 niniejszego artykułu, w ramach i z zastrzeżeniem procedur, o których mowa w ust. 7 niniejszego artykułu, w odniesieniu do nadzoru nad następującymi instytucjami kredytowymi, finansowymi spółkami holdingowymi lub finansowymi spółkami holdingowymi o działalności mieszanej, lub mającymi siedzibę w uczestniczących państwach członkowskich oddziałami instytucji kredytowych, które mają siedzibę w nieuczestniczących państwach członkowskich:

— tymi, które są mniej istotne w ujęciu skonsolidowanym, na najwyższym szczeblu konsolidacji w uczestniczących państwach członkowskich, lub mniej istotne w ujęciu indywidualnym w szczególnym przypadku oddziałów mających siedzibę w uczestniczących państwach członkowskich ustanowionych przez instytucje kredytowe, które mają siedzibę w nieuczestniczących państwach członkowskich. Istotność ocenia się w oparciu o następujące kryteria:

- (i) wielkość;
- (ii) znaczenie dla gospodarki Unii lub dowolnego uczestniczącego państwa członkowskiego;

(iii) istotność działalności transgranicznej.

W odniesieniu do akapitu pierwszego powyżej instytucji kredytowej lub finansowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej nie uznaje się za mniej istotną – chyba że znajduje to uzasadnienie w szczególnych okolicznościach, które należy sprecyzować w metodologii – o ile spełniony jest dowolny z poniższych warunków:

- (i) całkowita wartość ich aktywów przekracza 30 mld EUR;
- (ii) stosunek całkowitej wartości ich aktywów do PKB uczestniczącego państwa członkowskiego siedziby przekracza 20 %, chyba że całkowita wartość ich aktywów jest niższa niż 5 mld EUR;
- (iii) w następstwie powiadomienia, w którym dany właściwy organ krajowy stwierdza, że uznaje taką instytucję za instytucję o istotnym znaczeniu dla gospodarki krajowej, EBC podejmuje – po przeprowadzeniu wszechstronnej oceny, w tym oceny bilansu, tej instytucji kredytowej – decyzję potwierdzającą takie znaczenie.

EBC może również z własnej inicjatywy uznać daną instytucję za instytucję o istotnym znaczeniu, jeżeli ustanowiła ona bankowe jednostki zależne w co najmniej dwóch uczestniczących państwach członkowskich, a transgraniczne aktywa lub pasywa tej instytucji stanowią istotną część jej całkowitych aktywów lub pasywów, z zastrzeżeniem warunków określonych w metodologii.

Tych, dla których publiczna pomoc finansowa była wnioskowana lub otrzymana bezpośrednio z EISF lub EMS, nie uznaje się za mniej istotne.

Niezależnie od przepisów poprzednich akapitów EBC wykonuje zadania powierzone mu na mocy niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do trzech najistotniejszych instytucji kredytowych w każdym z uczestniczących państw członkowskich, chyba że szczególne okoliczności uzasadniają odmienne postępowanie.

5. W odniesieniu do instytucji kredytowych, o których mowa w ust. 4, i w ramach określonych w ust. 7:

- a) EBC wydaje właściwym organom krajowym zalecenia, wytyczne lub ogólne instrukcje, zgodnie z którymi organy te wykonują zadania określone w art. 4, z wyjątkiem ust. 1 lit. a) i c), i podejmują decyzje nadzorcze.

Instrukcje takie mogą dotyczyć szczególnych uprawnień określonych w art. 16 ust. 2 w odniesieniu do grup lub kategorii instytucji kredytowych do celów zapewnienia spójności rezultatów w zakresie nadzoru w ramach jednolitego mechanizmu nadzorczego;

- b) jeżeli konieczne jest zapewnienie spójnego stosowania wysokich standardów nadzoru, EBC może w dowolnym momencie, z własnej inicjatywy po skonsultowaniu się z właściwymi organami krajowymi lub na wniosek właściwego organu

krajowego, podjąć decyzję o tym, że sam będzie bezpośrednio wykonywał wszelkie stosowne uprawnienia w odniesieniu do jednej lub więcej instytucji kredytowych, o których mowa w ust. 4, w tym w przypadku, gdy pomoc finansowa była wnioskowana lub otrzymana pośrednio z Europejskiego Instrumentu Stabilności Finansowej lub Europejskiego Mechanizmu Stabilności;

- c) EBC sprawuje nadzór nad funkcjonowaniem systemu, w oparciu o obowiązki i procedury określone w niniejszym artykule, w szczególności w ust. 7 lit. c);
- d) EBC może w dowolnym momencie skorzystać z uprawnień, o których mowa w art. 10–13;
- e) EBC może również – na zasadzie *ad hoc* lub regularnie – zwracać się do właściwych organów krajowych o dostarczenie informacji na temat wykonania zadań realizowanych przez nie na mocy niniejszego artykułu.

6. Bez uszczerbku dla ust. 5 niniejszego artykułu właściwe organy krajowe wykonują zadania, o których mowa w art. 4 ust. 1 lit. b), d)–g) i i), oraz są odpowiedzialne za te zadania, jak również za przyjmowanie wszelkich stosownych decyzji nadzorczych w odniesieniu do instytucji kredytowych, o których mowa w ust. 4 akapit pierwszy niniejszego artykułu, w ramach i z zastrzeżeniem procedur, o których mowa w ust. 7 niniejszego artykułu.

Bez uszczerbku dla art. 10–13 właściwe organy krajowe i wyznaczone organy krajowe zachowują uprawnienia, zgodnie z prawem krajowym, do uzyskiwania informacji od instytucji kredytowych, spółek holdingowych, spółek holdingowych o działalności mieszanej i jednostek objętych skonsolidowaną sytuacją finansową danej instytucji kredytowej, a także do wykonywania kontroli na miejscu w tych instytucjach kredytowych, spółkach holdingowych, spółkach holdingowych o działalności mieszanej i jednostkach. Właściwe organy krajowe informują EBC, zgodnie z ramami określonymi w ust. 7 niniejszego artykułu, o środkach podjętych na mocy niniejszego ustępu i ściśle koordynują te środki z EBC.

Właściwe organy krajowe regularnie składają EBC sprawozdania z wykonywania zadań realizowanych na mocy niniejszego artykułu.

7. W porozumieniu z właściwymi organami krajowymi i na podstawie propozycji Rady ds. Nadzoru, EBC przyjmuje i podaje do publicznej wiadomości ramy porządkujące praktyczne ustalenia stosowania niniejszego artykułu. Ramy te zawierają co najmniej:

- a) konkretną metodologię oceny kryteriów, o których mowa w ust. 4 akapit pierwszy, drugi i trzeci, oraz kryteriów, zgodnie z którymi ust. 4 akapit czwarty przestaje mieć zastosowanie do danej instytucji kredytowej, a także wynikające z tej metodologii ustalenia do celów stosowania ust. 5 i 6. Ustalenia te oraz metodologia oceny kryteriów, o których mowa w ust. 4 akapit pierwszy, drugi i trzeci, podlegają przeglądowi, aby odzwierciedlić wszelkie stosowne zmiany;

zapewniają one również, że w przypadku gdy instytucja kredytowa zostaje uznana za istotną lub mniej istotną, ocena ta zostanie zmieniona wyłącznie w przypadku znacznych i trwałych zmian okoliczności, w szczególności okoliczności związanych z sytuacją instytucji kredytowej istotnych dla tej oceny;

- b) określenie procedur, w tym terminów, i możliwości przygotowania projektów decyzji przesyłanych EBC do analizy, dotyczących relacji między EBC a właściwymi organami krajowymi w odniesieniu do nadzoru nad instytucjami kredytowymi nieuznanymi za mniej istotne zgodnie z ust. 4;
- c) określenie procedur, w tym terminów, dotyczących relacji między EBC a właściwymi organami krajowymi w odniesieniu do nadzoru nad instytucjami kredytowymi uznanymi za mniej istotne zgodnie z ust. 4. W zależności od przypadków określonych w ramach, procedury takie wymagają od właściwych organów krajowych w szczególności:
- (i) powiadamiania EBC o każdej istotnej procedurze nadzorczej;
 - (ii) na wniosek EBC – bardziej szczegółowej oceny konkretnych aspektów procedury;
 - (iii) przekazania EBC projektów istotnych decyzji nadzorczych, które EBC może zaopiniować.

8. Każdorazowo gdy EBC korzysta z pomocy właściwych organów krajowych lub wyznaczonych organów krajowych do celów wykonywania zadań powierzonych mu na mocy niniejszego rozporządzenia, EBC i właściwe organy krajowe przestrzegają przepisów określonych w stosownych aktach unijnych dotyczących przydziału obowiązków oraz współpracy między właściwymi organami z poszczególnych państw członkowskich.

Artykuł 7

Bliska współpraca z właściwymi organami uczestniczących państw członkowskich, którego walutą nie jest euro

1. W granicach określonych w niniejszym artykule EBC realizuje zadania w obszarach określonych w art. 4 ust. 1 i 2 oraz art. 5 w odniesieniu do instytucji kredytowych mających siedzibę w państwie członkowskim, którego walutą nie jest euro, jeżeli między EBC a właściwym organem krajowym tego państwa członkowskiego została ustanowiona bliska współpraca zgodnie z niniejszym artykułem.

W tym celu EBC może skierować instrukcje do właściwego organu krajowego lub do wyznaczonego organu krajowego uczestniczącego państwa członkowskiego, którego walutą nie jest euro.

2. Bliska współpraca między EBC a właściwym organem krajowym uczestniczącego państwa członkowskiego, którego

walutą nie jest euro, zostaje ustanowiona na mocy decyzji przyjętej przez EBC, jeżeli spełnione są następujące warunki:

- a) dane państwo członkowskie powiadamia pozostałe państwa członkowskie, Komisję, EBC i EUNB o swoim wniosku dotyczącym nawiązania bliskiej współpracy z EBC w zakresie wykonywania zadań, o których mowa w art. 4 i 5, w odniesieniu do wszystkich instytucji kredytowych mających siedzibę w danym państwie członkowskim, zgodnie z art. 6;
- b) w powiadomieniu tym dane państwo członkowskie zobowiązuje się do:
 - zagwarantowania, że jego właściwy lub wyznaczony organ krajowy będą stosować się do wszelkich wytycznych lub wniosków EBC, oraz
 - przekazywania wszelkich informacji na temat instytucji kredytowych mających siedzibę w danym państwie członkowskim, które mogą być wymagane przez EBC w celu przeprowadzenia wszechstronnej oceny tych instytucji kredytowych;
- c) dane państwo członkowskie przyjęło stosowne ustawodawstwo krajowe celem zapewnienia obowiązku przyjmowania przez właściwy organ krajowy tego państwa wszelkich środków wymaganych przez EBC w odniesieniu do instytucji kredytowych, zgodnie z ust. 4.

3. Decyzja, o której mowa w ust. 2, jest publikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. Decyzję tę stosuje się po 14 dniach od jej opublikowania.

4. W przypadku gdy EBC uważa, że właściwy organ krajowy danego państwa członkowskiego powinien przyjąć środek dotyczący zadań, o których mowa w ust. 1, w odniesieniu do instytucji kredytowej, finansowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, wydaje temu organowi instrukcje, określając stosowny termin.

Termin ten wynosi nie mniej niż 48 godzin, chyba że wcześniejsze przyjęcie środka jest niezbędne, by zapobiec nieodwracalnej szkodzi. Właściwy organ krajowy danego państwa członkowskiego podejmuje wszelkie konieczne środki zgodnie ze zobowiązaniem, o którym mowa w ust. 2 lit. c).

5. EBC może postanowić o skierowaniu do danego państwa członkowskiego ostrzeżenia, wskazującego, że – jeżeli nie zostaną podjęte zdecydowane działania naprawcze – bliska współpraca zostanie zawieszona lub zakończona, w następujących przypadkach:

- a) gdy, zdaniem EBC, dane państwo członkowskie przestanie spełniać warunki określone w ust. 2 lit. a)–c); lub

b) gdy, zdaniem EBC, właściwy organ krajowy danego państwa członkowskiego nie działa zgodnie z obowiązkiem, o którym mowa w ust. 2 lit. c).

Jeżeli w ciągu 15 dni po przekazaniu takiego powiadomienia nie zostaną podjęte żadne stosowne działania, EBC może zawiesić lub zakończyć bliską współpracę z tym państwem członkowskim.

Decyzję o zawieszeniu lub zakończeniu bliskiej współpracy przekazuje się danemu państwu członkowskiemu i publikuje w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej. W decyzji wskazuje się datę, od której ma ona zastosowanie, z należyтым uwzględnieniem skuteczności nadzoru oraz uzasadnionych interesów instytucji kredytowych.

6. Państwa członkowskie mogą zwrócić się do EBC o zakończenie bliskiej współpracy w dowolnym momencie po upływie trzech lat od daty opublikowania w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej decyzji przyjętej przez EBC w sprawie ustanowienia bliskiej współpracy. We wniosku podaje się powody zakończenia takiej współpracy, a w szczególności – kiedy ma to zastosowanie – ewentualne istotne negatywne skutki w odniesieniu do obowiązków fiskalnych danego państwa członkowskiego. W takim przypadku EBC bezzwłocznie przystępuje do przyjęcia decyzji o zakończeniu bliskiej współpracy i wskazuje datę, od której ma ona zastosowanie, przypadającą w maksymalnym okresie trzech miesięcy, z należyтым uwzględnieniem skuteczności nadzoru oraz uzasadnionych interesów instytucji kredytowych. Decyzję publikuje się w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

7. Jeżeli uczestniczące państwo członkowskie, którego walutą nie jest euro, powiadomi EBC zgodnie z art. 26 ust. 8 o tym, że w sposób uzasadniony nie zgadza się ze sprzeciwem Rady Prezesów wobec projektu decyzji Rady ds. Nadzoru, Rada Prezesów – w terminie 30 dni – wydaje opinię na temat uzasadnionego braku zgody wyrażonego przez dane państwo członkowskie i, podając uzasadnienie, podtrzymuje lub wycofuje swój sprzeciw.

W przypadku gdy Rada Prezesów podtrzyma swój sprzeciw, uczestniczące państwo członkowskie, którego walutą nie jest euro, może powiadomić EBC o tym, że nie będzie związane potencjalną decyzją dotyczącą ewentualnego zmienionego projektu decyzji Rady ds. Nadzoru.

EBC rozważa wówczas ewentualne zawieszenie lub zakończenie bliskiej współpracy z tym państwem członkowskiemu, z należyтым uwzględnieniem skuteczności nadzoru, i podejmuje decyzję w tej sprawie.

EBC bierze pod uwagę, w szczególności, następujące względy:

a) czy brak takiego zawieszenia lub zakończenia mógłby zagrozić integralności jednolitego mechanizmu nadzorczego

lub mieć istotne negatywne skutki w odniesieniu do obowiązków fiskalnych państw członkowskich;

b) czy takie zawieszenie lub zakończenie mogłoby mieć istotne negatywne skutki w odniesieniu do obowiązków fiskalnych w państwie członkowskiemu, które powiadomiło o swoim uzasadnionym braku zgody zgodnie z art. 26 ust. 8;

c) czy jest lub nie jest przekonany o tym, że dany właściwy organ krajowy przyjął środki, które – zdaniem EBC:

— zapewniają, by instytucje kredytowe w państwie członkowskiemu, które zgłasza swój uzasadniony brak zgody zgodnie z poprzednim akapitem, nie były traktowane bardziej korzystnie niż instytucje kredytowe w pozostałych uczestniczących państwach członkowskiemu, oraz

— są równie skuteczne w zakresie osiągnięcia celów, o których mowa w art. 1 i w zakresie zapewniania zgodności ze stosownym unijnym prawem jak decyzja Rady Prezesów na mocy akapitu drugiego niniejszego ustępu.

EBC włącza te rozważania do swojej decyzji i przekazuje je danemu państwu członkowskiemu.

8. Jeżeli uczestniczące państwo członkowskie, którego walutą nie jest euro, nie zgadza się z projektem decyzji Rady ds. Nadzoru, informuje Radę Prezesów o swoim uzasadnionym braku zgody w ciągu pięciu dni roboczych od otrzymania projektu decyzji. Następnie Rada Prezesów podejmuje decyzję w tej sprawie w terminie pięciu dni roboczych, z pełnym uwzględnieniem podanego uzasadnienia, i przedstawia pisemne uzasadnienie swojej decyzji danemu państwu członkowskiemu. Dane państwo członkowskie może zwrócić się do EBC, aby zakończył bliską współpracę ze skutkiem natychmiastowym; w takim przypadku nie będzie związane przedmiotową decyzją.

9. Państwo członkowskie, które zakończyło bliską współpracę z EBC, nie może ponownie nawiązać bliskiej współpracy przed upływem trzech lat od daty opublikowania w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej decyzji EBC o zakończeniu bliskiej współpracy.

Artykuł 8

Stosunki międzynarodowe

Bez uszczerbku dla odnośnych kompetencji państw członkowskich i pozostałych instytucji i organów Unii, innych niż EBC, w tym EUNB, w odniesieniu do zadań powierzonych EBC na mocy niniejszego rozporządzenia, EBC może nawiązywać kontakty i zawierać porozumienia administracyjne z organami nadzoru, organizacjami międzynarodowymi oraz z administracjami państw trzecich, pod warunkiem odpowiedniej koordynacji działań z EUNB. Porozumienia te nie tworzą zobowiązań prawnych dla Unii ani jej państw członkowskich.

ROZDZIAŁ III

Uprawnienia EBC

Artykuł 9

Uprawnienia nadzorcze i kontrolne

1. W wyłącznym celu wykonywania zadań powierzonych mu na mocy art. 4 ust. 1 i 2 oraz art. 5 ust. 2, EBC uznaje się w stosownych przypadkach za właściwy lub wyznaczony organ w uczestniczących państwach członkowskich zgodnie ze stosownym unijnym prawem.

W tym samym wyłącznym celu EBC posiada wszystkie uprawnienia i obowiązki określone w niniejszym rozporządzeniu. Posiada również wszystkie uprawnienia i obowiązki, jakie właściwe i wyznaczone organy mają na mocy stosownego unijnego prawa, chyba że w niniejszym rozporządzeniu przewidziano inaczej. W szczególności EBC posiada uprawnienia wymienione w niniejszym rozdziale sekcje 1 i 2.

W zakresie, w jakim jest to konieczne do wykonywania zadań powierzonych mu na mocy niniejszego rozporządzenia, EBC może wymagać – w drodze instrukcji – od tych organów krajowych, by korzystały ze swoich uprawnień, na mocy prawa krajowego i na warunkach w nim przewidzianych, w przypadku gdy niniejsze rozporządzenie nie powierza takich uprawnień EBC. Te organy krajowe w pełni informują EBC o wykonywaniu tych uprawnień.

2. EBC wykonuje uprawnienia, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, zgodnie z aktami, o których mowa w art. 4 ust. 3 akapit pierwszy. EBC i właściwe organy krajowe blisko współpracują przy wykonywaniu swoich odnośnych uprawnień nadzorczych i kontrolnych.

3. W drodze odstępstwa od ust. 1 niniejszego artykułu w odniesieniu do instytucji kredytowych mających siedzibę w uczestniczących państwach członkowskich, których walutą nie jest euro, EBC wykonuje swoje uprawnienia zgodnie z art. 7.

Sekcja 1

Uprawnienia dochodzeniowe

Artykuł 10

Wezwanie do udzielenia informacji

1. Bez uszczerbku dla uprawnień, o których mowa w art. 9 ust. 1, i z zastrzeżeniem warunków określonych w stosownym unijnym prawie, EBC może wezwać następujące osoby prawne lub fizyczne, z zastrzeżeniem przepisów art. 4, do udzielenia wszelkich informacji niezbędnych do wykonywania zadań powierzonych mu na mocy niniejszego rozporządzenia, w tym informacji, które powinny być przekazywane w regularnych odstępach i w określonych formatach do celów nadzorczych i związanych z nimi celów statystycznych:

a) instytucje kredytowe mające siedzibę w uczestniczących państwach członkowskich;

b) finansowe spółki holdingowe mające siedzibę w uczestniczących państwach członkowskich;

c) finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej mające siedzibę w uczestniczących państwach członkowskich;

d) spółki holdingowe prowadzące działalność mieszaną mające siedzibę w uczestniczących państwach członkowskich;

e) osoby należące do podmiotów, o których mowa w lit. a)–d);

f) osoby trzecie, którym podmioty określone w lit. a)–d) zleciły zadania lub prowadzenie działalności na zasadzie outsourcingu.

2. Osoby, o których mowa w ust. 1, udzielają wymaganych informacji. Od obowiązku udzielenia informacji nie zwalniają tych osób przepisy dotyczące tajemnicy służbowej. Udzielenia tych informacji nie uznaje się za naruszenie tajemnicy służbowej.

3. W przypadku gdy EBC uzyskuje informacje bezpośrednio od osób prawnych lub fizycznych, o których mowa w ust. 1, udostępnia te informacje odnośnym właściwym organom krajowym.

Artykuł 11

Ogólne czynności wyjaśniające

1. W celu wykonania zadań powierzonych mu na mocy niniejszego rozporządzenia i z zastrzeżeniem innych warunków określonych w stosownym unijnym prawie EBC może przeprowadzać wszelkie niezbędne dochodzenia wobec dowolnej z osób, o których mowa w art. 10 ust. 1, mających siedzibę lub zlokalizowanych w uczestniczącym państwie członkowskim.

W tym celu EBC ma prawo:

a) wymagać przedłożenia dokumentów;

b) badać księgi i akta osób, o których mowa w art. 10 ust. 1, oraz uzyskiwać kopie lub wyciągi z tych ksiąg i akt;

c) uzyskiwać wyjaśnienia w formie pisemnej lub ustnej od dowolnej z osób, o których mowa w art. 10 ust. 1, lub od ich przedstawicieli lub członków personelu;

d) przesłuchiwać wszelkie inne osoby, które zgadzają się na przesłuchanie, do celów zbierania informacji związanych z przedmiotem dochodzenia.

2. Osoby, o których mowa w art. 10 ust. 1, podlegają dochodzeniom wszczynanym na podstawie decyzji EBC.

Jeżeli dana osoba utrudnia prowadzenie dochodzenia, właściwy organ krajowy uczestniczącego państwa członkowskiego, w którym znajdują się przedmiotowe lokale, udziela, zgodnie z prawem krajowym, niezbędnej pomocy, w tym – w przypadkach, o których mowa w art. 12 i 13 – ułatwia EBC dostęp do siedziby osób prawnych, o których mowa w art. 10 ust. 1, aby umożliwić realizację powyższych praw.

Artykuł 12

Kontrole na miejscu

1. W celu wykonania zadań powierzonych mu na mocy niniejszego rozporządzenia i z zastrzeżeniem innych warunków określonych w stosownym unijnym prawie EBC może – w myśl art. 13, z zastrzeżeniem wcześniejszego powiadomienia danego właściwego organu krajowego – przeprowadzać wszelkie niezbędne kontrole na miejscu w siedzibie osób prawnych, o których mowa w art. 10 ust. 1, i wszelkich innych jednostek objętych nadzorem skonsolidowanym, w przypadku gdy EBC jest konsolidującym organem nadzoru zgodnie z art. 4 ust. 1 lit. g). W przypadku gdy wymaga tego właściwe i skuteczne przeprowadzenie kontroli, EBC może przeprowadzić kontrolę na miejscu bez uprzedzenia tych osób prawnych.

2. Urzędnicy EBC i inne osoby upoważnione przez EBC do przeprowadzenia kontroli na miejscu mogą wejść do wszelkich lokali i na teren, które stanowią miejsce prowadzenia działalności gospodarczej osób prawnych, których dotyczy decyzja o dochodzeniu przyjęta przez EBC, i posiadają wszelkie uprawnienia określone w art. 11 ust. 1.

3. Osoby prawne, o których mowa w art. 10 ust. 1, podlegają kontrolom na miejscu na podstawie decyzji EBC.

4. Urzędnicy i inne osoby towarzyszące upoważnione lub wyznaczone przez właściwy organ krajowy państwa członkowskiego, na którego terytorium ma być przeprowadzona kontrola, pod nadzorem EBC i w koordynacji z nim czynnie pomagają urzędnikom EBC i innym osobom upoważnionym przez EBC. W tym celu posiadają uprawnienia określone w ust. 2. W kontrolach na miejscu mają również prawo uczestniczyć urzędnicy właściwego organu krajowego danego uczestniczącego państwa członkowskiego.

5. W przypadku gdy urzędnicy EBC i inne osoby towarzyszące upoważnione lub wyznaczone przez EBC stwierdzą, że dana osoba sprzeciwia się kontroli zarządzanej na podstawie niniejszego artykułu, właściwy organ krajowy danego uczestniczącego państwa członkowskiego udziela im niezbędnej pomocy zgodnie z prawem krajowym. W zakresie koniecznym do przeprowadzenia kontroli, pomoc ta może obejmować zaplombowanie dowolnych lokali stanowiących miejsce prowadzenia działalności gospodarczej oraz ksiąg lub zapisów. W przypadku gdy dany właściwy organ krajowy nie dysponuje takimi kompetencjami, korzysta z uprawnień pozwalających mu na zwrócenie się o niezbędną pomoc do innych organów krajowych.

Artykuł 13

Zezwolenie organu sądowego

1. Jeżeli kontrola na miejscu przewidziana w art. 12 ust. 1 i 2 lub pomoc przewidziana w art. 12 ust. 5 wymagają zezwolenia organu sądowego stosownie do przepisów krajowych, składa się wniosek o wydanie takiego zezwolenia.

2. W przypadku gdy zostanie złożony wniosek o wydanie zezwolenia, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, krajowy organ sądowy sprawdza, czy decyzja EBC jest autentyczna i czy przewidziane środki przymusu nie są arbitralne ani niewspółmierne, uwzględniając przedmiot kontroli. Sprawdzając, czy środki przymusu są proporcjonalne, krajowy organ sądowy może zwrócić się do EBC o szczegółowe wyjaśnienia, w szczególności w odniesieniu do przesłanek, na podstawie których EBC podejrzewa, że miało miejsce naruszenie aktów, o których mowa w art. 4 ust. 3 akapit pierwszy, a także w odniesieniu do powagi domniemanego naruszenia oraz charakteru uczestnictwa w danym zdarzeniu przez osobę, wobec której stosowane są środki przymusu. Krajowy organ sądowy nie może jednak badać konieczności przeprowadzania kontroli ani żądać dostępu do informacji zawartych w aktach EBC. Zgodność z prawem decyzji EBC może być przedmiotem kontroli jedynie ze strony Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

Sekcja 2

Szczegółowe uprawnienia nadzorcze

Artykuł 14

Udzielanie zezwoleń

1. Wszelkie wnioski o udzielenie zezwolenia na podjęcie działalności instytucji kredytowej, która ma mieć siedzibę w uczestniczącym państwie członkowskim, są przedkładane właściwym organom krajowym państwa członkowskiego, w którym instytucja kredytowa ma mieć siedzibę, zgodnie z wymogami określonymi w stosownym prawie krajowym.

2. Jeżeli wnioskodawca spełnia wszystkie warunki udzielenia zezwolenia określone w stosownym prawie krajowym tego państwa członkowskiego, właściwy organ krajowy przyjmuje – w okresie przewidzianym w stosownym prawie krajowym – projekt decyzji w sprawie zaproponowania, by EBC udzielił zezwolenia. O projekcie decyzji informuje się EBC i wnioskodawcę ubiegającego się o zezwolenie. W innych przypadkach właściwy organ krajowy odrzuca wniosek o udzielenie zezwolenia.

3. Projekt decyzji uznaje się za przyjęty przez EBC, chyba że EBC wyrazi sprzeciw w maksymalnym terminie dziesięciu dni roboczych, przy czym w należycie uzasadnionych przypadkach termin ten można jednokrotnie przedłużyć o taki sam okres. EBC wyraża sprzeciw wobec projektu decyzji tylko wtedy, gdy warunki udzielenia zezwolenia określone w stosownym unijnym prawie nie są spełnione. Przedstawia pisemne uzasadnienie odrzucenia wniosku.

4. O decyzji podjętej zgodnie z ust. 2 i 3 właściwy organ krajowy powiadamia wnioskodawcę ubiegającego się o zezwolenie.

5. Z zastrzeżeniem ust. 6, EBC może cofnąć zezwolenie w przypadkach określonych w stosownym unijnym prawie z własnej inicjatywy, po skonsultowaniu się z właściwym organem krajowym uczestniczącego państwa członkowskiego, w którym ma siedzibę dana instytucja kredytowa, lub na wniosek takiego właściwego organu krajowego. Konsultacje te w szczególności zapewniają, by przed podjęciem decyzji dotyczących cofnięcia zezwolenia, EBC dał organom krajowym dość czasu na podjęcie decyzji o koniecznych działaniach naprawczych, w tym ewentualnych środkach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, oraz by uwzględnił te decyzje.

Jeżeli właściwy organ krajowy, który zaproponował, by udzielić zezwolenia zgodnie z ust. 1, uznaje, że zgodnie ze stosownym prawem krajowym zezwolenie musi zostać cofnięte, przedkłada EBC propozycję w tej sprawie. W takim przypadku EBC podejmuje decyzję w sprawie proponowanego cofnięcia zezwolenia, z pełnym uwzględnieniem przyczyn takiego cofnięcia przedstawionych przez właściwy organ krajowy.

6. Tak długo jak organy krajowe zachowują kompetencję w zakresie przeprowadzania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych, w przypadkach gdy organy te uznają, że cofnięcie zezwolenia zaszkodziłoby odpowiedniej realizacji działań niezbędnych do przeprowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub do zachowania stabilności finansowej, należycie powiadamiają EBC o swoim sprzeciwie, szczególnie wyjaśniając, w jaki sposób takie cofnięcie byłoby szkodliwe w tym zakresie. W takich przypadkach EBC powstrzymuje się od przystąpienia do cofnięcia zezwolenia na okres wspólnie uzgodniony z organami krajowymi. EBC może postanowić o przedłużeniu tego okresu, jeżeli jest zdania, że poczyniono wystarczające postępy. Jeżeli jednak EBC stwierdzi w uzasadnionej decyzji, że organy krajowe nie zrealizowały właściwych działań niezbędnych do zachowania stabilności finansowej, cofnięcie zezwoleń ma zastosowanie bezzwłocznie.

Artykuł 15

Ocena nabycia znacznych pakietów akcji

1. Bez uszczerbku dla wyłączeń przewidzianych w art. 4 ust. 1 lit. c) wszelkie powiadomienia o nabyciu znacznego pakietu akcji instytucji kredytowej mającej siedzibę w uczestniczącym państwie członkowskim lub wszelkie powiązane z tym informacje przekazuje się właściwym organom krajowym państwa członkowskiego, w którym dana instytucja kredytowa ma siedzibę, zgodnie z wymogami określonymi w stosownym prawie krajowym na podstawie aktów, o których mowa w art. 4 ust. 3 akapit pierwszy.

2. Właściwe organy krajowe oceniają proponowane nabycie i przekazują EBC powiadomienie wraz z wnioskiem dotyczącym decyzji w sprawie sprzeciwu wobec nabycia lub braku takiego sprzeciwu, w oparciu o kryteria określone w aktach, o których mowa w art. 4 ust. 3 akapit pierwszy, co najmniej dziesięć dni roboczych przed upływem stosownego okresu oceny określonego w stosownym unijnym prawie, a także udzielają EBC pomocy zgodnie z art. 6.

3. EBC podejmuje decyzję na temat wyrażenia sprzeciwu wobec nabycia na podstawie kryteriów oceny określonych

w stosownym unijnym prawie oraz zgodnie z procedurą i z zachowaniem okresów oceny w nim przewidzianych.

Artykuł 16

Uprawnienia nadzorcze

1. Do celów wykonywania swoich zadań, o których mowa w art. 4 ust. 1, i bez uszczerbku dla innych uprawnień powierzonych EBC, EBC ma określone w ust. 2 niniejszego artykułu prawo wymagać od dowolnej instytucji kredytowej, finansowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej w uczestniczących państwach członkowskich podjęcia na wczesnym etapie koniecznych środków w celu rozwiązania odnośnych problemów w każdej z poniższych sytuacji:

- a) dana instytucja kredytowa nie spełnia wymogów określonych w aktach, o których mowa w art. 4 ust. 3 akapit pierwszy;
- b) EBC ma dowody na to, że dana instytucja kredytowa może naruszyć wymogi aktów, o których mowa w art. 4 ust. 3 akapit pierwszy, w ciągu kolejnych 12 miesięcy;
- c) w oparciu o stwierdzenie – w ramach przeglądu nadzorczego zgodnie z art. 4 ust. 1 lit. f) – że zasady, strategie, procedury i mechanizmy wprowadzone przez daną instytucję kredytową, a także fundusze własne przez nią utrzymywane oraz jej płynność, nie zapewniają prawidłowego zarządzania ryzykiem i jego pokrycia.

2. Do celów art. 9 ust. 1 EBC ma w szczególności następujące uprawnienia:

- a) wymagania od instytucji posiadania funduszy własnych wyższych od wymogów kapitałowych określonych w aktach, o których mowa w art. 4 ust. 3 akapit pierwszy, dotyczących elementów ryzyk i ryzyk nieobjętych stosownymi aktami unijnymi;
- b) wymagania udoskonalenia zasad, strategii, procedur i mechanizmów;
- c) wymagania od instytucji przedstawienia planu przywrócenia zgodności z wymogami nadzorczymi na mocy aktów, o których mowa w art. 4 ust. 3 akapit pierwszy, oraz określenia terminu wdrożenia tego planu, w tym poprawek do niego dotyczących zakresu i terminu;
- d) wymagania od instytucji stosowania szczególnej polityki w zakresie rezerw lub szczególnego traktowania aktywów w kontekście wymogów w zakresie funduszy własnych;
- e) ograniczania działalności, operacji lub sieci instytucji lub żądania zbycia działalności, która stwarza nadmierne ryzyka dla stabilności instytucji;
- f) wymagania ograniczenia ryzyka nieodłącznie związanego z działalnością, produktami i systemami instytucji;

- g) wymagania od instytucji ograniczenia wysokości zmiennego składnika wynagrodzenia jako odsetka przychodów netto, w przypadku gdy jego wysokość utrudnia utrzymanie prawidłowej bazy kapitałowej;
- h) wymagania od instytucji przeznaczenia zysków netto na zwiększenie funduszy własnych;
- i) ograniczenia lub zakazania dokonywania przez instytucję wypłat zysków między akcjonariuszy, udziałowców lub posiadaczy instrumentów dodatkowych w Tier I, w przypadku gdy zakaz taki nie stanowi zdarzenia niewykonania zobowiązania ze strony instytucji;
- j) nakładania dodatkowych obowiązków sprawozdawczych lub zwiększenia ich częstotliwości, w tym w zakresie sprawozdawczości na temat sytuacji kapitałowej i poziomu płynności;
- k) nakładania szczególnych wymogów w zakresie płynności, w tym ograniczeń w zakresie niedopasowania terminów zapadalności między aktywami i pasywami;
- l) wymagania ujawniania dodatkowych informacji;
- m) odwołania w dowolnym momencie każdego z członków organu zarządzającego instytucji kredytowych, którzy nie spełniają wymogów określonych w aktach, o których mowa w art. 4 ust. 3 akapit pierwszy.

Artykuł 17

Uprawnienia organów przyjmujących i współpraca w zakresie nadzoru skonsolidowanego

1. Określone w stosownym unijnym prawie procedury dotyczące instytucji kredytowych zamierzających ustanowić oddział lub skorzystać ze swobody świadczenia usług przez prowadzenie działalności na terytorium innego państwa członkowskiego oraz związane z tym kompetencje państwa członkowskiego pochodzenia i przyjmującego państwa członkowskiego mają zastosowanie pomiędzy uczestniczącymi państwami członkowskimi wyłącznie do celów zadań, które nie zostały powierzone EBC na mocy art. 4.
2. Przepisy określone w stosownym unijnym prawie w odniesieniu do współpracy pomiędzy właściwymi organami z różnych państw członkowskich w zakresie prowadzenia nadzoru na zasadzie skonsolidowanej nie mają zastosowania w zakresie, w jakim EBC jest jedynym właściwym organem.
3. Wykonując zadania określone w art. 4 i 5, EBC należycie uwzględni odpowiednią równowagę między wszystkimi uczestniczącymi państwami członkowskimi, zgodnie z art. 6 ust. 8, a w stosunkach z nieuczestniczącymi państwami członkowskimi należycie uwzględni równowagę między państwami członkowskimi pochodzenia i przyjmującymi państwami członkowskimi ustanowioną w stosownym prawie unijnym.

Artykuł 18

Sankcje administracyjne

1. Do celów wykonywania zadań powierzonych mu na mocy niniejszego rozporządzenia, w przypadku gdy instytucje kredytowe, finansowe spółki holdingowe lub finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej naruszają – umyślnie lub w wyniku zaniedbania – wymóg obowiązujący na mocy mają-

cych bezpośrednio zastosowanie aktów unijnego prawa, w związku z czym istnieje obowiązek upoważnienia właściwych organów – na mocy stosownego unijnego prawa – do nakładania administracyjnych sankcji finansowych, EBC może nałożyć administracyjne sankcje finansowe w wysokości maksymalnie dwukrotności zysków osiągniętych lub strat unikniętych w wyniku naruszenia, jeżeli takie zyski lub straty mogą zostać określone, lub w wysokości maksymalnie 10 % całkowitego rocznego obrotu – zgodnie z definicją w stosownym unijnym prawie – danej osoby prawnej w poprzednim roku obrotowym, lub inne sankcje finansowe, jakie mogą być przewidziane z stosownym prawie unijnym.

2. W przypadku gdy osoba prawna jest jednostką zależną jednostki dominującej, całkowity roczny obrót, o którym mowa w ust. 1, stanowi kwota całkowitego rocznego obrotu wynikająca ze skonsolidowanego sprawozdania finansowego jednostki dominującej najwyższego szczebla za poprzedni rok obrotowy.

3. Stosowane sankcje muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające. Przy podejmowaniu decyzji w sprawie nałożenia sankcji oraz ustalaniu odpowiedniego charakteru tej sankcji, EBC działa zgodnie z art. 9 ust. 2.

4. EBC stosuje przepisy niniejszego artykułu zgodnie z aktami, o których mowa w art. 4 ust. 3 akapit pierwszy niniejszego rozporządzenia, w tym z procedurami zawartymi w rozporządzeniu Rady (WE) nr 2532/98, stosownie do przypadku.

5. W przypadkach nieobjętych przepisami ust. 1 niniejszego artykułu, jeżeli jest to konieczne do celów wykonywania zadań powierzonych mu na mocy niniejszego rozporządzenia, EBC może nakazać właściwym organom krajowym rozpoczęcie postępowania służącego podjęciu działań w celu zapewnienia nałożenia odpowiednich sankcji zgodnie z aktami, o których mowa w art. 4 ust. 3 akapit pierwszy, i wszelkim stosownym ustawodawstwem krajowym powierzającym szczególnie uprawnienia, które nie są obecnie wymagane na mocy prawa unijnego. Sankcje stosowane przez właściwe organy krajowe są skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające.

Akapit pierwszy niniejszego ustępu ma zastosowanie w szczególności do sankcji finansowych, które mają zostać nałożone na instytucje kredytowe, finansowe spółki holdingowe lub finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej w związku z naruszeniami przepisów prawa krajowego wdrażających odpowiednie dyrektywy, oraz do sankcji lub środków administracyjnych, które mają zostać nałożone na członków organu zarządzającego instytucji kredytowej, finansowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej lub inne osoby, które na mocy prawa krajowego ponoszą odpowiedzialność za naruszenie popełnione przez instytucję kredytową, finansową spółkę holdingową lub finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej.

6. EBC publikuje informacje o wszelkich sankcjach, o których mowa w ust. 1, niezależnie od tego czy wniesiono odwołanie od nich, czy nie, w przypadkach i na warunkach określonych w stosownym prawie unijnym.

7. Bez uszczerbku dla przepisów ust. 1–6, do celów wykonywania zadań powierzonych mu na mocy niniejszego rozporządzenia EBC może w przypadku naruszenia rozporządzeń lub decyzji EBC nakładać sankcje zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 2532/98.

ROZDZIAŁ IV

Zasady organizacyjne

Artykuł 19

Niezależność

1. Wykonując zadania powierzone mu na mocy niniejszego rozporządzenia, EBC i właściwe organy krajowe działające w ramach jednolitego mechanizmu nadzorczego działają niezależnie. Członkowie Rady ds. Nadzoru i komitetu sterującego działają niezależnie i obiektywnie w interesie Unii jako całości, oraz nie zwracają się o instrukcje do instytucji lub organów Unii, rządu żadnego z państw członkowskich, lub do innego podmiotu publicznego lub prywatnego, ani nie przyjmują takich instrukcji.

2. Niezależność ta jest respektowana przez instytucje, organy, urzędy i agencje Unii, a także rządy państw członkowskich i wszelkie inne organy.

3. Po przeanalizowaniu przez Radę ds. Nadzoru potrzeby opracowania kodeksu postępowania, Rada Prezesów opracowuje i publikuje kodeks postępowania dla personelu i kadry kierowniczej EBC zaangażowanej w nadzór nad bankami dotyczący w szczególności kwestii konfliktu interesów.

Artykuł 20

Odpowiedzialność i sprawozdawczość

1. EBC odpowiada za wykonanie niniejszego rozporządzenia przed Parlamentem Europejskim i Radą, zgodnie z niniejszym rozdziałem.

2. EBC corocznie przedkłada Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Komisji i Eurogrupie sprawozdanie z wykonania zadań powierzonych mu na mocy niniejszego rozporządzenia, w tym informacje na temat przewidywanej zmiany w strukturze i kwoty opłaty nadzorczej, o której mowa w art. 30.

3. Przewodniczący Rady ds. Nadzoru EBC publicznie przedstawia to sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Eurogrupie w obecności przedstawicieli wszelkich uczestniczących państw członkowskich, których walutą nie jest euro.

4. Na wniosek Eurogrupy przewodniczący Rady ds. Nadzoru EBC może zostać wysłuchany w sprawie wykonania swoich zadań nadzorczych przed Eurogrupą w obecności przedstawicieli wszelkich uczestniczących państw członkowskich, których walutą nie jest euro.

5. Na wniosek Parlamentu Europejskiego przewodniczący Rady ds. Nadzoru EBC uczestniczy w wysłuchaniu w sprawie

wykonania jej zadań nadzorczych przed właściwymi komisjami Parlamentu Europejskiego.

6. EBC ma obowiązek udzielić odpowiedzi, w formie ustnej lub pisemnej, na pytania przedstawione mu przez Parlament Europejski lub Eurogrupę, zgodnie z jej regulaminem, oraz w obecności przedstawicieli wszelkich uczestniczących państw członkowskich, których walutą nie jest euro.

7. Gdy Europejski Trybunał Obrachunkowy bada operacyjną skuteczność zarządzania EBC na mocy art. 27 ust. 2 statutu ESBC oraz EBC, uwzględnia również zadania nadzorcze powierzone EBC na mocy niniejszego rozporządzenia.

8. Na wniosek przewodniczący Rady ds. Nadzoru EBC prowadzi z przewodniczącym i wiceprzewodniczącymi stosownej komisji Parlamentu Europejskiego za zamkniętymi drzwiami poufne dyskusje na temat zadań nadzorczych rady, jeżeli takie dyskusje są wymagane w ramach wykonywania uprawnień Parlamentu Europejskiego na mocy TFUE. Parlament Europejski i EBC zawrą porozumienie dotyczące szczegółowych ustaleń organizacji takich dyskusji, mając na celu zapewnienie pełnej poufności zgodnie z obowiązkami w zakresie poufności nałożonymi na EBC jako właściwy organ na mocy stosownego prawa unijnego.

9. EBC prowadzi szczerą współpracę przy wszelkich dochodzeniach prowadzonych przez Parlament Europejski, z zastrzeżeniem postanowień TFUE. EBC i Parlament Europejski uzgadniają stosowne ustalenia co do praktycznych zasad egzekwowania demokratycznej odpowiedzialności i sprawowania nadzoru nad wykonywaniem zadań powierzonych EBC na mocy niniejszego rozporządzenia. Ustalenia te dotyczą m.in. dostępu do informacji, współpracy przy dochodzeniach i informacji na temat procedury wyboru przewodniczącego Rady ds. Nadzoru.

Artykuł 21

Parlamenty narodowe

1. Przedkładając sprawozdanie przewidziane w art. 20 ust. 2, EBC przekazuje je jednocześnie bezpośrednio parlamentom narodowym uczestniczących państw członkowskich.

Parlamenty narodowe mogą kierować do EBC uzasadnione uwagi na temat tego sprawozdania.

2. Parlamenty narodowe uczestniczących państw członkowskich mogą – w drodze własnych procedur – zwracać się do EBC o to, by udzielił pisemnej odpowiedzi na wszelkie uwagi lub zapytania, które mu przedkładają w odniesieniu do zadań EBC na mocy niniejszego rozporządzenia.

3. Parlament narodowy uczestniczącego państwa członkowskiego może zaprosić przewodniczącego lub członka Rady ds. Nadzoru do udziału w wymianie poglądów dotyczącej nadzoru nad instytucjami kredytowymi w tym państwie członkowskim wraz z przedstawicielem właściwego organu krajowego.

4. Niniejsze rozporządzenie pozostaje bez uszczerbku dla odpowiedzialności właściwych organów krajowych wobec parlamentów narodowych zgodnie z prawem krajowym dotyczącym wykonywania zadań, które nie zostały powierzone EBC na mocy niniejszego rozporządzenia, oraz dotyczącym wykonywania działań realizowanych przez nie zgodnie z art. 6.

Artykuł 22

Należyte procedury przyjmowania decyzji nadzorczych

1. Przed podjęciem decyzji nadzorczych zgodnie z art. 4 i sekcją 2 rozdziału III EBC umożliwia osobom, wobec których toczy się postępowanie, przedstawienie swojego stanowiska. Podstawą decyzji wydawanych przez EBC mogą być wyłącznie zarzuty, co do których zainteresowane strony mogły się wypowiedzieć.

Akapit pierwszy nie ma zastosowania, jeżeli konieczne jest podjęcie pilnych działań w celu zapobieżenia istotnym szkodom dla systemu finansowego. W takiej sytuacji EBC może przyjąć decyzję tymczasową i umożliwić zainteresowanym osobom przedstawienie swojego stanowiska jak najszybciej po podjęciu decyzji.

2. W postępowaniu w pełni przestrzega się prawa zainteresowanych osób do obrony. Osoby te mają prawo dostępu do gromadzonych przez EBC akt sprawy, z zastrzeżeniem uzasadnionego interesu innych osób w zakresie ochrony ich tajemnicy handlowej. Prawo dostępu do dokumentacji nie obejmuje informacji poufnych.

W decyzjach EBC przedstawia się powody, dla których zostały one przyjęte.

Artykuł 23

Zgłaszanie naruszeń

EBC zapewnia, by wprowadzono skuteczne mechanizmy zgłaszania przypadków naruszenia aktów prawnych, o których mowa w art. 4 ust. 3, przez instytucje kredytowe, finansowe spółki holdingowe, finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej lub właściwe organy w uczestniczących państwach członkowskich, w tym konkretne procedury przyjmowania zgłaszanych naruszeń i podejmowanych w związku z nimi działań. Procedury takie są zgodne z odnośnym ustawodawstwem Unii i zapewniają przestrzeganie następujących zasad: odpowiednia ochrona osób, które zgłaszają naruszenia, ochrona danych osobowych, odpowiednia ochrona osoby, której zarzuca się popełnienie naruszenia.

Artykuł 24

Administracyjna Rada Odwoławcza

1. EBC utworzy Administracyjną Radę Odwoławczą, której zadaniem będzie przeprowadzanie wewnętrznego administracyjnego przeglądu decyzji podjętych przez EBC w ramach wykonywania uprawnień powierzonych mu na mocy niniejszego rozporządzenia w związku z wnioskiem o przegląd wniesionym zgodnie z ust. 5. Zakres takiego przeglądu powinien obejmować proceduralną i merytoryczną zgodność takich decyzji z niniejszym rozporządzeniem.

2. W skład Administracyjnej Rady Odwoławczej wchodzi pięć wysoko cenionych osób pochodzących z państw członkowskich i mających udokumentowaną odpowiednią wiedzę i zawodowe doświadczenie, również w zakresie nadzoru, na wystarczająco wysokim poziomie w dziedzinie bankowości lub innych usług finansowych, z wyłączeniem aktualnego personelu EBC, właściwych organów lub innych krajowych lub unijnych instytucji, organów, urzędów, biur i agencji zaangażowanych w wykonywanie zadań powierzonych EBC na mocy niniejszego rozporządzenia. Administracyjna Rada Odwoławcza dysponuje wystarczającymi zasobami i wiedzą fachową, by móc ocenić wykonywanie przez EBC uprawnień powierzonych mu na mocy niniejszego rozporządzenia. EBC wyznacza członków Administracyjnej Rady Odwoławczej i dwóch zastępców na pięcioletnią kadencję, z możliwością jednorazowego przedłużenia, po opublikowaniu zaproszenia do wyrażenia zainteresowania w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej. Nie są oni związani żadnymi instrukcjami.

3. Decyzje Administracyjnej Rady Odwoławczej przyjmowane są większością głosów co najmniej trzech z pięciu jej członków.

4. Członkowie Administracyjnej Rady Odwoławczej działają niezależnie i w interesie publicznym. W tym celu składają jawną deklarację dotyczącą zobowiązań oraz jawną deklarację wskazującą wszelkie bezpośrednie lub pośrednie interesy, które mogłyby zostać uznane za szkodzące ich niezależności, lub brak takich interesów.

5. Każda osoba fizyczna lub prawna może w przypadkach, o których mowa w ust. 1, wystąpić z wnioskiem o przegląd decyzji EBC na mocy niniejszego rozporządzenia, która jest do niej skierowana lub która jej bezpośrednio i indywidualnie dotyczy. Wniosek o przegląd decyzji Rady Prezesów, o której mowa w ust. 7, jest niedopuszczalny.

6. Wniosek o przegląd wraz z uzasadnieniem składa się EBC w formie pisemnej w terminie jednego miesiąca od daty powiadomienia osoby występującej z wnioskiem o decyzji lub – w razie braku takiego powiadomienia – od dnia, w którym dowiedziała się ona o decyzji, w zależności od przypadku.

7. Po wydaniu orzeczenia co do dopuszczalności wniosku o przegląd Administracyjna Rada Odwoławcza wydaje opinię w terminie odpowiednim do pilności sprawy i nie później niż w ciągu dwóch miesięcy od otrzymania wniosku i przekazuje sprawę Radzie ds. Nadzoru do celów przygotowania nowego projektu decyzji Rada ds. Nadzoru bierze pod uwagę opinię Administracyjnej Rady Odwoławczej i niezwłocznie przedkłada Radzie Prezesów nowy projekt decyzji. Nowy projekt decyzji uchyla pierwotną decyzję, zastępuje ją decyzją o identycznej treści lub zastępuje ją zmienioną decyzją. Nowy projekt decyzji uznaje się za przyjęty, chyba że Rada Prezesów wyrazi sprzeciw w maksymalnym terminie dziesięciu dni roboczych.

8. Wniosek o przegląd złożony zgodnie z ust. 5 nie ma skutku zawieszającego. Rada Prezesów może jednak – na wniosek Administracyjnej Rady Odwoławczej – zawiesić wykonanie zaskarżonej decyzji, jeżeli uzna, że wymagają tego okoliczności.

9. Opinia wyrażona przez Administracyjną Radę Odwoławczą, nowy projekt decyzji przedłożony przez Radę ds. Nadzoru i decyzja przyjęta przez Radę Prezesów na mocy niniejszego artykułu, wraz z uzasadnieniami, są przekazywane stronom.

10. EBC przyjmuje decyzję ustanawiającą przepisy operacyjne Administracyjnej Rady Odwoławczej.

11. Niniejszy artykuł pozostaje bez uszczerbku dla prawa do wniesienia sprawy do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej zgodnie z Traktatami.

Artykuł 25

Rozdzielenie funkcji związanej z polityką pieniężną

1. Wykonując zadania powierzone mu na mocy niniejszego rozporządzenia, EBC dąży jedynie do celów określonych w niniejszym rozporządzeniu.

2. EBC wykonuje zadania powierzone mu na mocy niniejszego rozporządzenia bez uszczerbku dla swoich zadań dotyczących polityki pieniężnej oraz wszelkich innych zadań i oddzielnie od nich. Zadania powierzone EBC na mocy niniejszego rozporządzenia nie mogą kolidować z jego zadaniami związanymi z polityką pieniężną ani nie mogą być od nich uzależnione. Zadania powierzone EBC na mocy niniejszego rozporządzenia nie mogą też kolidować z zadaniami związanymi z ERRS ani jakimikolwiek innymi zadaniami. EBC informuje Parlament Europejski i Radę o tym, jak stosuje się do tego przepisu. Zadania powierzone EBC na mocy niniejszego rozporządzenia nie wpływają na bieżące monitorowanie płynności jego kontrahentów w dziedzinie polityki pieniężnej.

Personel zajmujący się wykonywaniem zadań powierzonych EBC na mocy niniejszego rozporządzenia jest organizacyjnie oddzielony od personelu zajmującego się wykonywaniem innych zadań powierzonych EBC i podlega innej hierarchii służbowej.

3. Do celów ust. 1 i 2 EBC przyjmuje i podaje do wiadomości publicznej wszelkie niezbędne regulaminy wewnętrzne, w tym regulaminy dotyczące tajemnicy służbowej oraz wymiany informacji pomiędzy oboma obszarami funkcjonalnymi.

4. EBC zapewnia, by Rada Prezesów w pełni oddzielała działalność w odniesieniu do funkcji w zakresie polityki pieniężnej od działalności w odniesieniu do funkcji nadzorczych. Takie zróżnicowanie obejmuje wyraźne rozdzielenie stosownych posiedzeń i programów prac.

5. Z myślą o zapewnieniu oddzielenia działalności w zakresie polityki pieniężnej od realizacji zadań nadzorczych EBC powołuje zespół mediacyjny. Zespół ten rozstrzyga różnice zdań wyrażone przez właściwe organy danego uczestniczącego

państwa członkowskiego w odniesieniu do sprzeciwu Rady Prezesów wobec projektu decyzji Rady ds. Nadzoru. W skład tego zespołu wchodzi jeden członek z każdego uczestniczącego państwa członkowskiego wybrany przez każde państwo członkowskie spośród członków Rady Prezesów i Rady ds. Nadzoru; zespół podejmuje decyzje zwykłą większością głosów i każdy członek ma jeden głos. EBC przyjmuje i podaje do wiadomości publicznej przepisy powołujące taki zespół mediacyjny i jego regulamin.

Artykuł 26

Rada ds. Nadzoru

1. Planowaniem i wykonywaniem zadań powierzonych EBC zajmuje się całkowicie organ wewnętrzny, w którego skład wchodzi jego przewodniczący i wiceprzewodniczący mianowani zgodnie z ust. 3, oraz czterej przedstawiciele EBC mianowani zgodnie z ust. 5 i po jednym przedstawicielu właściwego organu krajowego z każdego uczestniczącego państwa członkowskiego („Rada ds. Nadzoru”). Wszyscy członkowie Rady ds. Nadzoru działają w interesie Unii jako całości.

W przypadku gdy właściwy organ nie jest bankiem centralnym, członek Rady ds. Nadzoru, o którym mowa w niniejszym ustępie, może zdecydować o zaproszeniu przedstawiciela banku centralnego z danego państwa członkowskiego. Do celów procedury głosowania określonej w ust. 6 przedstawiciele organów z każdego państwa członkowskiego są wspólnie uznawani za jednego członka.

2. Skład Rady ds. Nadzoru zgodnie z niniejszym rozporządzeniem powinien odzwierciedlać zasady równowagi płci, doświadczenia i kwalifikacji.

3. Po wysłuchaniu opinii Rady ds. Nadzoru EBC przedkłada Parlamentowi Europejskiemu wniosek dotyczący mianowania przewodniczącego i wiceprzewodniczącego do zatwierdzenia. Po zatwierdzeniu tego wniosku Rada przyjmuje decyzję wykonawczą w celu mianowania przewodniczącego i wiceprzewodniczącego Rady ds. Nadzoru. Przewodniczącego wyłania się w drodze otwartej procedury kwalifikacyjnej, o której należy stosownie informować Parlament Europejski i Radę, spośród osób o uznanej pozycji i z doświadczeniem w sprawach bankowości i finansów, które nie są członkami Rady Prezesów. Wiceprzewodniczącego Rady ds. Nadzoru wybiera się spośród członków Zarządu EBC. Rada stanowi kwalifikowaną większością głosów, nie biorąc pod uwagę głosu członków Rady, którzy nie są uczestniczącymi państwami członkowskimi.

Po mianowaniu przewodniczący jest profesjonalistą zatrudnionym w pełnym wymiarze czasu pracy i nie sprawuje żadnych funkcji w ramach właściwych organów krajowych. Kadencja wynosi pięć lat i nie jest odnawialna.

4. Jeżeli przewodniczący Rady ds. Nadzoru przestanie spełniać warunki wymagane dla wykonania jego obowiązków lub jeśli jest winny poważnego uchybienia, Rada na wniosek EBC zatwierdzony przez Parlament Europejski może przyjąć decyzję wykonawczą w celu odwołania przewodniczącego. Rada stanowi kwalifikowaną większością głosów, nie biorąc pod uwagę głosu członków Rady, którzy nie są uczestniczącymi państwami członkowskimi.

Po dymisji wiceprzewodniczącego Rady ds. Nadzoru jako członka Zarządu, ogłoszonej zgodnie ze statutem ESBC i EBC, Rada – na wniosek EBC zatwierdzony przez Parlament Europejski – może przyjąć decyzję wykonawczą w sprawie usunięcia wiceprzewodniczącego ze stanowiska. Rada stanowi kwalifikowaną większością głosów, nie biorąc pod uwagę głosu członków Rady, którzy nie są uczestniczącymi państwami członkowskimi.

Do tych celów Parlament Europejski lub Rada mogą poinformować EBC, że ich zdaniem warunki odwołania przewodniczącego lub wiceprzewodniczącego Rady ds. Nadzoru są spełnione, na którą to informację EBC musi zareagować.

5. Czterej przedstawiciele EBC mianowani przez Radę Prezesów nie wykonują obowiązków bezpośrednio związanych z polityką pieniężną EBC. Wszyscy przedstawiciele EBC mają prawo głosu.

6. Decyzje Rady ds. Nadzoru podejmowane są zwykłą większością głosów jej członków. Każdy członek ma jeden głos. W przypadku gdy wynik jest nierozstrzygnięty, decydujący głos ma przewodniczący.

7. W drodze odstępstwa od ust. 6 niniejszego artykułu Rada ds. Nadzoru podejmuje decyzje w sprawie przyjęcia rozporządzeń na mocy art. 4 ust. 3, na podstawie kwalifikowanej większości głosów swoich członków, zgodnie z art. 16 ust. 4 TUE i z art. 3 Protokołu nr 36, w sprawie postanowień przejściowych, załączonego do TUE oraz TFUE w odniesieniu do członków reprezentujących organy uczestniczących państw członkowskich. Każdy z czterech przedstawicieli EBC mianowanych przez Radę Prezesów ma głos równy medianie głosów pozostałych członków.

8. Bez uszczerbku dla art. 6 Rada ds. Nadzoru prowadzi wszystkie prace przygotowawcze dotyczące zadań nadzorczych powierzonych EBC i przedstawiać Radzie Prezesów EBC finalne projekty decyzji, które Rada Prezesów ma przyjąć, zgodnie z procedurą, która zostanie ustanowiona przez EBC. Projekty decyzji są przekazywane jednocześnie do właściwych organów krajowych danych państw członkowskich. Projekt decyzji jest uznany za przyjęty, chyba że Rada Prezesów wyrazi sprzeciw w terminie, który zostanie zdefiniowany w ww. procedurze, jednak nie dłuższym niż dziesięć dni roboczych. Niemniej jednak, jeżeli uczestniczące państwo członkowskie, którego walutą nie jest euro, nie zgadza się z projektem decyzji Rady ds. Nadzoru, zastosowanie ma procedura określona w art. 7 ust. 8. W sytuacjach nadzwyczajnych ww. termin nie przekracza 48 godzin. Jeżeli Rada Prezesów zgłosi sprzeciw wobec projektu decyzji, przedstawia stosowne uzasadnienie na piśmie, w szczególności przedstawiając uwagi dotyczące polityki pieniężnej. Jeżeli decyzja ulegnie zmianie w wyniku sprzeciwu Rady Prezesów, uczestniczące państwo członkowskie, którego walutą nie jest euro, może powiadomić EBC o swoim uzasadnionym braku zgody na taki sprzeciw; wówczas zastosowanie ma procedura określona w art. 7 ust. 7.

9. Działania Rady ds. Nadzoru wspomaga sekretariat; będzie on m.in. w pełnym wymiarze czasu pracy przygotowywał posiedzenia.

10. Rada ds. Nadzoru, głosując zgodnie z zasadą określoną w ust. 6, powołuje spośród swoich członków komitet sterujący o mniej liczonym składzie, tak aby wspomagał on działania Rady ds. Nadzoru, w tym przygotowywał jej posiedzenia

Komitet sterujący Rady ds. Nadzoru nie ma uprawnień decyzyjnych. Na czele komitetu sterującego stoi przewodniczący lub – w przypadku jego wyjątkowej nieobecności – wiceprzewodniczący Rady ds. Nadzoru. Skład komitetu sterującego zapewnia sprawiedliwą równowagę i rotację między właściwymi organami krajowymi. Powinien liczyć maksymalnie dziesięciu członków, w tym przewodniczącego, wiceprzewodniczącego i dodatkowego przedstawiciela EBC. Komitet sterujący wykonuje zadania przygotowawcze w interesie Unii jako całości i działa w pełnej przejrzystości z Radą ds. Nadzoru.

11. Przedstawiciel Komisji może – na zaproszenie – uczestniczyć w posiedzeniach Rady ds. Nadzoru jako obserwator. Obserwatorzy nie mają dostępu do informacji poufnych dotyczących poszczególnych instytucji.

12. Rada Prezesów uchwała regulamin wewnętrzny szczegółowo określający jej relacje z Radą ds. Nadzoru. Rada ds. Nadzoru także przyjmuje swój regulamin wewnętrzny, głosując zgodnie z zasadą określoną w ust. 6. Oba regulaminy podaje się do wiadomości publicznej. Regulamin Rady ds. Nadzoru zapewnia równe traktowanie wszystkich uczestniczących państw członkowskich.

Artykuł 27

Tajemnica służbowa i wymiana informacji

1. Członkowie Rady ds. Nadzoru, personel EBC i personel oddelegowany przez uczestniczące państwa członkowskie wykonujący obowiązki nadzorcze podlegają, również po zakończeniu pełnienia swoich obowiązków, wymogom dotyczącym zachowania tajemnicy służbowej określonym w art. 37 statutu ESBC i EBC oraz w stosownych aktach prawa unijnego.

EBC zapewnia, by osoby indywidualne świadczące, w sposób bezpośredni lub pośredni, stały lub okazjonalny, wszelkie usługi związane z wykonywaniem obowiązków nadzorczych podlegały równoważnym wymogom dotyczącym zachowania tajemnicy służbowej.

2. Do celów wykonywania zadań powierzonych mu na mocy niniejszego rozporządzenia EBC jest uprawniony, w granicach i z zastrzeżeniem warunków określonych w stosownych unijnym prawie, do wymiany informacji z krajowymi lub unijnymi organami i podmiotami w przypadkach, gdy stosowne unijne prawo zezwala właściwym organom krajowym na ujawnianie informacji tym jednostkom lub gdy państwa członkowskie mogą przewidzieć takie ujawnienie na podstawie stosownego unijnego prawa.

Artykuł 28

Zasoby

EBC jest odpowiedzialny za przeznaczenie niezbędnych zasobów finansowych i ludzkich na realizację zadań powierzonych mu na mocy niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 29

Budżet i roczne sprawozdania finansowe

1. Wydatki EBC z tytułu wykonywania zadań powierzonych mu na mocy niniejszego rozporządzenia są określone odrębnie w ramach budżetu EBC.

2. W ramach sprawozdania, o którym mowa w art. 20, EBC przedstawia szczegółowo sekcję swojego budżetu poświęconą zadaniom nadzorczym. Roczne sprawozdania finansowe EBC sporządzone i opublikowane zgodnie z art. 26.2 statutu ESBC i EBC zawierają dochody i wydatki związane z zadaniami nadzorczymi.

3. Zgodnie z art. 27.1 statutu ESBC i EBC przeprowadza się badanie części rocznych sprawozdań finansowych dotyczącej nadzoru.

Artykuł 30

Oplaty nadzorcze

1. EBC pobiera roczną opłatę nadzorczą od instytucji kredytowych mających siedzibę w uczestniczących państwach członkowskich i od oddziałów mających siedzibę w uczestniczącym państwie członkowskim, a ustanowionych przez instytucję kredytową mającą siedzibę w nieuczestniczącym państwie członkowskim. Opłaty te pokrywają wydatki ponoszone przez EBC w związku z wykonywaniem zadań powierzonych mu na mocy art. 4–6 niniejszego rozporządzenia. Opłaty te nie przekraczają wydatków związanych z tymi zadaniami.

2. Wysokość opłaty nakładanej na instytucję kredytową lub oddział jest obliczana zgodnie z ustaleniami określonymi przez EBC i opublikowanych z wyprzedzeniem.

Przed określeniem tych ustaleń EBC przeprowadza otwarte konsultacje społeczne oraz dokonuje analizy potencjalnych kosztów i korzyści związanych z tymi zasadami, a następnie publikuje ich wyniki.

3. Opłaty są obliczane na najwyższym szczeblu konsolidacji w uczestniczących państwach członkowskich, i opierają się na obiektywnych kryteriach związanych ze znaczeniem i profilem ryzyka danej instytucji kredytowej, w tym z jej aktywami ważnymi ryzykiem.

Podstawą obliczenia rocznej opłaty nadzorczej za dany rok kalendarzowy są wydatki związane z nadzorem nad instytucjami kredytowymi i oddziałami w danym roku. EBC może wymagać zaliczek na poczet rocznej opłaty nadzorczej, które opierają się na rozsądnych szacunkach. Przed podjęciem decyzji w sprawie końcowego poziomu opłaty EBC kontaktuje się

z właściwymi organami krajowymi, aby zapewnić, że nadzór nadal będzie racjonalny pod względem kosztów i rozsądny dla wszystkich danych instytucji kredytowych i oddziałów. EBC przekazuje instytucjom kredytowym i oddziałom informację na temat podstawy obliczenia rocznej opłaty nadzorczej.

4. EBC składa sprawozdanie zgodnie z art. 20.

5. Niniejszy artykuł pozostaje bez uszczerbku dla prawa właściwych organów krajowych do pobierania opłat zgodnie z prawem krajowym i – w zakresie, w jakim zadania nadzorcze nie zostały powierzone EBC – lub w odniesieniu do kosztów współpracy z EBC i udzielania mu pomocy oraz stosowania się do jego instrukcji, zgodnie ze stosownym unijnym prawem, oraz z zastrzeżeniem ustaleń poczynionych w celu wykonania niniejszego rozporządzenia, w tym jego art. 6 i 12.

Artykuł 31

Personel i wymiany personelu

1. EBC określa, wraz z wszystkimi właściwymi organami krajowymi, uzgodnienia służące zapewnieniu odpowiednich wymian i oddelegowywania personelu pomiędzy EBC a właściwymi organami krajowymi oraz pomiędzy tymi organami.

2. W stosownych przypadkach EBC może wymagać, aby w skład zespołów nadzorczych właściwych organów krajowych, które podejmują zgodnie z niniejszym rozporządzeniem działania nadzorcze wobec instytucji kredytowej, finansowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej mającej siedzibę w jednym z uczestniczących państw członkowskich, wchodził również pracownicy właściwych organów krajowych z innych uczestniczących państw członkowskich.

3. EBC ustanawia i utrzymuje kompleksowe i formalne procedury, w tym procedury w zakresie etyki i proporcjonalne okresy, aby z wyprzedzeniem stwierdzić ewentualne konflikty interesów wynikające z podjęcia pracy przez byłych członków Rady ds. Nadzoru i pracowników EBC zaangażowanych w działania nadzorcze w okresie dwóch lat od zakończenia pracy w tych organach i zapobiec takim konfliktom, a także przewiduje ujawnienie stosownych informacji z zastrzeżeniem mających zastosowanie zasad ochrony danych.

Procedury te pozostają bez uszczerbku dla stosowania bardziej rygorystycznych przepisów krajowych. W odniesieniu do członków Rady ds. Nadzoru, którzy są przedstawicielami właściwych organów krajowych, procedury te ustanawia się i stosuje we współpracy z właściwymi organami krajowymi, bez uszczerbku do mającego zastosowanie prawa krajowego.

W odniesieniu do członków personelu EBC zaangażowanych w działania nadzorcze, procedury te określają kategorie stanowisk, do których stwierdzenie takie ma zastosowanie, oraz okresy, które są proporcjonalne do funkcji, jakie ci członkowie personelu pełnili w ramach działań nadzorczych wykonywanych w trakcie ich zatrudnienia w EBC.

4. Procedury, o których mowa w ust. 3, przewidują, że EBC stwierdza, czy istnieją zastrzeżenia do tego, by po zakończeniu pracy w Radzie ds. Nadzoru jej członkowie podjęli płatną pracę w instytucjach sektora prywatnego, w odniesieniu do których EBC ma obowiązek nadzoru.

Procedury, o których mowa w ust. 3, co do zasady mają zastosowanie przez dwa lata po zakończeniu pracy przez członków Rady ds. Nadzoru i mogą być dostosowywane, na podstawie należytego uzasadnienia, proporcjonalnie do funkcji, jakie dani członkowie pełnili podczas ich kadencji, oraz do długości ich kadencji.

5. Roczne sprawozdanie EBC zgodnie z art. 20 zawiera szczegółowe informacje, w tym dane statystyczne dotyczące stosowania procedur, o których mowa w ust. 3 i 4 niniejszego artykułu.

ROZDZIAŁ V

Przepisy ogólne i końcowe

Artykuł 32

Przeгляд

Do dnia 31 grudnia 2015 r., a następnie co trzy lata, Komisja będzie publikować sprawozdanie ze stosowania niniejszego rozporządzenia, ze szczególnym uwzględnieniem monitorowania potencjalnego wpływu na sprawne funkcjonowanie rynku wewnętrznego. Sprawozdanie to będzie zawierać między innymi ocenę:

- a) funkcjonowania jednolitego mechanizmu nadzorczego w ramach ESNF oraz wpływu zadań nadzorczych EBC na interesy Unii jako całości i na spójność i integralność rynku wewnętrznego usług finansowych, w tym ewentualnego wpływu tego mechanizmu na struktury krajowych systemów bankowych w ramach Unii, i w odniesieniu do skuteczności uzgodnień dotyczących współpracy i wymiany informacji między jednolitym mechanizmem nadzorczym a właściwymi organami nieuczestniczących państw członkowskich;
- b) podziału zadań między EBC a właściwymi organami krajowymi w ramach jednolitego mechanizmu nadzorczego, skuteczności praktycznych ustaleń organizacji przyjętych przez EBC oraz wpływu jednolitego mechanizmu nadzorczego na funkcjonowanie pozostałych kolegiów organów nadzoru;
- c) skuteczności uprawnień nadzorczych EBC i jego uprawnień do nakładania sankcji oraz zasadności powierzenia EBC dodatkowych uprawnień do nakładania sankcji, m.in. na inne osoby niż instytucje kredytowe, finansowe spółki holdingowe lub finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej;
- d) zasadności uzgodnień określonych, odpowiednio, dla zadań i instrumentów makroostrożnościowych na mocy art. 5 oraz dla udzielania i cofania zezwoleń na mocy art. 14;

- e) skuteczności ustaleń dotyczących niezależności i odpowiedzialności;
- f) wzajemnych relacji pomiędzy EBC a EUNB;
- g) odpowiedniego charakteru ustaleń dotyczących zarządzania, w tym składu i sposobu głosowania Rady ds. Nadzoru oraz jej stosunków z Radą Prezesów, a także współpracy w Radzie ds. Nadzoru między państwami członkowskimi, których walutą nie jest euro i pozostałymi państwami członkowskimi uczestniczącymi w SSM;
- h) wzajemnych relacji pomiędzy EBC i właściwymi organami nieuczestniczących państw członkowskich oraz skutków jednolitego mechanizmu nadzorczego dla tych państw członkowskich;
- i) skuteczności mechanizmu odwoławczego dotyczącego decyzji EBC;
- j) efektywności kosztowej jednolitego mechanizmu nadzorczego;
- k) ewentualnego wpływu stosowania art. 7 ust. 6, 7 i 8 na funkcjonowanie i integralność jednolitego mechanizmu nadzorczego;
- l) skuteczności rozdziału między funkcją nadzorczą a funkcją dotyczącą polityki pieniężnej w EBC, a także możliwości oddzielenia zasobów finansowych przeznaczonych na zadania nadzorcze od budżetu EBC, z uwzględnieniem wszelkich zmian stosownych przepisów prawnych, w tym na poziomie prawa pierwotnego;
- m) skutków fiskalnych decyzji nadzorczych podjętych w ramach jednolitego mechanizmu nadzorczego dla uczestniczących państw członkowskich i wpływu wszelkich zmian związanych z ustaleniami dotyczącymi finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
- n) możliwości dalszego rozwijania jednolitego mechanizmu nadzorczego, z uwzględnieniem wszelkich zmian stosownych przepisów, w tym na poziomie prawa pierwotnego, oraz tego, czy przepisy instytucjonalne w niniejszym rozporządzeniu są nadal uzasadnione, m.in. możliwości pełnego ujednoczenia praw i obowiązków państw członkowskich, których walutą nie jest euro i innych uczestniczących państw członkowskich.

Sprawozdanie przekazuje się Parlamentowi Europejskiemu i Radzie. W razie potrzeby Komisja przedstawia wraz ze sprawozdaniem stosowne wnioski.

Artykuł 33

Przepisy przejściowe

1. EBC opublikuje ramy, o których mowa w art. 6 ust. 7, do dnia 4 maja 2014 r.

2. EBC podejmie zadania powierzone mu na mocy niniejszego rozporządzenia w dniu 4 listopada 2014 r., z zastrzeżeniem ustaleń wykonawczych i środków wykonawczych określonych w niniejszym ustępie.

Po dniu 3 listopada 2013 r. EBC opublikuje – w drodze rozporządzeń i decyzji – szczegółowe ustalenia operacyjne dotyczące wykonywania zadań powierzonych mu na mocy niniejszego rozporządzenia.

Od dnia 3 listopada 2013 r. EBC będzie przysyłać Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komisji kwartalne sprawozdania na temat postępów w zakresie operacyjnego wdrożenia niniejszego rozporządzenia.

Jeżeli na podstawie sprawozdań, o których mowa w akapicie trzecim niniejszego ustępu, i po omówieniu tych sprawozdań w Parlamencie Europejskim i Radzie, okaże się, że EBC nie będzie gotowy do wykonywania w całości swoich zadań w dniu 4 listopada 2014 r., EBC może przyjąć decyzję, w której ustali termin późniejszy niż termin określony w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, aby zapewnić ciągłość w okresie przechodzenia od nadzoru krajowego do jednolitego mechanizmu nadzorczego, oraz – w oparciu o dostępność personelu – ustanowi odpowiednie procedury sprawozdawcze i dokona ustaleń w sprawie współpracy z właściwymi organami krajowymi na mocy art. 6.

3. Niezależnie od ust. 2 i bez uszczerbku dla wykonywania uprawnień dochodzeniowych przyznanych mu na mocy niniejszego rozporządzenia, od dnia 3 listopada 2013 r. EBC może rozpocząć wykonywanie zadań powierzonych mu na mocy niniejszego rozporządzenia – innych niż przyjmowanie decyzji nadzorczych – w odniesieniu do każdej instytucji kredytowej, finansowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, i po skierowaniu decyzji do danych podmiotów i do właściwych danych organów krajowych.

Niezależnie od ust. 2, jeżeli Europejski Mechanizm Stabilności jednomyślnie zwróci się do EBC, by przejął bezpośredni nadzór nad instytucją kredytową, finansową spółką holdingową lub finansową spółką holdingową o działalności mieszanej jako

warunek konieczny ich bezpośredniego dokapitalizowania, EBC może natychmiast rozpocząć wykonywanie zadań powierzonych mu na mocy niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do tej instytucji kredytowej, finansowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej i po skierowaniu decyzji do danych podmiotów i do właściwych danych organów krajowych.

4. Począwszy od dnia 3 listopada 2013 r., w kontekście podjęcia swoich zadań, EBC może żądać od właściwych organów krajowych i od osób, o których mowa w art. 10 ust. 1, przedstawienia wszystkich informacji niezbędnych EBC do dokonania wszechstronnej oceny, w tym oceny bilansu, instytucji kredytowych uczestniczącego państwa członkowskiego. EBC przeprowadza taką ocenę co najmniej w odniesieniu do instytucji kredytowych nieobjętych art. 6 ust. 4. Instytucja kredytowa i właściwy organ mają obowiązek przedstawić żądane informacje.

5. Instytucje kredytowe, które w dniu 3 listopada 2013 r. lub, w stosownych przypadkach, w dniu określonym w ust. 2 i 3 niniejszego artykułu posiadają zezwolenie wydane przez uczestniczące państwo członkowskie, uznaje się za posiadające zezwolenie zgodnie z art. 14 – mogą one nadal prowadzić swoją działalność. Przed dniem rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia lub, w stosownych przypadkach, przed dniami określonymi w ust. 2 i 3 niniejszego artykułu właściwe organy krajowe przekazują EBC nazwy tych instytucji kredytowych wraz ze sprawozdaniem opisującym historię nadzoru nad tymi instytucjami i ich profil ryzyka oraz wszelkie inne dodatkowe informacje żądane przez EBC. Informacje są przekazywane w formacie wskazanym przez EBC.

6. Niezależnie od art. 26 ust. 7, do dnia 31 grudnia 2015 r., głosowanie kwalifikowaną większością głosów stosuje się razem z głosowaniem zwykłą większością głosów w celu przyjęcia rozporządzeń, o których mowa w art. 4 ust. 3.

Artykuł 34

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie piątego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu dnia 15 października 2013 r.

W imieniu Rady
R. ŠADŽIUS
Przewodniczący

SPROSTOWANIA**Sprostowanie do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z dnia 9 października 2013 r. ustanawiającego unijny kodeks celny (wersja przekształcona)**

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 269 z dnia 10 października 2013 r., s. 1)

Strona 7, motyw (57), drugie zdanie

zamiast: „(...). Pozostałe przepisy powinny być stosowane od dnia 1 czerwca 2016 r.”

powinno być: „(...). Pozostałe przepisy powinny być stosowane od dnia 1 maja 2016 r.”

Strona 88, art. 288 ust. 1

zamiast: „... stosuje się do dnia 30 października 2013 r.”

powinno być: „... stosuje się od dnia 30 października 2013 r.”

Strona 88, art. 288 ust. 2

zamiast: „2. Artykuły inne niż określone w ust. 1, stosuje się od dnia 1 czerwca 2016 r.”

powinno być: „2. Artykuły inne niż określone w ust. 1, stosuje się od dnia 1 maja 2016 r.”

Portal EUR-Lex (<http://new.eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL